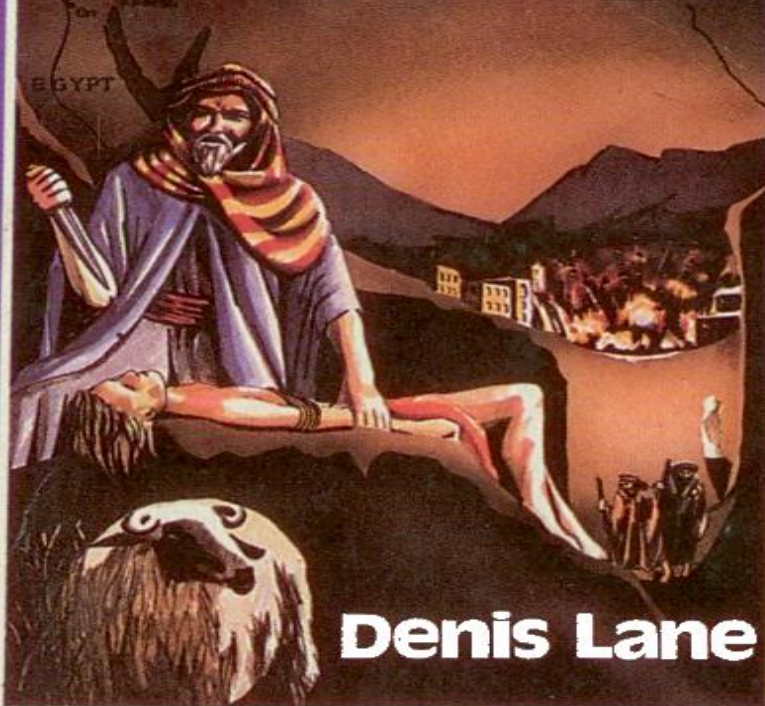

เดนิส เลน

เรื่องธรรมดา
ที่ไม่ธรรมดา

A Man and
his God

บนเส้นทาง
แห่งความเชื่อ

บนเส้นทางแห่งความเชื่อ

A Man and his God

หนังสือ “บนเส้นทางแห่งความเชื่อ”

(A Man and his God)

ผู้เขียน เดนิส เลน(Denis Lane)

ผู้แปล นายแพทย์โสภณ ชีวะธนรักษ์

ภาควิชาสัตวศาสตร์-นรีเวชวิทยา

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่ Living Light Series/องค์การประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกบ้าน (อปท)

ตู้ ปณ 4-58 กรุงเทพฯ 10400

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 1986

จำนวน 1500 เล่ม

ได้รับลิขสิทธิ์จากEvangelical Press

“Originally published in English under the title, A MAN AND HIS GOD,by

Denis Lane

Published by Evangelical Press

16/18, High Street, Welwyn, Hertfordshire AL6 9EQ,England

Copyright 1981 by Evangelical Press

ALL RIGHTS RESERVED”

สารบัญ

คำนำ

	หน้า
1. ความเชื่อในพระเจ้า.....	6
2. ความเชื่อและชีวิต.....	13
3. ความเชื่อและโลกสองฝ่าย.....	20
4. ความเชื่อและการกัณฑ์อาหาร.....	26
5. ความเชื่อและการวิวาทในครอบครัว.....	32
6. ความเชื่อทำให้เห็นนิมิตได้กว้างขึ้น.....	41
7. ความเชื่อและการเมือง.....	46
8. ความเชื่อทำให้สายตากว้างไกลออกไป.....	52
9. ความเชื่อในบรรยากาศของความซึมเศร้า.....	61
10. ความเชื่อและวิธีแก้ปัญหาโดยสามภรรยา.....	66
11. ความเชื่อและประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้า.....	73
12. ความเชื่อเผชิญกับสิ่งเหลือเชื่อ.....	81
13. ความเชื่อสอนให้อิทธิฐาน.....	86
14. ความเชื่อถึงซึ่งความสำเร็จและทำให้เกิดคำอุปมา.....	91
15. การทดสอบความเชื่อครั้งสุดท้าย.....	97
16. ความเชื่อไฟหามสวรรค์.....	105

คำนำ

“บนเส้นทางแห่งความเชื่อ” เป็นหนังสือที่แจ่มอย่างละเอียด ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ปฐมกาลบทที่ 12 ถึงบทที่ 23 ในช่วงเวลาของอับราฮัม ที่เราท่านถือว่าเป็นบิดาแห่งความเชื่อ

หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คริสเตียนตระหนักว่า ความเชื่อไม่ใช่มนต์วิเศษ ที่เกิดขึ้นราวสายฟ้าแลบ

ความเชื่อไม่ใช่สูตรแห่งความสำเร็จที่ครบบริบูรณ์

แต่ความเชื่อมีขั้นตอนในการพัฒนา วันต่อวัน....ก้าวต่อก้าว....เรื่อยไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ความเชื่อจะไม่มีคามหมายอันใดเลย ถ้าปราศจากพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของความเชื่อนั้น

ทีมงาน อปท.

1. ความเชื่อในพระเจ้า

คริสเตียนมักชอบกล่าวว่า “ถ้าผมมีความเชื่อมากกว่านี้แล้วละก็.....!” “หล่อนมีความเชื่อแรงกล้า” “ดิฉันอยากจะมีมีความเชื่อมากเท่าคุณ”

ดูราวกับว่า “ความเชื่อ” เป็นของวิเศษ เราอาจเคยคาดหวังว่าถ้าเรามีความเชื่อเป็นของเราเองแล้วเราจะทำอะไรก็ได้ คริสเตียนบางคนรู้สึกว่าเขามีความเชื่อไม่ถึงขั้นเขาได้รับการสอนว่าความเชื่อในพระคริสต์จะทำให้ชีวิตราบรื่น แต่เขากลับประสบด้วยตัวเองว่าชีวิตของเขาไม่ราบรื่นเลยและเต็มไปด้วยปัญหาต่าง ๆ นานา จึงเริ่มสงสัยว่าความเชื่อให้ประโยชน์อะไรแก่เขาได้บ้าง ดังนั้นเราจึงควรทำความเข้าใจให้ดีกว่าความเชื่อแบบคริสเตียนนั่นคืออะไรกันแน่ ความเชื่อไม่ใช่ของวิเศษที่จะใช้แก้ปัญหาชีวิต โดยตัวของมันเองแล้วความเชื่อไม่มีความหมายอะไรเลย ความเชื่อจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเรามีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้ ต่อไปนี้เราจะศึกษาชีวิตของชายผู้หนึ่งซึ่งสอนเราว่าความเชื่อคืออะไร เขาเผชิญกับปัญหาชีวิตมากมายแต่เขาได้เรียนรู้จากมันว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่จริงและพระองค์ทรงชื่อสัตย์ ชายผู้นี้คืออับราฮัม

เปาโลได้เขียนไว้ในหนังสือโรมว่า ผู้ที่วางใจในพระเยซูคริสต์ “มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัม” อับราฮัมจึงได้รับการกล่าวถึงว่าเป็น “บิดาของพวกเรา” ชีวิตของท่านไม่เป็นเพียงแต่ตัวอย่างของผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ท่านน่าจะเป็นแบบฉบับสำหรับชีวิตคริสเตียน ท่านเป็นบุคคลคนแรกในพระคัมภีร์ที่ดำเนินชีวิตด้วยทัศนคติและหลักการซึ่งเราควรทำตาม พระคัมภีร์ฉบับแอมพลิไฟด์จึงยกย่องว่าท่าน “ได้รับพลังจากความเชื่อ”

ถึงอย่างไรก็ตามเราไม่ควรคิดว่าอับราฮัมเป็นบุรุษมหัศจรรย์ ท่านไม่ใช่บุรุษคนแรกที่เรารู้ได้แต่ชะง่อมอง เราสามารถมีชีวิตอย่างท่านได้ พระเจ้าทรงเลือกท่านเพื่อแสดงให้เห็นว่าชีวิตแห่งความเชื่อควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง เปรียบเหมือนอาจารย์แพทย์กำลังสอนนักศึกษาแพทย์ โดยยกผู้ป่วยที่มีอาการของโรคชัดเจน เพื่อว่าต่อไปนักศึกษาแพทย์จะสามารถวินิจฉัยโรคนั้นในผู้ป่วยที่มีอาการของโรคไม่ชัดเจนได้ ชีวิตของอับราฮัมแสดงถึงความเชื่ออย่างเด่นชัดเช่นเดียวกับผู้ป่วยที่มีอาการของโรคชัดเจน จากหนังสือปฐมกาล 5:24 เราทราบว่าเอโนคดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเอโนคดำเนินชีวิตอย่างไรบ้าง ดังนั้นถึงแม้ว่าเรายกย่องชีวิตเอโนค แต่เราไม่ได้เรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตจากท่าน ส่วนในชีวิตของอับราฮัมเราเห็นชีวิตแห่งความเชื่อของท่านในแง่ดีและไม่ดี พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้อย่างละเอียดพอควร โดยบรรยายถึงการดำรงชีวิตของท่านในดินแดนทะเลทราย และกล่าวถึงความวุ่นวายในครอบครัวของท่าน ในที่สุดอับราฮัมได้รับการขนานนามว่า “สหายของพระเจ้า” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับพระเจ้าและเป็นความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วย

ความยำเกรงต่อพระองค์ พระเยซูคริสต์ได้ตรัสกับอัครทูตของพระองค์ว่า “ท่านเป็นมิตรสหายของเรา”
ความเชื่อเป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นสหายกับพระเจ้า

หลังจากอาจารย์แพทย์ได้นำนักศึกษาแพทย์ไปคุยผู้ป่วยที่มีอาการของโรคชัดเจนแล้วอาจารย์
ต้องสอนต่อไปอีกเขาต้องวิเคราะห์ให้นักศึกษาทราบว่าทำไมผู้ป่วยจึงมีอาการเช่นนั้นและโรคนี้ทำให้
เซลล์เปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง เขาต้องใช้วิธีการอธิบายที่นักศึกษาจะเข้าใจได้ ผู้ป่วยอาจไม่สบายใจถ้าเขา
ได้ยินทุกอย่างที่อาจารย์แพทย์วิเคราะห์ให้นักศึกษาฟัง แต่ผู้ป่วยจะได้รับประโยชน์ในที่สุด ดังนั้นเรา
ต้องนำชีวิตของอับราฮัมมาวิเคราะห์ดูความเชื่อของท่านอย่างละเอียด เพื่อเราจะได้เรียนรู้วิธีการดำเนิน
ชีวิตด้วยความเชื่อ

เมื่อเราเริ่มต้นวิเคราะห์ความเชื่อของอับราฮัม เราก็พบความจริงว่า **ความเชื่อเริ่มจากพระเจ้า**
และพระคำของพระองค์ หนังสือปฐมกาลบทที่ 12 เขียนไว้ว่า “พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัม....!” พระคัมภีร์
ประโยคนี้สอนเราว่าความเชื่อไม่ใช่สิ่งลึกลับ ความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่อุบัติขึ้นเองในตัวเรา ไม่ใช่ความรู้สึกที่
เราได้รับมาจากห้วงอวกาศอย่างฉับพลัน ตามความเป็นจริงแล้วจำเป็นต้องมีบุคคลที่เราจะเชื่อก่อนจะ
เกิดความเชื่อในตัวเรา พระเจ้าได้เริ่มตรัสกับอับราฮัมก่อนที่จะท่านจะตอบสนองด้วยความเชื่อและทำตาม
พระคำของพระเจ้ามาก่อนและความเชื่อตามมาทีหลัง ความเชื่อจึงไม่ได้เริ่มจากตัวเราแต่เริ่มจากพระเจ้า
ผู้ตรัสกับเรา ดังนั้นพระเจ้าผู้ตรัสและพระคำของพระองค์ที่มาถึงเราจึงมีคุณค่ามากกว่าความเชื่อของเรา
ด้วยเหตุนี้ความเชื่อจึงไม่มีคุณค่าด้วยตัวของมันเอง แต่คุณค่าของมันมีขึ้นเพราะพระเจ้าผู้ที่เรา
ตอบสนองด้วยความเชื่อ

เปาโลได้เขียนอธิบายสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วใน โรม 10:14-17 ว่า “แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะ
ทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้” มนุษย์ไม่สามารถตอบสนองต่อพระเจ้าถ้าเขาไม่เคยรู้เรื่องของพระองค์
เปาโลได้เขียนอธิบายอย่างมีเหตุผลต่อไปอีกว่า “และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์
อย่างไรได้” ถ้าเราไม่เคยได้ยินเรื่องพระเจ้า เราจะตอบสนองพระองค์ด้วยความเชื่อได้อย่างไร แล้ว
เปาโลจึงชี้ให้เห็นว่าต้องมีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้คนได้ยิน และต้องเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ออกไป
ประกาศ ถ้าไม่มีการประกาศข่าวประเสริฐมนุษย์ไม่อาจมีความเชื่อได้ ทั้งนี้เพราะเขาไม่ทราบเรื่องข่าว
ประเสริฐ เปาโลจึงสรุปว่า “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็
เพราะการประกาศพระคริสต์” ดังนั้นความเชื่อจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีข่าวประเสริฐที่เราจะเชื่อและความ
เชื่อในพระเจ้าจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีพระคำของพระองค์ที่เราจะเชื่อ

ในชีวิตประจำวันเราแสดงออกถึงความเชื่อในคำพูดของผู้อื่น เราขึ้นคอรถประจำทางที่ป้าย
และขึ้นรถ โดยดูที่เลขบอกสายของรถและป้ายบอกปลายทาง เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อในเลขบอก
สายและป้ายบอกปลายทางของบริษัทรถประจำทาง เราไม่เห็นปลายทางของรถประจำทาง

เช่นเดียวกับที่เราไม่เห็นพระเจ้า เราไม่เคยถามพนักงานเก็บค่าโดยสารว่า เลขบอกสายและป้ายบอกปลายทางของบริษัทที่คิดเอาไว้นั้นถูกหรือผิด เราก้าวขึ้นรถโดยไม่ซักถามพนักงานเก็บค่าโดยสารว่ารถจะไปถึงปลายทางหรือไม่ เราไปถึงปลายทางได้เสมอจนทำให้เราเชื่อมั่นในป้ายบอกปลายทาง ถ้าเลขบอกสายและป้ายบอกปลายทางเกิดหายไป เราคงต้องถามพนักงานว่ารถจะวิ่งไปทางไหนก่อนที่จะก้าวขึ้นรถ และเราจะเชื่อตามคำบอกของพนักงาน จึงเห็นได้ว่าความเชื่อจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเราได้ยินคำบอกของผู้อื่น ถ้าไม่มีคำบอกของผู้อื่นเราจะเกิดความเชื่อได้อย่างไร ความเชื่อในพระเจ้าก็อยู่ในทำนองเดียวกันแตกต่างกันเพียงแต่ว่าเป็นสิ่งล้ำค่ากว่า ผลเสียจากการขาดความเชื่อที่รุนแรงและยาวนานกว่าประการสุดท้าย พระเจ้าผู้ตรัสกับเรานั้นทรงเป็นผู้ที่น่าเชื่อถือที่สุด

ความเชื่อของอับราฮัมต่อพระเจ้านั้น น่าประทับใจกว่าความเชื่อของพวกเรา ด้วยเหตุที่ว่าก่อนหน้าสมัยของท่านไม่ค่อยมีใครที่พระเจ้าทรงติดต่อด้วย พวกเรามีพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระคำของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษยชาติ พระคัมภีร์ได้บันทึกถึงเรื่องราวของพระเจ้ายาวนานเป็นศตวรรษและเขียนถึงชีวิตของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระวาทะที่ทรงพระชนม์อยู่ เราได้เปรียบว่าอับราฮัมเนื่องจากเรามีพระคัมภีร์ เรารู้เรื่องราวของพระเจ้ามากกว่าอับราฮัม มนุษย์หาพระคัมภีร์อ่านได้ไม่ยาก และพระคัมภีร์เตือนให้มนุษย์กลับใจหันกลับมาหาพระเจ้า พระคัมภีร์สอนให้มนุษย์วางใจและถวายชีวิตแด่พระเยซูคริสต์เพื่อจะได้รับการอภัยโทษบาป การกลับคืนดีกับพระเจ้าและรับชีวิตใหม่ มนุษย์ได้รับสิ่งเหล่านี้เพราะพระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พินคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

เมื่อเราได้เรียนรู้คุณลักษณะประการแรกของความเชื่อแล้ว ให้เราพิจารณาถึงคุณลักษณะประการที่สองของความเชื่อ อันได้แก่ การทรงเรียกโดยตรงจากพระเจ้าซึ่งบังเกิดผล อับราฮัมได้เพียงแต่ได้ยินพระคำเฉย ๆ ท่านรู้ว่าพระคำมาจากพระเจ้าถึงท่านโดยตรง ท่านพบกับพระเจ้าแบบซึ่ง ๆ หน้าและพระเจ้าทรงชวนให้ท่านเดินไปกับพระองค์และมีความสัมพันธ์กับพระองค์ พระเจ้ากับท่านอยู่ด้วยกันแต่เพียงสองต่อสอง คริสเตียนทุกคนรู้จักประสบการณ์อันนี้ เปาโลได้เขียนบรรยายประสบการณ์เช่นนี้ในหนังสือกาลาเทีย 1:13-16 เปาโลเคยเป็นคนเคร่งครัดมากในศาสนาฮิว และเคยคิดว่าการข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เขาร้อนรนมากเพื่อพระเจ้า และร้อนรนยิ่งกว่าเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่แล้วเขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา และได้ทรงโปรดบัญชาให้ข้าพเจ้า โดยพระคุณของพระองค์ ทรงพอพระทัยที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์แก่ข้าพเจ้า” เมื่อถึงเวลากำหนดพระเจ้าทรงเปิดใจเขาและเรียกเขาให้เปลี่ยนวิถีชีวิต และมอบถวายชีวิตแด่พระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ทรงเรียกมัทธิวในทำนองเดียวกันนี้ วันหนึ่งพระองค์เสด็จผ่านที่ทำงานของเขาและตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด” เปโตรและอันดะเรอาก็ได้รับการทรงเรียกเช่นนี้ ขณะเขาทั้งสองกำลังหาปลา พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดั่งหาปลา”

(มัทธิว 4:19) พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มั่นใจว่าพระเจ้าตรัสกับเขาโดยตรง พระวิญญาณทำให้มนุษย์เห็นคุณค่าแห่งพระคุณและความรักของพระเจ้าว่ามีเหลือล้น จนเขาต้องถวายเป็นชีวิตแด่พระองค์ ด้วยเหตุนี้ความเชื่อจึงเป็นสิ่งที่ให้ความอุ่นใจและมีชีวิตชีวา พระคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์กลายเป็นพระคำที่มาถึงจิตวิญญาณของเราโดยตรง กวีผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

“ฟ้าสวรรค์มีสีฟ้าสดใส
พื้นแผ่นดินโลกเขียวสดจจี
สรรพสิ่งมีสีสันทันในตัวเอง
ผู้ไม่รู้จักพระคริสต์ไม่อาจรู้ซึ่งได้”

ความเชื่ออย่างที่กล่าวนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการถือศาสนาตามประเพณี อับราฮัมได้พบกับพระเจ้าสองต่อสองและมีความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างแน่นแฟ้น ท่านจึงสามารถฟันฝ่าอุปสรรคร้ายแรงในชีวิตได้

บางท่านอาจอยากถามว่า “เราควรทำอย่างไรถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่เสด็จมาหาเรา และยังไม่ทรงทำให้พระคัมภีร์กลายเป็นคำตรัสจากพระเจ้าถึงเราโดยตรง?” ข้าพเจ้าใคร่แนะนำให้ท่านแสวงหาพระเจ้าด้วยการอ่านพระคัมภีร์และทูลขอให้พระองค์ทำให้เราแน่ใจว่าพระคำของพระองค์เป็นสัจธรรมที่พระองค์ตรัสกับเราโดยตรง ข้าพเจ้าเองไม่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความแน่ใจเช่นนี้ได้ และไม่มีมนุษย์ผู้ใดทำได้ ทั้งนี้เพราะ “บรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์” “ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์” และ “ซึ่งพระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า” นั้น เป็นผู้ที่มิได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือตามความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า (ยอห์น 1:12,13) พระคัมภีร์ตอนนี้หมายความว่า การเป็นคริสเตียน ไม่ได้เป็นเพราะเกิดในครอบครัวของคริสเตียน (มิได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม) ไม่ได้เป็นคริสเตียนเพราะความตั้งใจของตนเอง หรือเพราะความต้องการของผู้อื่น (มิได้เกิดจากความประสงค์ของมนุษย์) แต่เป็นคริสเตียนเพราะการทรงเรียกของพระเจ้า (เกิดจากพระเจ้า) อย่างไรก็ตาม พระคุณและความรักของเจ้ามีมากพอที่เราจะมั่นใจได้ว่า เราจะพบถ้าเราแสวงหาและพระองค์จะเปิดให้แก่เราถ้าเราเคาะ เรามีจิตใจแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจัง เนื่องจากพระองค์ทรงทำงานในใจของเรา ก่อน

คุณลักษณะประการที่สามของความเชื่อในพระเจ้าจะดำเนินเจ้าที่ปรากฏในชีวิตของอับราฮัมอย่างชัดเจน ได้แก่ ความเชื่อคือการสัตย์สุจริตกับพระเจ้าว่า ชีวิตไปกับพระองค์อย่างใกล้ชิด ปฐมกาล 12:1-3 เขียนถึงความจริงข้อนี้โดยการใช้คำ “เจ้า” และ “เรา” หลาย ๆ ครั้ง อับราฮัมต้อง “จาก” และ “ไป” และพระเจ้า “จะให้...เป็น...” “อวยพร” อับราฮัมและอวยพรผู้อื่นผ่านทางท่าน พระเจ้าทรงเรียกให้ท่านมีความสัมพันธ์กับพระองค์ซึ่งท่านไม่เคยมีมาก่อน และเป็นความสัมพันธ์ที่ท่านต้องทำอะไรบางอย่าง

และในขณะเดียวกันพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทำอะไรบางอย่างให้ท่าน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ยากขึ้นให้เห็นตอนนี้คือ ความเชื่อที่แท้จริงมิใช่สัญญาเพียงระยะเวลาสั้น ๆ แต่ความเชื่อเป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์ การสมรสไม่เป็นเพียงการกล่าวในพิธีว่า “ฉันจะ” แต่การสมรสเป็นการทะนุถนอมความสัมพันธ์ที่ยาวนาน ในทำนองเดียวกันความเชื่อต้องมีอยู่นานตราบชั่วชีวิต หากมีอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นไม่

โปรดอย่าเข้าใจผิดในจุดนี้ การตัดสินใจเลือกเอาพระคริสต์ในวันนี้โดยไม่ยอมดำเนินชีวิตตามพระองค์ทุก ๆ วันนั้นเป็นความเข้าใจผิด อย่าหลงผิดคิดว่าการตัดสินใจเลือกเอาพระคริสต์ในวันนี้เป็นการเพียงพอที่จะทำให้ชีวิตคริสเตียนในอนาคตมีความสมบูรณ์ คริสเตียนต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อไปอีกหลังจากที่เขาตัดสินใจเลือกเอาพระคริสต์ในวันนี้ แท้จริงแล้วคำว่า “ตัดสินใจเลือกเอา” ไม่ใช่คำที่เหมาะสม เพราะมันสื่อความหมายว่าเรามีความสามารถด้วยตนเองในการตัดสินใจติดตามพระคริสต์ คล้ายกับที่เราเป็นฝ่ายเริ่มต้นเข้าหาพระเจ้า ดังที่ได้อธิบายข้างต้นแล้วว่า เราไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่ม น่าจะใช้คำว่า “ยอมรับการทรงเรียกของพระคริสต์” มากกว่า เพราะพระองค์ทรงเป็นฝ่ายเริ่มมาหาเรา การมีความเชื่อตามที่พระคัมภีร์สอนนั้นคือการมีความสัมพันธ์นานเป็นนิรันดร์กับพระเจ้าและเรามีหน้าที่กระทำให้ความสัมพันธ์นี้ลึกซึ้งมากขึ้น พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ในส่วนพระองค์ที่จะเจริญความสัมพันธ์กับเรา ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม พระองค์ทรงมีแผนการวางไว้โดยตลอดเพื่ออับราฮัม และจะทรงทำให้สำเร็จทุกประการ พระองค์ทรงเรียกให้อับราฮัมยอมรับแผนการเหล่านี้และมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากขึ้น ๆ กับพระองค์ตลอดชั่วชีวิตของท่าน

บางคนอาจมีคำถามในใจว่า “เราจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าตามที่ผู้เขียนกล่าวถึงนั้นได้อย่างไร?” เราได้เห็นแล้วว่าความเชื่อคือการยอมตามพระบัญชาของพระเจ้าแต่พระเจ้าทรงมีพระบัญชาอะไรแก่เราในปัจจุบัน? พระเจ้าตรัสสั่งให้อับราฮัมลุกขึ้น ละจากเพื่อน ๆ ของท่าน ไปยังดินแดนอีกแห่งหนึ่ง พระเจ้าไม่ทรงสั่งเราเช่นนั้นแล้ว แล้วพระองค์ทรงต้องการให้เราทำอะไร? หนังสือโรม 3:21-26 ตอบคำถามเหล่านี้อย่างแจ่มแจ้ง พระคำตอนนี้กล่าวถึงความชอบธรรมโดยความเชื่อ เปาโลเขียนถึงการคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์และหนทางแห่งการคืนดีนี้ จุดมุ่งหมายที่เปาโลต้องการคือการจัดความเข้าใจผิดของจำนวนมากในเรื่องการคืนดีกับพระเจ้า ความหลงผิดดังกล่าวนี้ได้แก่ความคิดที่ว่าเราสามารถกระทำตนให้พระเจ้าพอพระทัยและความดีของเราอาจทำให้พระองค์ทรงยกโทษความผิดบาปที่เราได้กระทำ และยังทรงตอบแทนเราด้วยพระกรุณา ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงพยายามชี้แจงในตอนต้นของจดหมายโรมว่ามนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย มนุษย์บางคนอาจปราศจากซึ่งคุณธรรมประจำใจ บางคนอาจได้รับการยกย่องว่ามีคุณความดีในสังคมชั้นสูง บางคนอาจเป็นคนเคร่งศาสนาถือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นานา แต่เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานของพระเจ้าแล้วมนุษย์ทุกคนสอบตก

หมดและไม่สามารถช่วยตนเองได้ดังนั้นเปาโลจึงสรุปว่า “ในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:20) การประพฤติตามธรรมบัญญัติสักเท่าใดก็ไม่เพียงพอ “เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาปได้” เมื่อเราไม่ใช้มาตรฐานของมนุษย์ในการวัดตนเอง แต่ใช้มาตรฐานของพระเจ้าแทน เราจะตระหนักความจริงว่าเราหมดหวังที่จะเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า มองอย่างเผิน ๆ แล้วคำสอนเช่นนี้ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร แต่เราต้องยอมรับความจริงอันนี้ก่อนเพื่อจะไปสู่หนทางแห่งความรอด

ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเข้าถึงจิตใจของบุคคลที่รู้ตัวว่าไม่สามารถประพฤติตนจนเป็นผู้ชอบธรรมตามมาตรฐานของพระเจ้าได้ ข่าวประเสริฐบอกถึงการที่มนุษย์สามารถคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระเจ้าประทานการอภัยโทษให้โดยไม่คิดมูลค่า เปาโลเขียนบรรยายไว้ว่า “ความชอบธรรมจากพระเจ้านอกเหนือกฎบัญญัติ” ซึ่งหมายความว่ามนุษย์ที่มีคุณธรรมสูงส่งที่สุดก็ยังไม่อาจรับความชอบธรรมนี้โดยการเพียรทำความดี ความชอบธรรมนี้เริ่มต้นโดยพระเจ้าและสำเร็จโดยพระองค์ เพราะมนุษย์ทุกคน “ทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23) ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงไม่เข้าขั้นมาตรฐานของพระเจ้าเลย แต่สำหรับผู้ที่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาปนั้นพระเจ้าประทานการอภัยโทษให้ ทรงนับว่าเขาชอบธรรมและทรงยอมให้เขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์ “โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว”

คนเป็นอันมากไม่ยอมรับข่าวประเสริฐ เพราะคิดว่าข่าวประเสริฐนั้นดีเกินกว่าที่จะเป็นความจริง บ้างก็สงสัยว่าข่าวประเสริฐขัดต่อหลักศีลธรรมและจริยธรรมหรือไม่ พวกเขาคิดว่าถ้ามนุษย์ทำบาปและต้องได้รับโทษบาป เหตุไฉนพระเจ้าซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่เที่ยงธรรมจึงทรงโปรดยกโทษให้เปล่า ๆ บ้างก็คิดว่าวิธีการของข่าวประเสริฐนั้นง่ายเกินไป แต่ข่าวประเสริฐเป็นเรื่องที่มีเหตุผลเพราะ “พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว” เมื่อเราไถ่ของจากโรงรับจำนำเราต้องเสียดำเงินค่าไถ่ เจ้าของโรงรับจำนำไม่เคยสนใจว่าใครเป็นผู้จ่ายค่าไถ่ ขอแต่เพียงได้รับเงินค่าไถ่เขาก็พอใจแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงจ่ายค่าไถ่เพื่อไถ่มนุษย์ให้เป็นอิสระและให้เขาได้รับความชอบธรรม เปาโลเขียนบรรยายต่อไปว่าค่าไถ่นี้มีราคาแพงมาก พระเยซูคริสต์ทรงสละพระชนม์ของพระองค์ “ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา” เพื่อให้เราบรรลุถึงความชอบธรรมตามมาตรฐานของพระเจ้า พระเยซูทรงสามารถไถ่ผู้อื่นได้ เพราะพระองค์ทรงปราศจากบาปทั้งสิ้น พระองค์ทรงไถ่มนุษย์ทุกคนได้เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์พระบุตรผู้มีค่าอันหาที่เปรียบมิได้

ด้วยเหตุนี้เปาโลกล่าวถูกต้องแล้วว่า พระเจ้าทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน ที่กางเขนพระเจ้าทรงประกาศว่า ความบาปเป็นความชั่วร้ายและจำเป็นต้องได้รับโทษ แต่ในขณะเดียวกันกางเขนเป็นที่สิ้นพระชนม์ของพระบุตรผู้ทรง

ปราศจากบาป เพื่อเป็นค่าไถ่สำหรับมนุษย์พระเจ้าจึงทรงสามารถนับว่า มนุษย์ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซู
สิ้นพระชนม์เพื่อเขานั้นเป็นผู้พ้นมลทินและผ่านการพิพากษาได้ นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับ
พระองค์เนื่องจากการเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระบุตร (โรม 3:26)

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงหิบบั้นการไถ่บาปด้วยพระเมตตาของพระองค์ให้กับมนุษย์ที่กำลังไปสู่
นรก ก็ยังมีคนเป็นจำนวนมากที่พยายามช่วยตนเองให้หลุดพ้นจากโทษของบาป การกระทำเช่นนี้เป็น
การดูถูกฤทธานุภาพในการไถ่บาปทางพระคริสต์ว่าเป็นสิ่งที่ง่ายเกินไป มนุษย์มักหยิ่งเกินไปจนไม่
ยอมรับว่าตนเองไร้ความสามารถและหวังพึ่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เรามักมีความมั่นใจว่าเราเก่ง
พอจะช่วยตัวเองได้ จนเมื่อเรารู้ตัวว่าเราจำเป็นต้องรับความช่วยเหลือทางจิตวิญญาณอย่างยิ่ง เราจะยอม
สารภาพเหมือนท่านออกัสตัส โทปลาตีว่า

“ตัวของข้าพระองค์ไม่มีความดีเลย

ข้าพระองค์หวังอิงกางเขนของพระองค์

ข้าพระองค์ไร้ความชอบธรรม เหมือนคนเปลือยกาย

สิ้นหวัง จึงขอพึ่งพระคุณพระเมตตาจากพระองค์

ข้าพระองค์ละอายในความบาป และวิ่งเข้าหาน้ำพุ

ของพระองค์

โอพระผู้ช่วย โปรดล้างข้าพระองค์ หากไม่ข้าพระองค์ต้องตาย”

นี่คือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยความเชื่อและความวางใจ

2. ความเชื่อและชีวิต

บางคนไม่สามารถยอมรับได้ว่ามนุษย์มีความชอบธรรมโดยความเชื่อ ทั้งนี้เนื่องจาก ไม่เข้าใจความหมายของความเชื่อซึ่งได้กล่าวในบทที่แล้ว พวกเขาคิดว่าความชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นสิ่งที่ได้มาง่ายเกินไป พวกเขามีความเห็นที่คริสเตียนเพียงแต่ยอมรับหลักการว่าพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์บนไม้กางเขน ต่อจากนั้นก็ได้รับการอภัยโทษบาปและเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาคิดว่าเพียงยอมรับในหลักการนี้ครั้งเดียวแล้วคริสเตียนจะขึ้นส่งผ่าเผยต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ถึงแม้ว่าคริสเตียนจะดำเนินชีวิตเหลวไหลทุกอย่างก็ตาม คุณนั้นจะง่ายเกินไป หากว่าความเชื่อเป็นแต่เพียงการยอมรับในหลักการเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซูบนไม้กางเขนเท่านั้นแล้วละก็ ความชอบธรรมโดยความเชื่อคงง่ายเกินไปเช่นที่พวกเขาคิด แต่ความเชื่อไม่ได้มีความหมายอย่างที่เขาคิด ความเชื่อคือการสนองตอบพระคุณที่พระเยซูทรงกระทำให้เราที่กางเขนเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เราแต่ละคนรู้แจ้งว่า พระเยซูทรงกระทำสิ่งที่มีค่ามหาศาลเพื่อเรา ความเชื่อไม่ใช่การยอมรับหลักของศาสนาคริสต์เพียงครั้งเดียว แต่ความเชื่อเป็นการยอมถวายชีวิตเพื่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างถาวรและลึกซึ้งแน่นแฟ้นยิ่งกว่าความสัมพันธ์ใด ๆ ในโลก ดังนั้นถึงแม้ว่าพระเจ้าประทานความชอบธรรมแก่คริสเตียนครั้งเดียวเป็นพอ แต่ผู้ที่เชื่อทุกคนไม่อาจจะย้อนกลับไปมีชีวิตเช่นเดิมอีก เปาโลจึงเขียนไว้ว่า “ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะทำอะไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้” (โรม 6:1) ความเชื่อที่แท้จริงนำไปสู่ชีวิตที่สมบูรณ์

แล้วพระเจ้าทรงต้องการอะไร และมีพระประสงค์อะไรสำหรับผู้ที่เชื่อในพระองค์ เราจำเป็นต้องรู้สิ่งนี้เพื่อจะรู้วิถีชีวิตของเรา หากเราต้องการเป็นคริสเตียน ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมาก เราจึงไม่ควรผลิผลลามตัดสินใจ การตัดสินใจแต่งงานอย่างรีบร้อนก่อให้เกิดการหย่าร้างเสมอ ฉะนั้นใครก็ตามที่ตัดสินใจไปกับพระเจ้าย่อมต้องการความรอบคอบมากขึ้นอีก บทเรียนบทแรกที่อับราฮัมได้รับคือความเชื่อหมายถึง การพลัดพราก ท่านอาศัยอยู่ในเมืองที่เจริญ เป็นที่ที่บิดาของท่านมีธุรกิจรุ่งเรืองและเต็มไปด้วยความสุขสบายฝ่ายกาย อยู่ท่ามกลางหมู่ญาติและมิตรสหาย การเชื่อในพระคำของพระเจ้าหมายถึงการตัดขาดจากสิ่งเหล่านี้ และการออกเดินทางซึ่งเต็มไปด้วยภัยต่าง ๆ ไปยังดินแดนที่ท่านไม่เคยรู้จักท่านต้องดำเนินชีวิตต่างจากผู้คนรอบข้าง ท่านต้องมีวิถีชีวิตและค่านิยมที่ต่างจากผู้อื่น เป็นค่านิยมที่มนุษย์ทั่วไปไม่เข้าใจแต่ท่านรับมาจากพระเจ้า ท่านต้องเลิกพึ่งตนเองหันมาพึ่งพระเจ้าด้านปัจจัยชีวิตแต่ละวัน ท่านไม่เคยมีประสบการณ์กับพระเจ้าผู้ตรัสเรียกท่าน และไม่รู้ว่าจะพึ่งพระองค์ได้แค่ไหน

การอพยพย้ายที่อยู่ของอับราฮัม ทำให้ต้องประสบกับความยากลำบาก จากหนังสือปฐมกาล 11:31 เราอาจตีความได้ว่าเทราห์บิดาของอับราฮัม ก็พอมีความเชื่อเหมือนกัน และนำครอบครัวออกจากเมืองเออร์ไปอยู่ในเมืองฮาราน พวกเขาตั้งใจเข้าไปในแผ่นดินคานาอันที่พระเจ้าทรงนำอับราฮัมไปภายหลัง แต่ด้วยเหตุบางประการพวกเขาไปไม่ถึงแผ่นดินคานาอันในครั้งนั้น เมื่อพวกเขาถึงเมืองฮาราน พวกเขาคิดว่าได้มาไกลพอแล้ว และตั้งรกรากที่นั่นโดยไม่เดินทางต่อ จนกระทั่งเทราห์สิ้นชีวิตแล้วพวกเขาเริ่มต้นได้ดี แต่แล้วกลับสงสัยว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ยอมตามพระองค์ในทุก ๆ ด้านของชีวิตหรือไม่ พวกเขาเริ่มไม่แน่ใจว่าจะสามารถดำรงชีวิตที่ขาดความสุขกายได้ บางทีพระเจ้าอาจไม่ทรงต้องการให้พวกเขาเปลี่ยนวิถีชีวิตอย่างมากมานัก บางทีถ้าเขาได้อพยพย้ายออกจากมูมที่ชั่วร้ายที่สุดของเมืองเออร์เขาอาจมีชีวิตรอยู่เพื่อพระเจ้าได้อย่างปลอดภัยในเมืองฮาราน ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าได้วิเคราะห์ ความคิดของพวกเขาอย่างถูกต้อง ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามีคริสเตียนจำนวนมากยอมทำตามพระเจ้าอย่างร้อนรนในตอนแรกเมื่อจิตใจเบิกบาน เพราะเพิ่งได้ยินพระสุรเสียงเรียกของพระเจ้า พวกเขายอมตามพระเจ้าเพียงชั่วระยะแรกที่ใจยังเบิกบาน แต่เมื่อการแบกกางเขนตามพระเยซู ทำให้ต้องเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต ทำให้ต้องละทิ้งความใฝ่ฝันดั้งเดิมทำให้ต้องดำเนินชีวิตตามพระบัญชาของพระเจ้าโดยไม่สนใจมาตรฐานของสังคมรอบด้าน และแล้วพวกเขาก็ไม่ยอมตามพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงอีกต่อไป พวกเขาคิดว่าได้เปลี่ยนวิถีชีวิตมามากพอแล้ว และคงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรมากกว่านี้ พวกเขาหลงผิดคิดว่าพระเจ้าพอพระทัยในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำแล้ว คริสเตียนเช่นนี้จะหยุดความก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียนไปจนวันตาย ในขณะที่เดียวกันคริสตจักรไม่ได้สอนเรื่องนี้และไม่สามารถชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่ยอมตามพระเจ้าจริง ๆ กับผู้ที่ทำตัวเคร่งศาสนา

ความเชื่อทำให้เราลัดปรากหรือละทิ้งบางสิ่ง จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่าชีวิตเดิมของเราเป็นอย่างไร และพระเจ้ามีพระประสงค์อะไรสำหรับเราในปัจจุบัน เริ่มด้วยการละทิ้งความบาปและความชั่วร้าย บางทีเราอาจต้องละทิ้งสิ่งที่ไม่เป็นสิ่งแวดล้อมในตัวของมันเอง เราบางคนจำต้องละจากบ้านและบุคคลที่เรารักเพื่อเดินทางไปอยู่ที่อื่น ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงแผนการชีวิตของแต่ละอย่างละเอียด สิ่งที่เราจะเน้นในที่นี้คือชีวิตของเราต่อแต่นี้ไปต้องอยู่ภายใต้พระบัญชา เพื่อเราจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าผู้สร้างจักรวาล และชีวิตของเราจะไม่เป็นไปตามความต้องการของเราเองหรือตามความเห็นของเพื่อนมนุษย์ ความเชื่อนำไปสู่ชีวิตเช่นนี้แหละ เป็นที่น่าทึ่งมากเพราะเมื่ออับราฮัมเดินทางออกจากเมืองฮารานนั้นท่านมีอายุ 75 ปี เราอาจหยุดอยู่กับที่มาเป็นเวลานานหรือเราอาจไม่เคยเริ่มชีวิตแห่งความเชื่อเลย แต่ยังไม่สายเกินไปหรอกที่จะเริ่ม

ประการที่สองซึ่งอับราฮัมได้เรียนรู้คือความเชื่อหมายถึง การค้นหาพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของท่าน พระเจ้าตรัสว่า “ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้” โปรดสังเกตว่าพระเจ้ามิได้

คริสต์แก่ท่านว่าดินแดนนั้นอยู่ที่ไหน ท่านต้องออกเดินทางและฟังพระเจ้า ขอพระองค์ทรงแสดงให้ท่าน
รู้เส้นทางเดินทางที่ละขั้นและนำท่านไปถึงจุดมุ่งหมายปลายทางในที่สุด ท่านพอใจยอมให้พระเจ้า
กระทำเช่นนี้ดังที่หนังสือฮีบรู 11:10 กล่าวถึงบั้นปลายชีวิตของท่านว่า “ท่านได้เฝ้ารอคอยนครที่ตั้งบน
รากฐาน ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นนายช่างและทรงเป็นผู้สร้าง” ความเชื่อเริ่มด้วยการที่ท่านตั้งใจถวายชีวิตแด่
พระเจ้าและเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อให้หน้าพระทัยของพระเจ้าสำเร็จในชีวิตของท่าน หน้าพระทัยของ
พระเจ้าเช่นนี้ช่างน่าตื่นตื่นสำหรับสังคมที่ปราศจากการทำทนาย และขาดจุดหมายเพื่อจะอยู่และเพื่อจะ
ตาย พระเจ้าทรงเรียกผู้เชื่อทุกคนให้เดินทางไปกับพระองค์ เป็นหนทางที่เราไม่รู้จัก เราต้องเดินทางไป
กับพระองค์เพื่อกระทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบพระประสงค์ของ
พระองค์อย่างถ่องแท้ เราเพียงแต่ทราบพระประสงค์ของพระองค์ที่เล็กน้อยที่จะดำเนินชีวิตไป
แต่ละวันและแต่ละปี เราไม่ทราบว่าหนทางของพระเจ้าสำหรับเรานั้นมีทางเลี้ยวทางแยกกี่แห่ง แต่เรา
แน่ใจว่าพระผู้นำทางทรงรู้จักหนทางดีและสามารถนำเราไปยังจุดหมายได้ จุดหมายนี้อยู่เบื้องหลังความ
ตาย การที่พระองค์มีพระประสงค์สำหรับชีวิตของเรานั้น นับเป็นพระพรยิ่งใหญ่สำหรับชีวิตของผู้มี
ความเชื่อ

เราอยู่ในโลกที่ปราศจากจุดประสงค์ในการดำเนินชีวิต โลกในปัจจุบันไม่ได้มองไปข้างหน้า
ด้วยความหวังมนุษย์ทุกวันนี้มองว่าตนเองเป็นแต่เพียงละครฉากสั้น ๆ ของโลก เขาคิดว่าโลกดำเนินไป
อย่างไร้จุดหมาย ชนรุ่นก่อนดับสูญไปแล้ว มีชนรุ่นใหม่มาแทนที่ เขาก็ไม่กล้ามองไปยังเบื้องหลังความ
ตายเพราะมันน่าสะพรึงกลัว เขาก็ได้แต่พูดว่า “ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็จะตาย” ใน
พระคัมภีร์ตอนนี้พระเจ้าทรงเขียนถึงพระประสงค์, แผนการของพระองค์และการที่พระองค์ทรงทำให้
สำเร็จ ทั้งนี้เพื่อแยกเราออกจากโลกที่ไร้จุดประสงค์ในชีวิต และให้เราเข้าสู่โลกที่มีความสัมพันธ์กับ
พระองค์โดยตรง และพระองค์จะทรงนำเราเพื่อแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้จะสำเร็จ

ประการที่สาม ความเชื่อมีความหมายต่ออับราฮัมว่า **พระเจ้าจะทรงสร้างท่านให้เป็นคนใหม่**
พระองค์ตรัสว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่” (ปฐมกาล 12:2) พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างทรงทำงานอยู่
ตลอดเวลา พระองค์พอพระทัยที่จะเปลี่ยนมนุษย์ที่ไร้ค่าให้เป็นผู้ที่มีคุณค่า เมื่อเรามีความเชื่อพระองค์
ทรงสัญญาจะทำหน้าที่ของพระองค์ส่วนนี้ ยิ่งไปกว่านั้นพระเจ้ามิได้ทรงทำอย่างขอไปที แต่ทรงทำ
อย่างพิถีพิถัน พระองค์ไม่ได้เพียงแต่นำอับราฮัมอพยพไป แต่พระองค์จะทรงสร้างท่านให้เป็นคนใหม่
พระประสงค์ของพระองค์สำหรับโลกนี้คือการสร้างชนชาติใหม่ และประชากรแต่ละคนในชนชาติใหม่
นี้เป็นมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้ความเชื่อที่เรามีเมื่อพระองค์ทรงเรียกเรานั้นย่อม
หมายถึงการยอมอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงปั้นเราตามแต่น้ำพระทัยของ
พระองค์ พระประสงค์สำหรับอับราฮัมข้อนี้ครอบคลุมถึงผู้อื่นด้วย เพราะท่านจะกลายเป็นชนชาติใหญ่

อับราฮัมไม่สามารถสร้างตนเองให้เป็นชนชาติใหญ่ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำให้ เช่นเดียวกับบุตรน้อยในคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยที่หลงหายไป เขาได้เรียนรู้ที่จะพูดว่า “ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็น....” ก่อนที่บิดาจะรับเขาเข้าบ้านในฐานะบุตร การทรงสร้างเราขึ้นใหม่เหมือนกับภารกิจที่ทรงนำเราตรงที่ว่าเป็นสิ่งที่ดำเนินไปตลอดชั่วชีวิตของเรา เมื่ออับราฮัมจากโลกนี้ไปชนชาติของท่านยังเป็นเพียงชนกลุ่มเล็ก ๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงเริ่มทำสิ่งที่พระองค์จะทำต่อไปเรื่อย ๆ ตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ในจดหมายฟิลิปปี เปาโลได้เขียนเน้นความมั่นใจของตนว่า “พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” พระเจ้าทรงเลือกคริสเตียนแต่ละคนและทรงสร้างเขาแต่ละคนตามพระประสงค์เพื่อให้เขาเป็นประชากรของชนชาติใหม่ที่พระองค์กำลังสร้างขึ้น ด้วยเหตุนี้เราต้องพร้อมให้พระองค์สร้างเราขึ้นใหม่ ในกรณีนี้เราอาจจะต้องเผชิญกับความเจ็บปวด แต่อย่างไรก็ตาม การที่พระเจ้าสร้างเราขึ้นใหม่นั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตแห่งความเชื่อ

ประการที่สี่ ชีวิตแห่งความเชื่อของอับราฮัมหมายถึงการที่ **พระเจ้าจะทรงอวยพรท่าน** ความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้าเป็นความสัมพันธ์ที่เปี่ยมด้วยความรัก อับราฮัมจึงไม่ต้องห่วงเรื่องความมั่งคั่ง พระเจ้าทรงดูแลเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลา พระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้แก่ชีวิตของท่าน พระเจ้าจะทรงทำให้ท่านมั่งคั่งในทุก ๆ ด้าน มิใช่เพียงแต่ด้านทรัพย์สินเท่านั้น สิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่อับราฮัมล้วนเป็นสิ่งที่ดีทั้งสิ้น เปาโลเขียนบรรยายความจริงข้อนี้อย่างชัดเจนในหนังสือโรม 8:32 ซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่พระเจ้าประทานให้คริสเตียนว่า “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ? เมื่อพระเจ้าประทานสิ่งที่ยอดเยียมที่สุดให้แก่เราแล้ว เราจึงแน่ใจได้ว่าพระองค์จะประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่เรา สำหรับบางคนแล้วคำว่าอวยพรดูเหมือนเป็นสิ่งล้ำสมัย ถ้าจะพูดให้ทันสมัยเราอาจกล่าวได้ว่าพระเจ้าไม่อาจหยุดให้สิ่งสารพัดแก่เราและพระองค์ไม่อาจหยุดรักเราได้ ดังนั้นถึงแม้ว่าเราจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่คับขันเพียงไรก็ตาม เราสามารถมั่นใจว่าพระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งเรา ถ้าหากเราระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราที่กางเขน”

พระพรส่วนหนึ่งที่อับราฮัมได้รับจากพระเจ้าคือ พระองค์จะทรงทำให้ท่านมีชื่อเสียงเลื่องลือไป พระองค์เองจะทรงดูแลปกป้องชื่อเสียงของอับราฮัม ทุกวันนี้เรายังยกย่องให้เกียรติแก่อับราฮัมถึงแม้ว่าท่านได้สิ้นชีวิตไปนับพันปีแล้ว พระเจ้าได้ทรงกระทำให้ชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไป เมื่อครั้งท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านมีชื่อเสียงด้านความร่ำรวยและอาจนับได้ว่าเป็นผู้มีตำแหน่งไม่ค้อย แต่ชื่อเสียงที่แท้จริงของท่านปรากฏหลังจากท่านเสียชีวิตไปแล้ว และเราเองทราบถึงชื่อเสียงที่แท้จริงของท่านและความสัมพันธ์ที่ท่านมีกับพระเจ้า ชื่อเสียงที่พระเจ้าประทานให้ท่านนั้นไม่จางหายไป มนุษย์อาจสร้างชื่อเสียงให้ตนเองและอาจยกย่องซึ่งกันและกัน แต่ชื่อเสียงที่แท้จริงและถาวรนั้นมาจากพระเจ้าบ่อยครั้ง

คุณค่าชีวิตผู้หนึ่งผู้ใดปรากฏหลังจากที่ผู้นั้นเสียชีวิตไปแล้วหลาย ๆ ปี คนที่สังครอบตัวเขาไม่สนใจหรือถึงกับรังเกียจ ในภายหลังได้กลับกลายเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระเยซูเนื่องจากรักพระองค์อย่างสุดใจและได้เปิดผอบน้ำมันหอมล้ำค่าชโลมพระองค์ พระองค์ตรัสว่าสิ่งที่นางกระทำจะเลื่องลือไปทั่วโลก และทุกวันนี้เราเองยังได้ยินเรื่องนี้ เมื่อเราบอชื่อเสียงของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว เราไม่ต้องกังวลถึงมันอีกเลย

จากนั้นพระเจ้าทรงสัญญาผลประการที่ห้า ซึ่งอับราฮัมจะได้รับเมื่อท่านมีความสัมพันธ์กับพระองค์ด้วยความเชื่อ และผลนี้ได้แก่ ท่านจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร (ปฐมกาล 12:2) ด้วยที่เต็มล้นยอมไหลไปเพื่อแผ่ผู้อื่นพระพรจากพระเจ้ามิได้มีเพื่อตนเองเท่านั้น นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมคริสเตียนที่ชอบเปลี่ยนคริสตจักรบ่อย ๆ จึงพบแต่ความผิดหวัง พวกเขาไปที่โน่นที่นี้เพื่อค้นหาสิ่งที่จะช่วยให้ตนเองปลอดภัยจากปัญหาที่บังพวng แต่พวกเขาไม่พบหรือกฎของพระเจ้ามีอยู่ว่า “จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย” จงแบ่งปันในสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว และพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมให้เราอีก ในพระคัมภีร์ยอห์น 7:37-39 พระเยซูทรงช่วยผู้ที่กระหายให้มาหาพระองค์และดื่ม แต่พระองค์ไม่ได้ทรงบอกผู้ดื่มให้ดื่มเพื่อตนเองเท่านั้น พระองค์ตรัสว่าเขาจะเป็นแหล่งพระพรสำหรับผู้อื่นเพราะแม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้นด้วยเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ได้ทรงอวยพรมนุษย์เพื่อเขาจะภูมิใจในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้เขาเท่านั้น พระองค์ทรงต้องการให้พระพรของพระองค์ไหลล้นออกไป เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ชอบแบ่งปันสารพัดสิ่งประเสริฐที่มีในจักรวาลให้แก่มนุษย์

และอีกครั้งหนึ่ง เราได้เห็นว่าพระพรเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวของมนุษย์โดยตรง เนื่องจากพระเจ้าตรัสว่าอับราฮัมจะเป็นพระพรสำหรับผู้อื่น พระเจ้าทรงต้องการเพิ่มจำนวนประชากรผู้สามารถเข้าถึงความต้องการของผู้อื่นประชากรเหล่านี้เข้าถึงผู้อื่นได้เพราะพระเจ้าทรงเปลี่ยนชีวิตของเขาและประทานสิ่งสารพัดให้พวกเขา ชิกโลกตะวันตกปัจจุบันเป็นสังคมที่มีแต่ความแตกแยกซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีวัตถุสิ่งของเหลือเฟือแต่ไม่มีคุณภาพของชีวิต ประชาชนในโลกตะวันตกคบกันอย่างผิวเผิน ปราศจากมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีในที่ทำงานและที่บ้าน ความไม่มั่นคงใจชีวิตปรากฏอยู่ทั่วไป ในพระคัมภีร์ตอนนี้พระเจ้าทรงเสาะหาผู้ที่จะเยียวยารักษาผู้อื่นและเป็นพระพรสำหรับผู้อื่น การเป็นพระพรสำหรับผู้อื่นไม่ได้เกิดจากความตั้งใจของเราเองและไม่ได้สำเร็จด้วยความสามารถของเราเอง การที่คริสเตียนสามารถให้การรักษาและช่วยเหลือผู้อื่นได้นั้นเป็นผลจากที่พระเจ้าทรงอวยพรชีวิตของคริสเตียนผู้นั้น ก่อน คริสเตียนไม่จำเป็นต้องพยายามกระทำตนเพื่อเป็นพระพรสำหรับผู้อื่น พระพรที่ไหลออกมาจากชีวิตคริสเตียนที่แท้จริงเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในบุคคลผู้นั้น ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าให้คริสเตียนนั่งรออยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรจนกว่าจะมีความรู้สึกกระตุ้นภายในตัว การมีพระวิญญาณสถิตอยู่ภายในย่อมส่งผลออกมาเองเป็นพระพรสู่ผู้อื่น เป็นที่น่าเสียดายสำหรับคริสเตียนในปัจจุบันที่

เดินเข้าออกคริสตจักร โดยมีความสัมพันธ์ต่อกันน้อยเหลือเกิน เป็นเหตุให้พระเจ้าไม่สามารถใช้เรา ช่วยเหลือผู้อื่นได้

ในไม่ช้าอับราฮัมได้เรียนรู้ว่าชีวิตแห่งความเชื่อไม่ได้หมายถึงการปราศจากปัญหาชีวิต เราทุกคนรู้ถึงความจริงอันนี้ ถึงแม้ว่าเราอาจหลีกเลี่ยงอันตรายบางอย่างได้เพราะมาตรฐานความดีของชีวิต

คริสเตียนแต่เราต้องประสบปัญหาอีกหลายอย่างที่ผู้อื่นไม่ต้องประสบ อับราฮัมเดินทางไปพร้อมกับครอบครัวและใช้เวลาที่เหลือทั้งหมดในชีวิตท่องเที่ยวไปในดินแดนที่ท่านไม่รู้จัก ท่านอยู่ท่ามกลางชาวพื้นเมืองที่ไม่เป็นมิตรและไม่เข้าใจการกระทำของท่าน ชาวพื้นเมืองบางคนชอบท่านและปฏิบัติต่อท่านเป็นอย่างดี แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากที่ไม่ใช่ดีต่อท่านและสาปแช่งท่าน บ่อยครั้งที่ชาวโลกไม่เข้าใจพวกคริสเตียน กระนั้นก็มีชาวโลกบางคนชื่นชอบวิถีชีวิตของคริสเตียนและปฏิบัติต่อเราอย่างอบอุ่น แต่มีหลายคนที่เกิดลึศทุกอย่างของชีวิตคริสเตียนและคำทอเราอย่างไม่เกรงใจ พระเจ้าทรงบอกวิธีการปฏิบัติตนในสถานการณ์เช่นนี้ให้อับราฮัมทราบ และทรงทำให้ท่านเข้าใจว่า **ชีวิตแห่งความเชื่อ นำเราไปสู่การคุ้มครองของพระเจ้า** พระองค์ตรัสว่า “เราจะอำนวยการแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาว่าอับราฮัมจะไม่ได้รับคำแช่งพระคำร้ายของพระองค์มีว่าผู้ที่แช่งผู้มีความเชื่อได้ทำร้ายตนเองแทนที่จะทำร้ายผู้มีความเชื่อ ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงทำให้คำแช่งตกอยู่แก่เขาเอง พระเจ้าทรงมีวิถีทางของพระองค์ในการคุ้มครองประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากศัตรูที่เกลียดชังพวกเขา แต่สำหรับผู้ที่ปองร้ายคริสเตียนย่อมได้รับผลร้ายจากความเกลียดชังของตนเอง ปัจจุบันเราทราบว่าความโกรธเกลียดทำให้สุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตเสื่อมลง พระเยซูขณะถูกตรึงที่กางเขนได้ทรงอธิษฐานว่า “ขอโปรดอภัยโทษเขาเพราะเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” พระองค์ทรงแสดงความห่วงใยถึงอันตรายที่กำลังมาถึงผู้ตรึงพระองค์และครอบครัวของเขา ถ้าชาวโลกเป็นห่วงตนเองแล้วละก็เขาจะไม่คิดปองร้ายคริสเตียนเลย

ผลของชีวิตแห่งความเชื่อยังมีอีกประการหนึ่ง อับราฮัมพบว่าการดำเนินชีวิตไปตามการทรงเรียกนั้นเป็น **แผนการที่ชีวิตที่ไม่มีขอบเขตจำกัด** พระเจ้าตรัสว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) ดูเหมือนเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อสำหรับท่านในเวลานั้น พระเจ้าตรัสเกินเลยความจริงหรือ? เราทราบว่าพระเจ้าทรงแน่วแน่ในพระคำร้ายของพระองค์เสมอ และข้าพเจ้าสามารถเขียนหนังสือที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ได้เนื่องจากพระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาที่ทรงมีอับราฮัมนั้นสำเร็จในชีวิตของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในสมัยหลังอับราฮัมหลายพันปีและอาศัยอยู่ในที่ที่อับราฮัมไม่รู้จัก พระพรกำลังไหลไปทั่วโลกผ่านทางชีวิตของอับราฮัม เรามักขยาดในการก้าวไปกับพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเรียกเราให้มีชีวิตแห่งความเชื่อและความเชื่อฟัง ทั้งนี้เพราะเรากลัวว่าชีวิตของเราจะไม่ก้าวหน้าและยากจน นำเสียดายจริง ๆ อย่าหลงเชื่อคำหลอกลวงของมาร แผนการของพระเจ้าสำหรับ

ประชากรของพระองค์ไม่มีขอบเขตจำกัด ส่งผลให้ชีวิตของเราเป็นพระพรไปไกลเกินกว่าบ้านเกิดเมืองนอนของเราและไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก นิमितของพระเจ้าไม่ได้มีสำหรับเฉพาะบางเมืองบางประเทศเท่านั้น พระองค์ทรงรักโลกและตั้งพระทัยให้ผู้เชื่อทุกคนแบ่งปันความรักนี้ออกไปไกลแสนไกล เราพบเมล็ดของมิชชันนารีนี้ตั้งแต่สมัยของอับราฮัมซึ่งเป็นยุคที่พระเจ้าเพิ่งจะเริ่มติดต่อกับมนุษย์คริสเตียนทุกคนควรเป็นคริสเตียนของโลก บ่อยครั้งเรามองว่างานมิชชันนารีเป็นงานพิเศษสำหรับคนบางคนที่น่าสนใจทางนี้ และในสมัยที่ประเทศของเราขาดแคลนผู้รับใช้พระเจ้าเรามักใจแคบว่าเราต้องเริ่มงานของพระองค์ที่ประเทศของเราก่อน ถูกแล้วเราควรเริ่มที่บ้านเมืองของเราก่อน แต่ถ้าเราจะทำให้แผนการชีวิตแห่งความสำเร็จได้เราต้องมีนิมิตไปยังดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก หากเรามัวแต่สนใจสิ่งที่อยู่รอบข้างเราจะทำให้ชีวิตของเราแคบลง แน่แน่นอนมิใช่เราสามารถเดินทางไปรับใช้พระเจ้าในประเทศอื่น ๆ ได้ทุกคน แต่เราทุกคนสามารถอธิษฐานเพื่อและให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เดินทางไปทำงานต่างประเทศและสำหรับคริสตจักรใจต่างแดน พระเจ้าทรงวางแผนการชีวิตของเราให้เจริญและก้าวหน้ายิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ชีวิตของอับราฮัมเจริญขึ้นเพราะความเชื่อของท่าน ชีวิตของชาวพื้นเมืองที่ทำหน้าที่ยกย่องใส่ท่านและก่อความรำคาญเดือดร้อนให้ท่านนั้นเป็นชีวิตที่เทียบคุณค่าไม่ได้เลยกับชีวิตคริสเตียน ความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงปราศจากขอบเขตทำให้ผู้ที่เป็นของพระองค์ไม่มีขอบเขตเหมือนพระองค์

ในตอนต้นของบทนี้เราได้เห็นว่าความเชื่อเริ่มต้นที่พระเจ้าและพระคำของพระองค์ และเมื่อเราวิเคราะห์พระคำรัสของพระเจ้าต่ออับราฮัมเมื่อพระองค์ทรงเรียกท่านเราได้เห็นว่าพระคำรัสประกอบด้วยลักษณะประการต่าง ๆ ของชีวิตแห่งความเชื่อ ต่อไปเราจะเห็นว่าการดำเนินชีวิตของอับราฮัมไปกับพระเจ้าพัฒนาได้อย่างไรจนทำให้ท่านมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพระเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อ่านได้เห็นแล้วว่าความเชื่อไม่ใช่ของวิเศษที่คนบางคนเท่านั้นที่ได้รับต่างจากการเล่นเปียโนซึ่งคนบางคนเท่านั้นที่ทำได้ ความเชื่อมีรากฐานตั้งอยู่บนเนื้อความพระคัมภีร์ นอกจากนี้รากฐานของมันยังตั้งอยู่บนการที่เราแต่ละคนพบกับพระเจ้าโดยตรง การพบกับพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ใหม่กับพระองค์และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ก้าวหน้าและครบบริบูรณ์ พระสัญญาที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราประกอบด้วย การสร้างเราขึ้นใหม่ การอวยพรเรา การทำให้เราเป็นพรสำหรับผู้อื่น การคุ้มครองเราและแผนการอันไม่มีจำกัดสำหรับชีวิตของเรา แต่ทั้งนี้เราต้องยอมถวายตัวแด่พระเจ้าและพร้อมจะดำเนินชีวิตแตกต่างจากผู้คนรอบข้าง สำหรับชาวโลกแล้วชีวิตอยู่ในกรอบจำกัดของวัตถุและกฎธรรมชาติ พระเจ้าไม่อยู่ในสายตาของพวกเขา อับราฮัมทราบดีว่าความจริงหาเป็นดังที่พวกเขาคิดไม่ และข้าพเจ้าแน่ใจว่าเรามีความเห็นเช่นเดียวกับท่าน เราต้องแสดงให้เห็นความจริงนั้นในชีวิตของเรา

3. ความเชื่อและโลกสองฝ่าย

คริสเตียนใหม่มักจะเรียนรู้ในเวลาไม่นานนักว่าชาวประเสริฐไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาทุกอย่างของชีวิตอย่างทันอกทันใจ ยิ่งไปกว่านั้นเราต้องพบกับปัญหาชีวิตซึ่งเราไม่เคยประสบมาก่อน คริสเตียนใหม่อาจประสบกับความผิดหวังในตัวสมาชิกคริสตจักร ซึ่งนับเป็นความผิดหวังที่ใหญ่หลวงเอาการทีเดียว เขาอาจประเมินว่าสมาชิกคนอื่น ๆ จำนวนมากไม่มีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เขาอาจสงสัยว่าพี่น้องคริสเตียนได้แต่มานมัสการในวันอาทิตย์ แต่ปราศจากความเข้าใจในความสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ สมาชิกส่วนใหญ่มีมือไม่พายแต่เอาเท้าราน้ำ แท้จริงแล้วคริสเตียนใหม่กำลังเผชิญกับปัญหาในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกสองฝ่าย โลกฝ่ายแรกเป็นโลกที่มนุษย์ทุกคนอาศัยอยู่ และในโลกฝ่ายนี้คริสตจักรเป็นเพียงองค์การซึ่งมีคนบางคนเท่านั้นเป็นสมาชิก โลกอีกฝ่ายหนึ่งเป็นโลกฝ่ายจิตวิญญาณ ในโลกฝ่ายนี้พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่จริงและคริสตจักรเป็นประชากรของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างเพื่อพระสง่าราศีของพระองค์และถวายนมัสการอย่างสมพระเกียรติ เราต้องบังเกิดใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณก่อนจะเข้าไปมีประสบการณ์และความสุขในโลกฝ่ายที่สองนี้ พระเยซูได้ตรัสบอกนิโคเดโมว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” ซึ่งหมายความว่าเขาไม่อาจรู้ได้ว่าโลกฝ่ายที่สองมีจริง หากยังไม่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณของพระเจ้า คริสเตียนต้องดำรงชีวิตในโลกทั้งสองฝ่ายนี้พร้อม ๆ กัน เป็นเหตุให้บางคนสับสน ด้วยเหตุนี้บางคนจึงเป็นคริสเตียนแต่ในนาม โดยไม่เป็นบุตรที่แท้จริงของพระเจ้า เพราะคริสเตียนที่แท้จริงต้องดำเนินชีวิตในโลกประจำวัน โดยเป็นประชากรของโลกฝ่ายจิตวิญญาณในเวลาเดียวกัน

อับราฮัมรู้อยู่เสมอว่าโลกฝ่ายจิตวิญญาณนั้นมีจริง ท่านได้ยื่นพระเจ้าตรัสเรียก และท่านยอมรับการทรงเรียกนั้น ปฐมกาล 12:4 เขียนไว้ว่า “ฝ่ายอับราฮัมก็ไปตามพระคำรับสั่งของพระเจ้า” แต่โลกหาเป็นเหมือนท่านไม่ เขาเพียงแต่ร่วมเดินทางไปกับอับราฮัม เขาเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ใกล้ชิดกับกลุ่มชนของพระเจ้า แต่จิตใจของเขาไม่เป็นของพระเจ้า การเดินทางของอับราฮัมมีขึ้นเพราะท่านเชื่อฟังพระเจ้า ส่วนการเดินทางของโลกมีขึ้นเพราะติดตามสิ่งอื่นช่างแตกต่างกันราวหน้ามือกับหลังมือ ฝ่ายหนึ่งเดินทางไปตามการทรงเรียกอย่างมีจุดประสงค์ด้วยความมั่นใจ อีกฝ่ายเดินทางไปเนื่องจากสังคมคิดว่าน่าจะทำ ฝ่ายหลังนี้มักชอบติดตามประชากรของพระเจ้าเสมอ สถานการณ์เช่นนี้พบได้ทุกยุคทุกสมัยเพราะโลกสองฝ่ายยังมีอยู่คู่กัน ทำให้มีผู้ที่ชอบคลุกคลีกับคริสเตียนแต่ความเชื่อของพวกเขาไม่ส่งผลต่อทัศนคติและความประพฤติเลย พวกนี้ไม่สนใจว่าชีวิตกำลังดำเนินไปทางไหน พวกเขาไม่รู้จักการเดินทางไปกับพระเจ้าในชีวิตแต่ละวันและไม่สนใจแผ่นดินสวรรค์เบื้องหน้า โลกเป็นตัวอย่างของผู้ที่เพียงแต่ร่วมเดินทางไปกับท่าน เราจะพิจารณาถึงปัญหาอีกหลายประการที่โลกก่อกวน อนึ่งเราไม่ควรลืมว่าพระเยซูได้ตรัสสอน

เราเป็นคำอุปมาเรื่องข้าวละมานและข้าวสาลี กล่าวคืออาณาจักรของพระองค์มักมีบุคคลสองฝ่ายนี้ปะปนกันเสมอ และในปัจจุบันมนุษย์ไม่สามารถแยกคนของพระเจ้าออกจากพวกแปลกปลอมได้สำเร็จ การพยายามแยกจะก่อให้เกิดผลร้ายมหันต์ ถ้าหากคริสเตียนได้ฟังคำตรัสเตือนนี้แล้ว คงไม่มีใครพยายามจะสร้างคริสตจักรที่มีแต่คริสเตียนล้วน ๆ การพยายามสร้างคริสตจักรเช่นนี้ ทำให้เกิดความขมขื่นและความแตกแยกเสมอ ๆ

ปัญหาประการที่สองซึ่งคริสเตียนใหม่มักต้องประสบหลังจากเป็นคริสเตียนได้ไม่นานนัก คือ ปัญหาความสัมพันธ์ต่อญาติและโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบุตรของตน ปัญหานี้ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นถ้าหากว่าการยอมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจามีผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจ, แบบแผนการดำเนินชีวิต หรือความสุขสบายของบุตรซึ่งยังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจสถานการณ์และร่วมตัดสินใจ เราได้รับการหนุนใจจากพระคำของพระเจ้าที่บันทึกไว้ว่า นางซาราห์และญาติอีกหลายคนของอับราฮัมได้เดินทางไปกับท่านตามการทรงเรียก การยอมเชื่อฟังพระเจ้าย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รัก สิ่งนี้ย่อมเกิดขึ้นไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ก็ตาม สิ่งนี้ย่อมเกิดขึ้นทั้งในกรณีที่คุณยอมเชื่อฟังและกระทำตามพระเจ้าหรือไม่เชื่อฟังพระองค์ก็ตาม พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับครอบครัวของเรา เช่นเดียวกับที่พระองค์มีสำหรับเราแต่ละคน พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เขียนในซีกโลกตะวันออก สมาชิกของครอบครัวย่อมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ลัทธิปัจเจกบุคคลของกรีกและซีกโลกตะวันตกไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์และวัฒนธรรมซีกโลกตะวันออก ดังนั้นประชาชนในซีกโลกตะวันตกจึงมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ

ข้าพเจ้าประสบปัญหานี้ในครอบครัวของข้าพเจ้าเอง เพราะพระเจ้าทรงเรียกให้มารับใช้พระองค์ในทวีปเอเชีย การทรงเรียกทำให้ข้าพเจ้าและครอบครัวมีประสบการณ์ใหม่หลายอย่างรวมทั้งการพลัดพรากซึ่งจะไม่เกิดขึ้นหากพระเจ้าไม่ทรงเรียก เมื่อบุตรของข้าพเจ้าเติบโตขึ้นพวกเขาเริ่มยอมรับว่าตัวเขามีส่วนในแผนการทรงเรียกของพระเจ้า แต่ก่อนหน้านี้เราไม่ได้ถามพวกเขาเหมือนอับราฮัมไม่ได้ถามผู้ใกล้ชิดที่อาศัยอยู่กับท่านในเมืองฮารานว่าพวกเขาอยากจะไปกับท่านหรือไม่ ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจยอมตามพระเจ้าเมื่อมีบุตรหนึ่งคน และอับราฮัมต้องตัดสินใจตามพระเจ้าหลาย ๆ ปี ก่อนที่จะมีอิสอัค ข้าพเจ้าลำบากใจมากทีเดียวที่ต้องแยกจากบุตร และบุตรของข้าพเจ้าต้องสะเทือนใจเช่นกัน ข้าพเจ้ายิ่งหนักใจมากขึ้นเมื่อบางคนแย้งว่าพระคัมภีร์ไม่เคยสอนให้สมาชิกในครอบครัวแยกจากกัน นอกจากนี้บางคนมีความคิดว่าการกระทำให้เกิดความแตกแยกในครอบครัวเป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมถ้าหากว่าบุตรยังไม่โตพอที่จะสมัครใจทำตาม เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ให้แต่ละคนทราบนั้นพระองค์ทรงคำนึงถึงสถานการณ์ครอบครัวของบุคคลนั้น ๆ เป็นอย่างดี เราต้องวางใจพระองค์ในเรื่องนี้เหมือนกับที่เราวางใจพระองค์ในทุก ๆ เรื่อง ไม่มีใครอยู่โดดเดี่ยวได้ ชีวิตของเราต้อง

ผูกพันกับผู้รอบข้าง เราไม่สามารถแยกตัวเองจากผู้อื่นได้อย่างเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้เมื่อเรามาวางใจในพระเจ้า ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเราต้องได้รับผลกระทบไม่ว่าทางหนึ่งก็ทางใดและเราต้องยอมรับสิ่งนี้ แน่แน่นอน เหตุการณ์ยุ่งยากย่อมเกิดขึ้นและยิ่งยุ่งมากในกรณีที่มีสามีหรือภรรยาของเรายังไม่มีประสบการณ์กับพระเจ้าเหมือนอย่างเรา

ปัญหาประการที่สามซึ่งเกิดขึ้นเพราะเราต้องอยู่ในโลกสองฝ่ายพร้อมกัน ได้แก่การวางตัวในสังคม อาทิเช่นในโรงเรียน สำนักงาน โรงงาน หรือร้านค้า ลิลลี่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ประสบปัญหาทำงานนี้ หล่อนอาศัยอยู่ในอังกฤษชั่วคราวและทำงานเป็นพยาบาลในหน่วยผู้ป่วยหนัก วันหนึ่งหล่อนเห็นพระคัมภีร์วางอยู่บนโต๊ะของเพื่อนก่อนหน้าหล่อนไม่ค่อยสนใจพระคัมภีร์ แต่คราวนี้หล่อนหยิบพระคัมภีร์เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน เมื่ออ่านแล้วหล่อนวางไม่ลง เมื่อถึงเวลาที่หล่อนต้องกลับไปยังที่พัก เพื่อนได้บอกให้หล่อนเอาพระคัมภีร์ติดตัวไปด้วย หล่อนอ่านพระคัมภีร์ในรถประจำทางตลอดทางกลับไปพักและอ่านต่อจนดึกมาก เมื่อเวลาตีสองครั้งหล่อนลุกขึ้นจากเตียง และมอบชีวิตแด่พระเจ้าผู้ตรัสกับหล่อนอย่างชัดเจนจากพระคัมภีร์ หล่อนเต็มไปด้วยความเชื่อที่เพิ่งเริ่มต้น และปรารถนาแรงกล้าที่จะแบ่งปันสิ่งที่เกิดขึ้นให้ผู้อื่นทราบ หล่อนจึงเล่าให้ผู้อื่นฟังอย่างตรงไปตรงมา แต่กลับได้รับคำกระแชาเข้าแหย่ “ลิลลี่เพิ่งเข้ารีต” “ไม่นานเธอก็เลิก ลิลลี่ เราเคยเป็นเหมือนเธอมาแล้ว” ไม่มีใครเชื่อว่าหล่อนได้พบกับสวรรค์ แล้วพวกเขาได้ล่อหลอกและบังคับให้หล่อนสาบานและกล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้าด้วยคำพูดที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน ยิ่งพวกเขาบังคับหล่อนมากเท่าไรหล่อนยิ่งไม่สามารถทำได้ นอกจากนี้หล่อนยังไม่สบายใจมากขึ้น ๆ จนพวกเขาไม่เข้าใจพฤติกรรมของหล่อน ประสบการณ์กับพระเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์ในกลางดึกคืนนั้น ไม่มีวันเลือนไปจากใจได้ แต่ความกดดันจากเพื่อน ๆ ในแต่ละวันมีมากโขทีเดียว

อับราฮัมได้เผชิญกับปัญหานี้เช่นกัน อับราฮัมอพยพจากเมืองเออร์มาอาศัยในแผ่นดินคานาอัน ท่านเชื่อฟังพระบัญชาที่ให้ท่านออกจากบ้านเพื่ออพยพไปอยู่ที่อื่น ท่านมาถึงดินแดนแห่งใหม่ซึ่งเป็นดินแดนแห่งพันธสัญญาสำหรับท่านแล้วท่านประสพว่า “คราวนั้นคนคานาอันอยู่ที่แผ่นดินนั้น”

(ปฐมกาล 12:6) แน่แน่นอนท่านต้องรู้ก่อนที่ท่านจะออกเดินทางว่าชาวเมืองที่อาศัยอยู่ก่อนในดินแดนนี้ต้องมีวัฒนธรรมและทัศนคติแตกต่างจากท่าน แต่การคาดคะเนในความคิดย่อมต่างจากการประสพกับเหตุการณ์จริง ๆ ชาวคานาอันไม่ยอมรับว่าพระเจ้าของอับราฮัมทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาไม่ศรัทธาในพระเจ้าเพื่อหวังความอุดมสมบูรณ์ของพืชผล การนมัสการประเภทนี้มักมีพิธีกรรมผิดประเพณีและมีการนมัสการรูปเคารพที่สถานนมัสการตามท้องถิ่น ชาวคานาอันไม่ยอมรับรู้การที่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมและพวกเขาต้องไม่เชื่อแน่ว่าพระเจ้าของอับราฮัมมีสิทธิ์ประทานดินแดนแห่งนี้ให้ท่านที่เพิ่งมาอาศัยอยู่ใหม่ พวกเขาคิดว่าอับราฮัมสำคัญตนผิด ท่านมีกิจวัตรประจำวันบางอย่างเหมือน

ชาวคานาอันแต่มีหลายอย่างที่ท่านปฏิบัติคนต่างออกไป อับราฮัมกำลังถือดีและตั้งตนเป็นผู้ดูแลความประพฤติของผู้อื่นกระนั้นหรือ? ทำไมอับราฮัมต้องดำเนินชีวิตแปลกจากชาวบ้านด้วยเล่า? ความประพฤติของท่านทำให้พวกเขารู้สึกอึดอัดทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน ท่านเป็นชาวต่างแดนและกระทำตัวเป็นคางคกขึ้นวอในสายตาของชาวคานาอัน ท่านเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นตัวประหลาด ทำไมท่านไม่ลืมนาคูผู้อื่นและมีชีวิตเช่นชาวคานาอันทั้งหลาย? ทำไมชาวคานาอันจะต้องเชื่อฟังท่าน?

หลาย ๆ ครั้งที่อับราฮัมสงสัยในการทรงเรียกครั้งแรก พระเจ้าไม่ยกบอกว่าการกระทำจะออกมาในรูปแบบนี้ คริสเตียนทุกคนทราบดีว่าท่านรู้สึกอย่างไร โลกฝ่ายจิตวิญญาณเป็นโลกแห่งความเป็นจริงของพวกเขา คริสเตียนชาวโลกบางคนยอมรับความเชื่อของเราได้ แต่บางคนเห็นว่าเป็นนิยายหรือเรื่องโกหกปกคลุม พวกเขาไม่เข้าใจพวกเรา พระเจ้าของพวกเขาเป็นเหมือนสิ่งเลือนลอยที่เกิดจากจินตนาการของเราเอง มาตรฐานชีวิตของเราช่างแปลกประหลาด และความประพฤติของเราที่ต่างจากพวกเขาดูน่าฉงนหรือบางทีน่ารังเกียจ พวกเขาคริสเตียนช่างพิลึกกึกกือ ดูเหมือนว่าชาวโลกเข้ากันได้ดีกับลัทธิและศาสนาที่ไม่ยอมรับพระเยซู แต่พวกเขาเข้ากันไม่ได้กับพวกเราผู้นับถือพระเจ้าเที่ยงแท้ คริสเตียนเป็นเป้าสายตาและคนทั่วไปชอบตั้งตนเป็นศัตรูต่อความเชื่อของคริสเตียน ด้วยเหตุนี้ขออย่าให้เราแปลกใจเมื่อความไม่เข้าใจกันและการข่มเหงจากชาวโลกมาควบคู่กับความอบอุ่นในการได้รู้จักพระเจ้าและการแบ่งปันพระพรให้แก่พี่น้องคริสเตียน

พระคัมภีร์ต่อจากนี้บันทึกไว้ว่า “พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่อับราฮัม ตรัสว่า “ดินแดนนี้เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า” อับราฮัมเห็นอยู่กับคำว่าแผ่นดินคานาอันเป็นของชาวคานาอัน พระคำของพระเจ้าก็เป็นความจริงที่ต้องสำเร็จแน่นอน สำหรับคริสเตียนแล้ว โลกทั้งสองฝ่ายเป็นจริงทั้งคู่และเราต้องอาศัยอยู่ในโลกทั้งสองฝ่ายอับราฮัมสัมผัสกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเพื่อต่อสู้กับความ เป็นปฏิปักษ์จากชาวพื้นเมือง ท่านเผชิญกับการต่อต้านของชาวคานาอันได้โดยไม่ต้องถอยกลับไปหาความสะดวกและปลอดภัยในเมืองเออร์ พระคุณของพระเจ้ามี่เหลือล้น พระองค์ทรงช่วยเราในยามยากเสมอและการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ทำให้เรามีความมั่นใจตลอดเวลาและเป็นสิ่งที่เราต้องการเป็นอย่างยิ่ง พระเจ้าเสด็จมาหาเราและตรัสว่า “ใช่แล้ว เราได้ตั้งเจ้าไว้ที่นี่และเราตั้งใจทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จถึงแม้ว่าเหตุการณ์รอบด้านจะเป็นอย่างไรก็ตาม เราจะจัดการกับผู้ที่ไม่ยอมรับและต่อต้านเจ้า” ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณมีคู่กับความจริงที่ปรากฏอยู่กับตาเสมอ

อับราฮัมแสดงความศรัทธาในพระคำรัสโดยการสร้าง “แท่นถวายบูชาแก่พระเจ้าผู้สำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่ท่าน” ในดินแดนคานาอัน การนมัสการและการถวายบูชาเป็นการแสดงออกถึงการทวนย้ำความตั้งใจดำเนินตามพระเจ้าครั้งใหม่ และความตั้งใจนี้ช่วยส่งเสริมการติดตามพระเจ้า อับราฮัมสามารถล้มเหลวและยอมแพ้อย่างง่ายดายขายคริสเตียนหลายคนก็เป็นเช่นนี้ ความเป็นจริงที่ปรากฏแก่

ดาเป็นฝ่ายชนะ และมีอิทธิพลต่อเรามากกว่าความเป็นจริงฝ่ายจิตวิญญาณ สิ่งนี้ไม่ควรเกิดขึ้น ความเป็นจริงทั้งสองฝ่ายควรอยู่คู่กันสำหรับชีวิตคริสเตียน เราปฏิเสธความเป็นจริงที่เราเห็นกับตาไม่ได้ ถ้าขึ้นทำเช่นนั้นเราจะเป็นคนไม่อยู่กับร่องกับรอย เราไม่อาจลิ้มความจริงฝ่ายจิตวิญญาณได้ ถ้าหากเราล้ม ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราจะเหี่ยวแห้ง พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมว่าสถานการณ์ปัจจุบันย่อมเปลี่ยนไปได้ ในอนาคต สักวันหนึ่งบุตรหลายของท่านจะเป็นเจ้าของและเปลี่ยนแปลงดินแดนแห่งนี้ตามที่มันควรจะเป็น อีกนานกว่าพระสัญญาจะสำเร็จและพงศ์พันธุ์ของท่านเท่านั้นที่ได้เห็น แต่มันต้องสำเร็จและพระเจ้าทรงทำงานอยู่ตลอดนิรันดร์ อับราฮัมอาจคาดไม่ถึงว่าพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จด้วยวิธีการใด และท่านเห็นอยู่ทุกวันนี้ว่าชาวคานาอันเป็นผู้ครอบครองดินแดนนี้ แต่สิ่งนั้นไม่สำคัญ ฤทธานุภาพของพระเจ้ามีมากเหลือล้นกว่าอำนาจของชาวคานาอัน ฤทธานุภาพของพระองค์มีมากกว่าผู้ที่ต่อต้านเราในปัจจุบัน ความอดทนของพระองค์ย่อมเหนือกว่าการขาดความอดทนของผู้รับใช้ของพระองค์ เช่นเดียวกับอับราฮัม หน้าที่ของเราคือฟื้นฟูการตั้งใจและยอมเดินตามพระองค์ท่ามกลางการต่อต้านจากผู้อื่น การทรงเรียกแต่ดั้งเดิมอาจไม่เพียงพอ เราต้องการฟื้นฟูความมั่นใจใหม่ว่าดินแดนแห่งนี้ พร้อมด้วยชาวคานาอันจะต้องกลายเป็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ว่าตอนนี้มันจะเป็นอย่างไรก็ตาม

อับราฮัมมิได้ริเริ่มด้วยตนเองในการตั้งใจติดตามพระเจ้า พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์แก่ท่านในดินแดนนั้น ท่านสร้างแท่นบูชาเพราะการปรากฏของพระเจ้า แท่นบูชาตามพิธีกรรมที่ปราศจากประสบการณ์กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นเหมือนกองอิฐเศษปูน อับราฮัมนมัสการพระเจ้าอย่างมีชีวิตชีวา และเมื่อท่านเดินทางไปถึงที่ใดท่านก็สร้างแท่นบูชาเป็นสัญลักษณ์แสดงความเชื่อในพระเจ้า (ปฐมกาล 12:7-9) พระเจ้าทรงมีแผนการให้คริสเตียนแต่ละคนมีความเชื่อที่จะดำเนินชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระองค์วันต่อวัน แต่ละเช้าเราสามารถสร้างแท่นบูชาขึ้นมาใหม่ในบ้านและในใจของเรา และพร้อมที่จะเชื่อฟังพระเจ้า เพื่อความเป็นจริงฝ่ายจิตวิญญาณจะอยู่ในใจของเราและช่วยให้เราสามารถเผชิญกับปัญหาของแต่ละวัน เราจำเป็นต้องได้รับการเตือนใจเสมอว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเรา ข้าพเจ้าพบว่าในปัจจุบันคริสเตียนบางคนได้ละทิ้ง “การเฝ้าเดี่ยว” พวกเขาอาจไม่ชอบการถือศาสนาแบบพิธีกรรมอย่างเคร่งครัด แต่การเฝ้าเดี่ยวเป็นการนมัสการพระเจ้า ไม่ใช่เป็นการถือศาสนาแบบพิธีกรรมตามที่บางคนเข้าใจ หากเราต้องอยู่ท่ามกลางชาวคานาอัน เราจำเป็นต้องได้รับความมั่นใจว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเรา

คริสเตียนในสมัยนี้ไม่ชอบประเพณี และพิธีกรรมด้วยเหตุนี้บางคนจึงอยากทราบว่าการนมัสการทุกวันอาทิตย์ในคริสตจักรจะให้ประโยชน์อะไร เนื่องจากเราต้องอาศัยอยู่ในโลกสองฝ่ายพร้อมกัน เราจึงต้องเข้าร่วมในที่ประชุมนมัสการ เพื่อใช้เวลาและฟังการบรรยายตีความพระคัมภีร์ นอกเหนือจากการนมัสการและการอ่านพระคัมภีร์เป็นการส่วนตัว การนมัสการร่วมกับผู้อื่นทำให้จิตใจ

เราอบอุ่นเนื่องจากการเตือนใจเราว่า ถึงแม้เราจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันเสาร์ เราก็มีพรรคพวก รับพระคุณของพระเจ้าร่วมกับเรา เราารู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระองค์ที่อาศัยอยู่ทั่วโลกตลอดทุกยุคทุกสมัย ถ้าเราเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่มีหลักข้อเชื่อ ทุกครั้งที่เราอ่านหลักข้อเชื่อ จะเตือนใจเราว่ามีคนหลายล้านคนที่มีชีวิต และตายไปด้วยความมั่นใจในหลักข้อเชื่อ และยังมีอีกหลายล้านที่กำลังมีชีวิตและจะตายไปด้วยความมั่นใจเช่นนี้เหมือนกัน

เมื่ออับราฮัมเดินทางไปเรื่อย ๆ ท่านสร้างแท่นบูชาตามที่ต่าง ๆ เป็นการประกาศว่าห้องที่ดังกล่าวล้วนเป็นของพระเจ้า พระเจ้าทรงสัญญาว่าดินแดนนี้จะตกเป็นของท่านและอับราฮัมแสดงความมั่นใจว่าพระสัญญานี้จะสำเร็จโดยการถวายนมัสการในที่ต่าง ๆ ที่ท่านเดินทางไปถึง และท่านเดินทางไปทั่วดินแดนนี้ ท่านไปยังทิศใต้สุดไปจนถึงเนเกบแต่ท่านไม่ได้ปักหลักแน่นอน ท่าน “เดินทางต่อไป...” เป็นการออกพระนามของพระเจ้าในดินแดนที่แยกไว้เพื่อเป็นของพระองค์ จึงกลายเป็นดินแดนของอับราฮัมโดยปริยาย ตัวอย่างการเดินทางของอับราฮัมแฝงความหมายทางจิตวิญญาณไว้ เราอาจเป็นมิชชันนารีประกาศเรียกร้องให้คนกลับใจมาหาพระเจ้านี้ดี หรือเราอาจเป็นคริสเตียนที่ประกาศพระองค์ด้วยความชอบธรรมของเรานี้ดี เราไม่อาจหยุดการประกาศได้ เราต้องก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ก้าวหน้ายิ่งขึ้นทุกวัน ๆ ก้าวไปและนมัสการ ก้าวไปและนมัสการอีกเพื่อแสดงชีวิตแห่งความเชื่อ

อับราฮัมเริ่มมาหาพระเจ้าและดำเนินชีวิตไปกับพระองค์เนื่องจากการทรงเรียกของพระเจ้า อับราฮัมยอมตามการทรงเรียก ท่านเข้าสู่วิถีชีวิตใหม่ และในไม่ช้าท่านรู้ตัวว่ากำลังอยู่ในโลกสองฝ่ายซึ่งมีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน โลกสองฝ่ายนี้ก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัวและปัญหากับชาวพื้นเมือง เป็นปัญหาที่ท่านไม่เคยพบมาก่อน แต่อับราฮัมฟันฝ่ามาได้เพราะแน่ใจว่าพระเจ้าผู้ทรงเรียกท่านนั้นทรงพระชนม์อยู่จริง และเพราะท่านรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าองค์นี้โดยการตัดสินใจและการนมัสการ เราไม่อาจหวังหลบพ้นจากปัญหาที่เกิดขึ้นจากการต้องอาศัยอยู่ในโลกสองฝ่ายได้ แต่เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระคัมภีร์ครบทั้งเล่มเพื่อช่วยเราฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยการมีความสัมพันธ์อย่างมีชีวิตชีวาอยู่กับพระเจ้าอยู่เสมอ เราควรถามตนเองว่าเราพร้อมแค่ไหนในการดำเนินไปกับพระเจ้าและการนมัสการอย่างสม่ำเสมอวันต่อวัน

4. ความเชื่อและการกินอาหาร

คำเทศนาของผู้ประกาศพระกิตติคุณบางคน อาจทำให้เราคิดว่าชีวิตคริสเตียนมีแต่ความสุขสบาย พวกเขาชอบกล่าวว่า “มาหาพระคริสต์แล้วปัญหาชีวิตทุกปัญหาจะหมดไป พระองค์จะประทานสันติสุขในจิตใจ การยกโทษบาปความหมายของชีวิต พระองค์จะทรงนำเราไปสู่สง่าราศีและเราจะได้รับทุกสิ่งที่เราต้องการ” คำกล่าวเช่นนี้เป็นความจริงแต่มีข้อให้เกิดขึ้นอันตรายเนื่องจากยังมีความจริงอีกหลายประการที่ไม่ได้รับการกล่าวถึง เมื่อพระเยซูทรงเรียกประชาชนให้มาเป็นสาวกของพระองค์นั้น พระองค์ทรงกล่าวถึงกางเขนและการเสียดชะ หากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วการติดตามพระองค์ย่อมไม่บังเกิดผล พระองค์ทรงเรียนรู้การเชื่อฟัง โดยการทนทุกข์และพระองค์ทรงมีประสบการณ์ในสิ่งที่พระองค์สอน คำสอนของผู้ประกาศบางคนในปัจจุบันก่อให้เกิดปัญหา กล่าวคือหากเราเชื่อตาม แล้วปรากฏว่าชีวิตของเราเกิดความยุ่งยากลำบากเราจะรู้สึกเจ็บใจ, ถูกหลอกและผิดหวัง ก็เราได้รับสัญญาแล้วที่ว่าปัญหาจะหมดไป

เราได้พิจารณามาถึงตอนที่อับราฮัมเดินทางด้วยความเชื่อมาถึงตอนใต้สุดของดินแดน ท่านนัมัสการและมีความชื่นชมยินดีเมื่อเดินไปกับพระเจ้าวันต่อวัน แต่แล้วข้อ 10 ของหนังสือปฐมกาลบทที่ 12 กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน “เกิดกัณดารอาหารที่แคว้นคานาอัน” เกิดกัณดารอาหารในดินแดนแห่งนี้ที่พระเจ้าทรงนำอับราฮัมมา พระองค์กำลังทำอะไร? การกัณดารอาหารครั้งนี้นับเป็นครั้งที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงเลือกและเรียกอับราฮัมให้สละความสะดวกสบายในเมืองเออร์เพื่ออพยพมายังดินแดนแห่งพระสัญญา พระองค์ทรงนำท่านมาถึงดินแดนนี้เพื่อทรงปล่อยให้ท่านอดตายหรือ? เป็นความจริงไหมที่อับราฮัมได้รับพระสัญญาว่าจะกลายเป็นชนชาติใหญ่แต่ท่านไม่มีบุตร ท่านได้รับพระสัญญาว่าจะได้กรรมสิทธิ์ในดินแดนแห่งนี้แต่ขณะนี้ท่านไม่มีอะไรจะกินหรือดื่มสิ่งที่ท่านมีอยู่ขณะนี้คือภรรยาที่เป็นหมันและดินแดนที่กัณดารที่ขาดอาหาร ข้าพเจ้าแน่ใจว่าถ้าเราเป็นคริสเตียนมานานพอสมควร เราจะเข้าใจความรู้สึกของอับราฮัม พระเจ้ากำลังทำอะไรของพระองค์อยู่?

บทเรียนนี้เข้าใจได้ไม่ยาก หนทางของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องปราศจากการขาดแคลน, ความขัดแย้งและปัญหา โยบเป็นคนของพระเจ้า โสเชยาร์กพระเจ้าของเขาเยเรมีย์เป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ ทุกคนได้รับการทนทุกข์ แล้วเราเองได้รับการยกเว้นหรือ? ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ป้อมปราการแต่เป็นเตาหลอม ไม่ใช่ช่วงว่างงานแต่เป็นช่วงประจำการ ไม่ใช่การพักผ่อนแต่เป็นการปล้ำสู้กับอำนาจของวิญญาณชั่ว การอวยพรอย่างเหลือล้น ไม่ได้ประกันว่าพระเจ้าจะไม่ให้เราขาดแคลน คนอย่างจอร์จ มุลเลอร์ และฮัดสัน เทย์เลอร์ สามารถเป็นพยานในเรื่องปัญหาปากท้องว่า หลายครั้งเขาไม่รู้ว่าจะหาอาหารมื้อหน้าจะมาจากไหน ถึงแม้ว่าพวกเขาเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกอย่าง โดยสม่ำเสมอและนำอัครรรย และผู้รับใช้

ที่ยิ่งใหญ่หลายคนในประวัติศาสตร์สามารถเป็นพยานถึง “วิกฤตกาลชีวิต” ที่พวกเขาต้องผ่านหลาย ๆ ครั้งในชีวิต การกัณดารอาหารไม่ได้แสดงว่าพระสัญญาเป็นความเท็จ เป็นความเพื่อฝันแบบมนุษย์ที่ทะกึกทักว่าผู้ที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วจะไม่เจอภาวะอับจนหรือขาดแคลนเลย

วิธีการแก้ปัญหของอับราฮัมเป็นวิธีที่พวกเราทำอยู่เสมอ ท่านตัดสินใจออกเดินทางเพื่อแสวงหาอาหารด้วยตนเอง ทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยตนเอง คล้ายกับเปโตรเมื่อเดินบนน้ำ มองไปรอบข้างแทนที่จะมองดูพระเยซู อับราฮัมอยู่เฉยไม่ได้เพราะกลัวจะอดตาย ท่านไม่อาจวางใจพระเจ้าได้ในช่วงกัณดารอาหารเนื่องจากเกรงว่าจะไม่มีอะไรรับประทาน นี่ก็อบทดสอบสำหรับท่านเพื่อลองดูว่าท่านเชื่อหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเตรียมสิ่งที่ดีที่สุดไว้สำหรับท่าน พระคำของพระเจ้าเชื่อถือได้หรือไม่เมื่อสถานการณ์ขณะนี้ปรากฏเป็นตรงข้าม? ท่านควรจะเชื่อถือสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นจริง ๆ มากกว่าวางใจในพระสัญญาหรือไม่

การกระทำของอับราฮัมเป็นการกระทำที่สมเหตุสมผล ท่านต้องการอาหารมาเลี้ยงดูครอบครัว โดยการโยกย้ายท่านอาจจะได้สิ่งจำเป็นซึ่งดูเหมือนพระเจ้าทรงยังมีไว้ยังไม่ให้การเสกหินให้เป็นขนมปังก็ดูเหมือนเป็นสิ่งที่พระเยซูนำกระทำในถิ่นทุรกันดาร ชัยชนะไม่ได้อยู่ที่การมีอาหารหรือไม่มีอาหารมนุษย์สามารถวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่าพระองค์จะประทานสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตได้หรือไม่? เขาจะวางใจในพระปรีชาสามารถและความรักของพระองค์ได้หรือไม่? พระเยซูทรงตอบว่า “ได้, มนุษย์วางใจในพระเจ้าได้” อับราฮัมตัดสินใจด้วยตนเอง ท่านหนีไปลี้ภัยในอียิปต์ ท่านสอบตก

วิธีการที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้สอนเราให้วางใจในการทรงสถิตและความรักของพระองค์ได้แก่ การทำให้เราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องวางใจในพระองค์ และพระองค์เพียงผู้เดียว นี่เป็นวิธีการที่เราจะเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่กับเราเสมอ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมพระเยซูไม่ทรงปฏิบัติตามคำแนะนำของมาร ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงประพฤติตามพระทัยพระองค์เอง กล่าวคือพระองค์ไม่ทรงเสกหินให้เป็นขนมปังด้วยพระปรีชาของพระองค์ พระองค์ตรัสตอบว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) ธรรมชาติของมนุษย์คือผู้ที่ต้องพึ่งและวางใจในพระองค์อย่างเต็มที่ถ้าหากว่าเขาต้องการดำเนินอยู่บนหนทางแห่งความถูกต้อง อาดัมและเอวาได้รับการเตือนไม่ให้กำหนดชะตาชีวิตของตนเองและไม่ให้กินผลไม้ที่ต้องห้าม แต่มารได้สัญญากับเขาว่าถ้าหากกิน เขา “จะเป็นเหมือนพระเจ้า คือสำนึกในความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:5) มารสัญญาว่ามนุษย์จะเป็นอิสระจากพระผู้สร้าง และตั้งแต่นั้น มานุษย์มีค่าความคิดในใจที่ต้องการปกครองตนเองเพื่อตนเอง เมื่อมารผจญพระเยซู พระองค์ทรงปฏิบัติอย่างตรงข้ามกับมนุษย์ กล่าวคือพระองค์ไม่ยอมใช้ฤทธานุภาพที่พระเจ้าทรงให้ในการแก้ปัญหการขาดอาหารถ้าหากว่าพระเจ้ายังไม่ทรงเห็นด้วยกับวิธีการนี้ การเดินทางไปอียิปต์ของอับราฮัมเป็น

การประพฤติตามวิถีทางของอาดัม เราไม่อาจประณามท่านได้ เพราะเรามักประพฤติเหมือนท่านอยู่บ่อย ๆ บทเรียนที่เราได้จากเหตุการณ์นี้คือ เมื่อพระเจ้าทรงนำเรามาสถานการณ์ที่เราไม่เห็นทางออกและเรากำลังจะสิ้นหวังด้วยวิธีการของเราเอง ให้เราถามตนเองว่า “พระเจ้าทรงนำเราเข้าสู่เหตุการณ์นี้เพื่อเราจะเรียนรู้การไว้วางใจพระองค์ เมื่อเราไม่สามารถวางใจในสิ่งใด ๆ และไม่มีสิ่งใดเหลือสำหรับเรา พระองค์ทรงต้องการให้เราเรียนรู้เช่นนี้ใช่หรือไม่?”

ผู้อ่านบางคนอาจกำลังท้อถอยในชีวิตคริสเตียน อาจเป็นเพราะความยากลำบากของการเป็นมิชชันนารี หรืออาจเป็นเพราะความขัดแย้งกับผู้อื่น บางทีผู้อ่านอาจรู้สึกขมขื่นบ้าง จากการที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงนำผู้อ่านมาพบกับความยุ่งยากนี้ ตอนที่พระองค์ทรงเรียกผู้อ่านนั้นผู้อ่านไม่เคยคิดเลยว่าจะตกอับและขาดแคลนแบบนี้ บัดนี้ไม่เหลืออะไรเลย เหลือแต่พระเจ้าเท่านั้น ถูกบีบคั้นจนสุดทน ผู้อ่านเชื่อและวางใจในพระองค์แน่หรือ? หรือเชื่อแต่ปาก? พระเจ้าทรงไว้วางใจเราโดยการให้โอกาสเรา พิสูจน์พระองค์ พระเยซูทรงประสบกับการล่อลวงของมารหลังจากที่พระองค์เพิ่งได้รับประสบการณ์ครั้งใหญ่ เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาสถิตอยู่บนพระองค์ในพิธีบัพติศมา อับราฮัมประสบกับการกัณดารหลังจากที่ท่านเริ่มเดินไปกับพระเจ้าและยอมละทิ้งพันธผูกพันของชีวิตเดิม ท่านมาไกลเกินกว่าที่จะถอยกลับและไม่อาจช่วยตนเองได้ คริสเตียนจำนวนมากเคยประสบกับปัญหาทำนองนี้พวกเราบางคนเพิ่งหลุดพ้นจากปัญหาชีวิตบางอย่างเช่น ยาเสพติด เหล้า หรือปัญหาครอบครัวขาดความอบอุ่น เราเพิ่งลิ้มรสประสบการณ์กับพระเยซูคริสต์และกำลังตั้งในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อทุกอย่างทำท่าจะเรียบร้อยเราอาจประสบกับการขาดแคลนเพื่อเป็นการทดสอบเรานอกจากนี้ความรู้สึกที่ไม่ดีเกี่ยวกับอดีตก็หวนมาเล่นงานเรามา กำลังล่อลวงเราให้สงสัยในประสบการณ์ครั้งแรก ที่เรามีกับพระเจ้า และพระเจ้ากำลังทดสอบว่าเราวางใจในพระองค์จริง ๆ หรือเราวางใจความสามารถของเรา มารล่อลวงเราเพื่อทำลายเรา แต่พระเจ้าทรงทดสอบเราเพื่อเราจะแข็งแกร่งขึ้น ทำให้เรามั่นใจว่าพระองค์สถิตอยู่กับเราเสมอแม้ในยามที่ชีวิตดูมืดมนเต็มที่ เราไม่ได้้อย่างโดดเดี่ยวในยามวิกฤตของชีวิต เราจำเป็นต้องเล่าให้พี่น้องคริสเตียนฟังถึงความรู้สึกของเรา แล้วเราจะพบว่าผู้อื่นก็เคยมีความสับสนและความสงสัยอย่างที่เรา

ในช่วงสองปีแรกที่มิชชันนารีเข้าไปอยู่ในประเทศอื่นที่มีวัฒนธรรมผิดแผกไปนั้น เขาจะมีความรู้สึกสูญเสียชีวิตความเป็นอยู่ที่เคยชิน แบบแผนการรับใช้พระเจ้าการประชุมพบปะสังสรรค์ สามีคิธรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เคยมีในประเทศของตนไม่อาจหาได้ในประเทศอื่น เราอยู่โดยลำพังเหมือนเด็กทารกในโลกใหม่ ถ้าจะกล่าวให้ชัดยิ่งขึ้นก็ว่าเหมือนทารกในป่า เราารู้สึกว่าไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นและไม่อาจช่วยตนเองได้ เราหวนกลับไปคิดถึงผลงานในอดีตที่เราทำในประเทศของเรา แต่เรากลับทำอะไรไม่ได้เลยในปัจจุบัน และสุดท้ายจิตโบราณจะเตือนใจเราว่า “ตัวของมนุษย์ที่

แท้จริงคือตัวของเขาขณะคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเจ้า” ในที่สุดเราจะรู้ตัวว่าตัวเองไม่มีคุณค่าอะไร มีการกัณดารอาหารในแผ่นดินที่เราไปอยู่และเราต้องการหนีไปจากแผ่นดินนั้น แน่แน่นอนเราไม่อาจเอาหินขว้างอับราฮัมได้

ในสถานการณ์แบบนี้เรามากถูกล่อลวงให้กลับไปใช้เหตุผลของตัวเองเหมือนชาวโลกในการแก้ปัญหา การกล่าวเช่นนี้มีได้หมายความว่าคริสเตียนใช้เหตุผลไม่ได้ แต่การใช้เหตุผลของตัวเองเหมือนชาวโลกในการแก้ปัญหานั้นคือ การคิดหาเส้นทางแก้ไขปัญหาโดยไม่คำนึงถึงพระเจ้าเลย ปากของเราอาจพูดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แต่ความประพฤติกองเราไม่ได้แสดงออกถึงความเชื่อในการทรงพระชนม์อยู่ นี่เป็นวิถีความประพฤติกองชาวโลก อับราฮัมก็คิดอย่างสมเหตุสมผลในสายตาชาวโลก มีการกัณดารอาหารนำมาซึ่งการสูญเสียฝูงสัตว์ และอาจรับร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิตอียิปต์มักกักคนขาวไว้ และการกัณดารอาหารในอียิปต์อาจไม่รุนแรงนัก แม้ที่เดียวพระเจ้าทรงเรียกท่านให้เข้ามาอยู่ในแผ่นดินคานาอันและทรงสัญญาจะมอบดินแดนนี้ให้ท่านแต่พระเจ้ายังมีทรงทำอะไรมากในขณะนี้ ดังนั้นวิธีการแก้ปัญหาอย่างสมเหตุสมผลที่สุดคือ การอพยพไปอียิปต์ให้เร็วที่สุดที่จะทำได้ หลังจากได้ไต่ตรองแล้วท่านก็ออกเดินทาง เมื่อท่านย้อนกลับมาดูกรรยาของท่าน ท่านตระหนักดีว่า กรรยาของท่านเป็นหญิงรูปงาม (ปฐมกาล 12:11) ท่านกระทำตนอย่างสามีที่ชาญฉลาดโดยบอกกรรยาของท่านว่านางเป็นคนสวย แต่แล้วท่านก็ทำเรื่องเสียหาย ท่านสงสัยพระคำของพระเจ้าและฤทธานูภาพของพระองค์ ท่านจึงไม่อาจวางใจพระองค์ในอียิปต์เหมือนกับที่ท่านไม่วางใจพระองค์ในคานาอัน ท่านมองโลกในแง่ร้ายอย่างชาวโลกทั่วไป ท่านคาดเดาไปเองตามอารมณ์ของท่านว่า เขาจะว่า “หญิงคนนี้เป็นกรรยาของเขา” แล้วก็จะฆ่าฉันเสีย แต่จะไว้ชีวิตเจ้า” ท่านเริ่มด้วยการคาดเดาว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไรและจบลงด้วยการสรุปว่าผู้อื่นจะทำอย่างไร อับราฮัมแน่ใจว่าท่านจะเอาชีวิตไม่รอด ชาวโลกมักมีความหวาดกลัวและความสงสารตัวเอง อับราฮัมก็เช่นเดียวกันมีทั้งความกลัวและความสงสารตนเอง ท่านคิดว่าตัวท่านเองไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายจนเกินไป และการที่ผู้อื่นจะไว้ชีวิตซาราห์ก็ไม่ได้ทำให้ท่านพึงพอใจ อับราฮัมพึ่งในความเฉลียวฉลาดของตนเองและได้ค้นพบวิธีการแก้ปัญหาซึ่งไม่เป็นของพระเจ้า “ขอให้บอกว่าเจ้าเป็นน้องสาวของฉัน” (ซาราห์เป็นบุตรของบิดาของอับราฮัม, แต่ต่างมารดา) “เพื่อฉันจะได้รับการต้อนรับอย่างดีเพราะเจ้า และเขาจะไว้ชีวิตฉันเพราะเจ้า” อับราฮัมคิดว่าท่านได้บอกความจริงถึงหนึ่ง ท่านไม่สนใจว่ามันคือการโกหกถึงหนึ่งด้วยเหมือนกัน

เมื่ออับราฮัมมาถึงประเทศอียิปต์ สิ่งที่ท่านคาดเดาไว้ก็ปรากฏเป็นความจริง กล่าวคือกรรยาของท่านเป็นที่สะดุดตาชาวอียิปต์ เรื่องยุ่งจึงเกิดขึ้น เนื่องจากอับราฮัมบอกชาวอียิปต์ว่านางเป็นน้องสาวของท่าน เมื่อพวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางแล้ว ก็ทูลยกย่องนางนั้นให้ฟาโรห์ทราบ และเขานำนางเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ มันน่าอัศจรรย์ยิ่งขึ้นไปอีกเมื่ออับราฮัมได้สิ่งของทรัพย์สินจากฟาโรห์เป็นรางวัลที่

นำหญิงงามเช่นนี้เข้ามาในอียิปต์ “ฝ่ายฟาโรห์ก็โปรดปรานอับราฮัมมาก เพราะเห็นแก่นางนั้นอับราฮัมก็ได้แกะ วัว ลา ผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก” (ปฐมกาล 12:16) สถิติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถพยากรณ์เหตุการณ์ทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำของคุณได้ อับราฮัมก็ไม่อาจพยากรณ์ได้เช่นกันแม้แต่นิ่งถึงภัยที่จะมาถึงตนเอง ท่านจึงล้มเล็งถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับซาราห์เมื่อมีคนมาหมายปองนาง ท่านแทบไม่ได้คาดคิดเลยว่าฟาโรห์จะสนพระทัยในตัวภรรยาของท่าน ท่านตกหลุมที่ท่านดักไว้เอง ท่านแน่ใจว่าท่านไม่อาจวางใจในการเลี้ยงดูและการคุ้มครองของพระเจ้าได้ในดินแดนอียิปต์ ท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตตามหลักการแต่กลับกระทำไปด้วยความหวาดกลัว ปัญหาที่ไม่น่าเกิดขึ้นจึงเกิดขึ้น ทุกครั้งที่เราขาดความวางใจและความเชื่อฟัง เราก็นำชีวิตของเราไปสู่ความยุ่งยาก การวางใจพระเจ้าบางครั้งดูเหมือนเป็นสิ่งยากที่สุดสำหรับคริสเตียนที่จะทำ แต่แท้จริงแล้วการวางใจทำให้ชีวิตของเราประสบความยุ่งยากน้อยที่สุด การโกหกของอับราฮัมทำให้ปัญหาซ้อนทวีและการประวิงเวลาทำให้สถานการณ์แย่ง ยิ่งประวิงเวลานานเท่าไรสถานการณ์ยิ่งแย่งเท่านั้น

ขอบคุณพระเจ้า พระองค์มีทรงทอดทิ้งคนของพระองค์ในยามวิกฤตของชีวิตถึงแม้ว่าเขาหลงไปตามทางของตนเองและไม่ได้วางใจในพระองค์ พระเจ้ายื่นพระหัตถ์ออกมาช่วยโดยตรง ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติร้ายแรงต่าง ๆ แก่ฟาโรห์ ฟาโรห์เริ่มค้นเหตุแห่งปัญหาและพบว่าภัยพิบัติต่าง ๆ เริ่มมีขึ้นตั้งแต่วันที่ซาราห์เข้ามาอยู่ในพระราชวัง ฟาโรห์พบความผิดพลาดของพระองค์และต่อว่าอับราฮัม “ฟาโรห์จึงเรียกอับราฮัมมา ตรัสว่า “ทำไมเจ้าทำแก่เราอย่างนี้เล่า เจ้ามิได้บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า ทำไมเจ้าว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพระบาท” เราจึงเลี้ยงนางไว้เพื่อเป็นภรรยาของเรา นี่แน่ภรรยาของเจ้า จงรับไป แล้วออกไปเถิด” (ปฐมกาล 12:18) พระคัมภีร์บอกเรามากกว่า “ฟาโรห์จึงรับสั่งให้พวกคนใช้เอาใจใส่อับราฮัม พวกคนใช้จึงนำอับราฮัมเดินทางกลับไป พร้อมกับภรรยาและทรัพย์สมบัติทั้งหมดของท่าน” อับราฮัมถูกขับไล่ออกจากที่ที่ท่านคิดว่าเป็นที่ลี้ภัยอันอุดมสมบูรณ์ในยามกันดารอาหาร ท่านต้องออกจากอียิปต์ด้วยความอับอายและต้องกลับมาเผชิญกับปัญหาที่ท่านได้วิ่งหนีตั้งแต่แรก ท่านรอดชีวิตกลับมาอย่างทุลักทุเล เพราะขาดความวางใจในพระเจ้า ถ้าท่านอยู่ในแผ่นดินคานาอันโดยไม่อพยพไปอียิปต์ ท่านก็สามารถมีชีวิตรอดได้เช่นกัน

อับราฮัมมีความผิดอยู่สองประเด็น ดังที่เราได้เห็นแล้ว ประเด็นแรกที่ได้แก่การไม่วางใจพระเจ้าเมื่อเกิดการกันดารอาหาร ประเด็นที่สองเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ ท่านมิได้ประพฤติตนอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมาน่าเสียดายที่บางครั้งคริสเตียนมีความซื่อสัตย์น้อยกว่าชาวโลก จากเหตุการณ์ครั้งนี้เราเห็นได้ชัดว่าฟาโรห์ปฏิบัติคนน่านับถือยิ่งกว่าคนของพระเจ้า บางครั้งเรากลัวจะทำให้ผู้อื่นเสียใจถ้าหากเราปฏิบัติตัวตรงไปตรงมา บางครั้งเราไม่กล้าบอกความจริงเพราะเราไม่แน่ใจว่า

ผู้อื่นจะคิดอย่างไรกับเรา เราควรเรียนรู้บทเรียนว่าการที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมนุษย์ เราต้องหยิบยกปัญหามาช่วยกันแก้ไข หากปล่อยทิ้งไว้ ปัญหาจะลุกลามใหญ่โตขึ้น

อับราฮัมสร้างปัญหาให้ตนเองเนื่องจากลืมนำพระเจ้าของเขาไปยามคับขัน ด้วยสายตาที่มองโลกในแง่ร้าย ท่านทีกทักคาดเดาและสรุปว่าเหตุร้ายแรงกำลังจะเกิดขึ้น แล้วท่านคิดหาทางแก้ปัญหาด้วยตนเอง และหาเหตุผลเข้าข้างตนเองในการใช้วิธีที่คิดขึ้นเพื่อแก้ปัญหา ขอเราอย่าได้ประณามอับราฮัม ท่านมีปัญหอันยากที่จะตัดสินใจ ท่านมีคนมากกว่า 70 คนอยู่ในความรับผิดชอบ เราจำเป็นต้องมีความเชื่ออย่างมาก หากเราเลือกจะเดินไปในทางที่ดูเหมือนมีความล้มเหลวรอคอยอยู่ ข้าพเจ้ายังจำคริสเตียนชาวเอเชียบางคนได้ว่า พวกเขาอยู่ในภาวะคับขัน ที่จะตัดสินใจว่าจะอพยพออกจากบ้านเกิดเมืองนอน หรือจะทนอยู่ต่อไป ถ้าพวกเขาอยู่ต่อไปเขาอาจต้องถูกคอมมิวนิสต์ข่มเหง พวกเขาไม่ชอบครีวที่ต้องดูแลเอาใจใส่ แต่ในขณะที่เดียวกันประเทศของเขาต้องการการประกาศเรื่องของพระเยซูคริสต์ด้วย และก็ไม่มีใครอยากออกจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตน ข้าพเจ้ายังจำได้อีกถึงบางคนที่มีอาชีพการงานซึ่งได้รับค่าตอบแทนสูงมาก แต่เขารู้ว่าอาชีพของเขาขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไรก็ตามถ้าเขาเลิกอาชีพนี้เขาจะไม่มีทางงานที่ดีเท่านี้ได้อีก นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังจำบางคนได้ที่เขามั่นใจว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาออกจากงานเดิมเพื่อมารับใช้พระเจ้าเต็มเวลา แต่เขาก็มีครีวที่ต้องรับผิดชอบและบางทีก็มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ มันไม่่ง่ายนักที่จะเลือกทางใดทางหนึ่ง การตัดสินใจกับพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยให้เราเลือกทางที่ถูกต้องได้

อับราฮัมเลือกวิธีของท่านเองในการแก้ปัญหา แล้วก็ปรากฏว่าท่านไม่อาจแก้ปัญหาของท่านได้ในประเทศอียิปต์ ชาร่าห์ได้คนใช้ใหม่มาคนหนึ่งชื่อฮาการ์ บางทีชาร่าห์อาจจะได้ฮาการ์มาในระหว่างที่นางอาศัยอยู่ในราชวังของฟาโรห์ และฮาการ์ก็เดินทางออกจากอียิปต์พร้อมกับชาร่าห์ ต่อมาฮาการ์ให้กำเนิดบุตรชื่ออิชมาเอล และบุตรชายของชาร่าห์มีชื่อว่า อิสอัค และนี่คือต้นเหตุของปัญหาในตะวันออกกลางปัจจุบัน ปัญหาในตะวันออกกลางได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างวงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งสองคนนี้ใคร ๆ ก็ปรารถนาอยากจะเปลี่ยนแปลงอดีต แต่ไม่มีผู้ใดทำได้ สิ่งที่ยากจะเน้นให้ผู้อ่านทราบคือ ถึงแม้ว่าอับราฮัมจะผิดพลาดมากถึงเพียงนี้ แต่พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งท่านต่อมาท่านได้รับสมญาว่าเป็นสหายของพระเจ้า เราทุกคนเคยสะดุดและล้มเหลวในชีวิตคริสเตียน เราควรจะรู้ว่าพระเจ้าทรงยอมรับเราเนื่องจากกางเขนของพระเยซูคริสต์หาใช่เป็นเพราะความชอบธรรมของเราเองไม่ พระเจ้าทรงอนุญาตให้เรากลับมาหากางเขนครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อชำระตัวเราให้สะอาด และเพื่อให้เราลุกขึ้นและดำเนินต่อไปกับพระองค์

5. ความเชื่อและการวิวาทในครอบครัว

เมื่อเราเพิ่งกลับใจเป็นคริสเตียนเรามักตั้งในสามัคคีธรรมในคริสตจักร บางคนได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นในคริสตจักรที่สมาชิกติดสนิทกับพระเยซูคริสต์ แต่ในทางตรงกันข้ามคงมีสักวันหนึ่งที่เราระหนักว่าคริสตจักรนั้นเป็นที่รวมของคนบาป ถึงแม้ว่าเราจะได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่เขาก็ยังเป็นคนบาป ชีวิตแห่งความเชื่อไม่อาจแก้ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในคริสตจักรได้อย่างทันทีทันใด ความสัจใจสัจใจในเริ่มแรกว่าคริสเตียนไม่ควรมีปัญหาซึ่งกันและกันนั้น ยิ่งทำให้เราไม่สบายใจมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเราคิดว่าปัญหาระหว่างคริสเตียนนั้นหมายถึงการทรยศต่อพระเจ้า เมื่อมาถึงจุดนี้เราอาจจะเสแสร้งว่าไม่มีปัญหาในคริสตจักรของเรา แต่ทุกคนก็รู้ว่ามันมี เราอาจจะเสแสร้งอีกว่าเรานั้นเป็นคนดีเกินกว่าที่เราเป็นจริงเพราะเรากลัวว่าพระเจ้าจะเสื่อมพระเกียรติเนื่องจากความไม่ดีของเรา

เราต้องยอมรับความจริงว่า คริสเตียนก็มีปัญหาต่อกันเหมือนกับชาวโลก อาจจะเป็นปัญหาในครอบครัว ในคริสตจักรหรือในสังคมทั่วไป สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่า **เราแก้ปัญหาอย่างไร และมีผลสะท้อนมาถึงชีวิตของเราอย่างไรบ้าง** เมื่อเราอ่านในปฐมกาล บทที่ 13 เราได้เห็นปัญหาในครอบครัวของอับราฮัม เมื่อครอบครัวของท่านออกเดินทางในระยะแรก ไม่ค่อยมีปัญหาอะไรในครอบครัวจึงไม่มีการส่งเสริมให้จิตวิญญาณเติบโตขึ้นมากเท่าใดนักปัญหาในชีวิตของเราอาจช่วยให้เราเติบโตขึ้นในฝ่ายจิตวิญญาณ และก็อาจทำให้เราพบกับความขมขื่น บทเรียนที่เราได้จากการทะเลาะระหว่างอับราฮัมกับโลทมีอยู่ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ท่านมองปัญหาด้วยสายตาเหมือนกับพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงแก้ปัญหาของท่านอย่างฉาบฉวย อับราฮัมมองดูปัญหาด้วยการระลึกถึงความรักและพระเมตตาของพระเจ้า นอกจากนี้ท่านยังระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์และรอคอยเวลาของพระองค์ นี่คือจุดเด่นของบทเรียนตอนนี้ ท่านไม่ได้มีอารมณ์เดือดแค้นเมื่อเกิดการวิวาทกันขึ้น แต่ท่านมองดูการวิวาทกันครั้งนี้ด้วยสายตาอย่างพระเจ้า มันไม่ใช่สิ่งที่ง่ายนักเนื่องจากท่านเพิ่งเริ่มดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า นิสัยเดิมของเราแต่ละคนมักมีอารมณ์เดือดดาลเมื่อพบกับการวิวาท และเมื่อการทะเลาะกันรุนแรงขึ้นเราจะขาดสติสัมปชัญญะในการมองปัญหา ด้วยเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องมีเวลาหยุดเพื่อคิด เป็นเวลาที่เราจะสงบนิ่งเปาโลเขียนไว้ในพระคัมภีร์โรม 12:2 ว่า “จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจแล้วอุปนิสัยของท่านจึงเปลี่ยนใหม่” สิ่งนี้อาศัยเวลาและการฝึกฝน แล้วเราจะสามารถมองดูปัญหาด้วยทัศนคติที่ดีขึ้น เราจึงเห็นได้ว่าการศึกษาพระคำของพระเจ้าทุกวันและการมีสัมพันธ์สนิทกับพระองค์ในการอธิษฐานเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อเราวิวาทกับผู้อื่น ธาตุแท้ของเราจะปรากฏออกมาให้เห็น และถ้าเราไม่ได้คิดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เป็นประจำ เราจะไม่มีอาจคิดอย่างพระองค์ได้เมื่อเกิดการวิวาทขึ้น

ก่อนเราจะมาเรียนปัญหาการวิวาทระหว่างอับราฮัมกับโลท เราควรให้ความสนใจพระคัมภีร์ข้อที่ 7 ของปฐมกาลบทที่ 13 “เวลานั้นพวกคานาอันและคนปรีศซียังอาศัยอยู่ที่นั่น” พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมและโลทไม่ได้มีที่ดินของตนเอง ดังนั้นเขาจึงมีทุ่งหญ้าอย่างจำกัด และอาจจะแสดงให้เห็นอีกว่าชาวพื้นเมืองเหล่านี้กำลังมองดูพฤติกรรมของพวกเขา หลายคนคงทราบถึงการวิวาทที่เกิดขึ้น แน่แน่นอนสิ่งที่คริสเตียนทำ ย่อมปรากฏแก่สายตาของชาวโลก และชาวโลกชอบที่จะกล่าวถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในหมู่คริสเตียน โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยการวิวาทกัน ชาวโลกจึงอยากดูว่า พระเยซูคริสต์ทรงทำอะไรได้บ้างเมื่อคริสเตียนวิวาทกัน

การวิวาทระหว่างอับราฮัมและโลทไม่ได้เกิดจากตัวคนทั้งสองโดยตรง พระคัมภีร์เขียนว่า “คนเลี้ยงสัตว์ของอับราฮัมกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลทก็วิวาทกัน” เจ้านายมักวิวาทกันเมื่อลูกน้องของตัววิวาทกัน มันไม่น่าจะเกิดขึ้น พ่อแม่ไม่ควรทะเลาะกันเมื่อลูกของเขาทะเลาะกัน และหัวหน้าขององค์การไม่ควรทะเลาะกัน เมื่อลูกน้องของเขาทะเลาะกัน ข้าพเจ้าจำได้ มีการทะเลาะกันรุนแรงระหว่างมิชชันนารีคนหนึ่งกับอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนพระคริสตธรรม ปัญหาเมื่ออยู่ว่า อาจารย์ใหญ่ปฏิเสธไม่ยอมรับนักเรียนคนหนึ่งที่มีมิชชันนารีส่งมา นักเรียนคนนี้เป็นคนที่มีมิชชันนารีผู้รักและให้ความเอาใจใส่อย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามไม่น่าทะเลาะกัน เพราะนักเรียนคนนี้ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะเรียน เราต้องระมัดระวังที่จะไม่ก่อการวิวาท โดยเฉพาะเมื่อบุคคลที่สามเป็นเหตุ

การวิวาทกันมักจะมีสาเหตุ ไม่มีควันถ้าไม่มีไฟ ดังนั้นเมื่อเกิดการวิวาทขึ้นเราควรจะค้นหาสาเหตุของการวิวาท เมื่อการทะเลาะรุนแรงขึ้นคุณลักษณะมักลึกลับสาเหตุสำหรับการวิวาทระหว่างอับราฮัมและโลท สาเหตุได้แก่ความมั่นคงของเขาทั้งสองซึ่งทำให้ที่ดินแคบเกินไป ในปฐมกาล 13:2 เขียนไว้ว่า “อับราฮัมมั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์และเงินทองเป็นอันมาก” ข้อที่ 5 และ 6 เขียนไว้ว่า “ฝ่ายโลทที่ไปกับอับราฮัมนั้นมีฝูงแพะแกะและฝูงโคกับเต็นท์ด้วย ที่ดินที่นั่นไม่กว้างพอให้เขาทั้งสองอยู่ด้วยกันหมดได้ เพราะฝูงสัตว์ของเขาทั้งสองมีอยู่มากจึงอยู่ด้วยกันไม่ได้” ความมั่งคั่งในทรัพย์สินไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาชีวิตแต่กลับนำปัญหาชีวิตมาให้ ทุ่งหญ้าที่สามารถเลี้ยงปศุสัตว์ 300 ตัวได้ อาจจะเล็กเกินไปสำหรับปศุสัตว์ 1,000 ตัว แน่แน่นอน ความมั่งคั่งไม่ได้เกิดขึ้นในชั่วยามเดียว พวกเขาไม่ทันสังเกตว่าปศุสัตว์กำลังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ และจะก่อให้เกิดการวิวาทกันสักวันหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงทีละเล็กทีละน้อยเช่นนี้ ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากตามมาอย่างที่เราไม่รู้ตัวเลย ดังนั้นเราควรจับตาดูการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเราและประเมินว่าจะเกิดความยุ่งยากอะไรในเวลาต่อมา สามิและภรรยาควรเฝ้าจับตาดูการเปลี่ยนแปลงภายในครอบครัว และสมาชิกของคริสตจักรก็ควรจับตาดูสิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรด้วย ถ้าจำนวนนักเรียนรวิวารศึกษาเพิ่มขึ้นจาก 100 คนเป็น 400 คน คริสตจักรต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อ

แก้ปัญหา ห้องเรียนอาจจะไม่พอและครูอาจจะมีปัญหาต่อกัน ทรัพย์สินสมบัติและวัตถุมิผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ถ้าไม่สังเกตก็ไม่รู้ด้วยเหตุนี้เราจึงเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา

ประการที่สอง เราควรสังเกตว่า การวิวาทระหว่างบุคคลมักจะทวีความรุนแรงขึ้น เมื่อมีองค์ประกอบอื่นเข้ามาแทรกแซง สิ่งเหล่านี้ทำให้อารมณ์ของเราเดือดดาลขึ้น มันไม่ใช่สาเหตุของการทะเลาะ แต่เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้รุนแรงขึ้น บ่อยครั้งสาเหตุของการวิวาท คือความแตกต่างกันด้านวัฒนธรรม แต่ความแตกต่างของเชื้อชาติทำให้ไฟโกรธลุกกลามมากยิ่งขึ้น ในกรณีของอับราฮัมมีอยู่สองสิ่งที่ทำให้สถานการณ์เลวลง สิ่งแรกคือ ความแตกต่างด้านอายุ อับราฮัมมีอายุมากกว่าโลทผู้เป็นหลานหลายปี ถึงแม้ว่าช่องว่างระหว่างวัยในสมัยนั้นจะไม่ก่อปัญหาเท่ากับสมัยนี้แต่มันก็ยังเป็นปัญหาอยู่ดี เราไม่ควรมองข้ามเรื่องความอิจฉาริษยา เพราะอับราฮัมมั่งคั่งกว่าโลทอย่างเห็นได้ชัดโลทไม่พอใจที่ลูกของเขามีฝูงสัตว์มากมายซึ่งต้องการทุ่งหญ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับเรา เราควรระวังสิ่งที่จะส่งเสริมการทะเลาะให้รุนแรงขึ้น และเราควรถามตัวเองว่ามีอะไรบ้างที่ทำให้การวิวาทรุนแรงขึ้น

องค์ประกอบอีกอย่างหนึ่ง ที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างอับราฮัมกับโลท คือการที่โลทไม่ได้รับการทรงเรียกเหมือนอับราฮัม และไม่มีพระเจ้าเช่นเดียวกับท่าน ความสัมพันธ์ของเขาสองจึงไม่แน่นแฟ้นเท่าใดนัก “ฝ่ายอับราฮัมก็ไปตามพระคำรับสั่งของพระเจ้าโลทก็ไปด้วย” ประโยคนี้เป็นข้อความจากหนังสือปฐมกาล 12:4 ที่กล่าวถึงการออกจากเมือง ฮาราน โลทเพียงแต่ร่วมเดินทางมาเท่านั้น เขาจึงไม่ยอมเผชิญกับการขาดแคลนทุ่งหญ้าร่วมกับอับราฮัม ทศนคติของคนทั้งสองต่างกันมาก อับราฮัมรู้ว่าโลกที่ท่านไม่เห็นนั้นมีจริง ท่านมีความเชื่อมั่นในพันธสัญญาของพระเจ้า และท่านแน่ใจว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยตลอดการเดินทาง ฝ่ายโลทนั้น เพียงแต่ร่วมเดินทางไปและเขารู้สึกไร้ค่าญาติชีวิตแห่งความเชื่อของอับราฮัม มันเป็นชีวิตที่เขาไม่รู้จัก ความแตกต่างกันในทศนคติและประสบการณ์กับพระเจ้าพบได้ในคริสตจักรและก่อให้เกิดปัญหา ซึ่งต้องแก้ด้วยความระมัดระวังและด้วยสติปัญญา ฝ่ายจิตวิญญาณ มีบางคนในคริสตจักรที่มาร่วมในกิจกรรมของคริสตจักรเท่านั้น แต่ความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้าไม่แน่นแฟ้นพอที่จะเปลี่ยนชีวิตและการกระทำของเขา บุคคลเหล่านี้จะเป็นตัวถ่วงความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณและความก้าวหน้าของคริสตจักร คริสตจักรบนแผ่นดินโลกนี้ทุกแห่งมีสมาชิกประเภทนี้ กล่าวคือเป็นพวกที่เรียกตนเองว่าคริสเตียน แต่มีชีวิตไม่ต่างจากชาวโลก

แล้วอับราฮัมมีทางออกประการใดในวิกฤตการณ์ครั้งนี้ สิ่งแรกที่ท่านกระทำคือ ท่านเป็นฝ่ายเริ่มนำปัญหาออกมาพูดคุยสนทนากัน ท่านไปหาโลทและกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น พระเยซูคริสต์ได้สอนเราให้กระทำแบบนี้เหมือนกัน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชากลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” (มัทธิว 5:23,24) และพระองค์ยังสอนอีกว่า “หาก

ว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำผิดบาปต่อท่านจงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองท่านนั้น” (มัทธิว 18:15) บางคนอาจจะอยากรู้จะทำเช่นนี้ เรากลัวเพื่อนเราจะเสียหน้า หรือเราอาจจะเสียหน้า เราจึงแก้ง ทำเสมือนว่าไม่มีปัญหาเกิดขึ้น ทั้ง ๆ ที่มันมี และปัญหา ก็จะคงอยู่ต่อไป จนกระทั่งเราใช้วิธีการของพระเยซูคริสต์

คนโง่มักเป็นฝ่ายเริ่มวิวาท ผู้ใหญ่ในพระเยซูคริสต์มักเป็นฝ่ายเริ่มหยุดการวิวาท อับราฮัมมีอายุมากกว่าและเป็นผู้ใหญ่กว่าโลท ท่านมีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหาและได้ทำอย่างดีที่สุด ท่านดำเนินการแก้ปัญหาด้วยหลักการและไม่ใช่อารมณ์ ท่านกล่าวกับโลทว่า “เราอย่าวิวาทกันเลย อย่าให้คนเลี้ยวสัตว์ของเจ้ากับของเราวิวาทกัน เพราะเราเป็นญาติสนิท” ท่านคิดถึงความสัมพันธ์อันดีที่มีมา และเริ่มต้นการสนทนาด้วยจุดนี้ ความสัมพันธ์อันดีที่ผ่านมาน่าจะทำให้พวกเขารักกันแทนที่จะทะเลาะกัน เมื่อเราเริ่มต้นแก้ปัญหาด้วยหลักการ อะไร ๆ ก็ง่ายขึ้นมาก การเริ่มต้นด้วยหลักการของพระคัมภีร์ ช่วยป้องกันความผิดพลาดได้หลายประการ

เมื่อเปาโลประสบกับปัญหาการแบ่งพรรคแบ่งพวกในเมืองโครินธ์ ท่านได้สอนบทเรียนล้ำค่าเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระกายของพระเยซูคริสต์ 1 โครินธ์ บทที่ 12 ให้คำสอนที่เป็นหัวใจของเรื่องนี้และสำเนาความรักในบทที่ 13 กำเนิดขึ้นท่ามกลางความแตกแยกในคริสตจักร ความแตกแยกมีมากถึงขนาดที่คริสเตียนบางคนจะนำเรื่องไปฟ้องศาล ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระวิญญาณเป็นสิ่งทีคริสเตียนมักลืมเสมอ ๆ เมื่อเขามีเรื่องบาดหมางกัน พระเจ้าทรงต้องการให้ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ เป็นหลักการสำคัญในการแก้ปัญหา เนื่องจากอับราฮัมเริ่มต้นด้วยหลักการที่ดี ท่านจึงสรุปได้ตั้งแต่แรกว่า การวิวาทต้องยุติคริสเตียนแต่ละคนก็มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับชาวโลก ถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่พอใจพฤติกรรมบางประการของผู้อื่น แต่อย่าลืมว่าเราเป็นพี่น้องกัน, เป็นบุตรของพระบิดาองค์เดียวกัน บังเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันและได้รับความรอดโดยทางองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และสักวันหนึ่งเราต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์ตัดสินขององค์พระเยซูคริสต์ ถ้าหากเราไม่ยอมรับความจริงข้างต้นที่กล่าวมา เราก็ต้องยอมรับเมื่อเราอยู่ต่อหน้าพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานในฐานะของปุโรหิตสูงสุด บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ข้อบทที่ 17 ว่า “ข้าพระองค์อยู่ในเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” (ยอห์น 17:23) ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียนเป็นพยานที่มีน้ำหนักสำหรับชาวโลกที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งและแบ่งแยก จึงเป็นเหตุให้ชาวโลกจับตามองความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียนด้วยเหตุนี้เราจำเป็นต้องรู้จักลอบุบายของซาตาน และไม่ยอมตกเป็นเหยื่อของมัน เปาโลได้วิงวอนชาวเมืองเอเฟซัสให้พยายามรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าขอ

วิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจ อันเนื่องจากการทรงเรียกท่านนั้น....จงเพียรพยายามให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญาณประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็นพันธะ มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว...” (เอเฟซัส 4:1-4)

การรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ใช่สิ่งง่าย บางครั้งเราอาจจะต้องทำสิ่งที่ขัดต่อความรู้สึกและไม่สบายใจนัก เราจำเป็นต้องมีทัศนคติอย่างที่เปาโลเขียนไว้ในหนังสือเอเฟซัสว่า “จงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพอดทนนาน และอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก” (เอเฟซัส 4:2) นั่นหมายถึงว่าเราจะต้องเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ เมื่อมองดูคริสตจักรทั่วไปพบว่ามิแต่การทะเลาะแบ่งแยกกัน นี่แหละคือเครื่องพิสูจน์ว่า เราไม่เชื่อฟังพระเจ้าในการรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และเราไม่รู้ตัวว่าเรามีความเชื่อมั่นกับผู้อื่น กางเขนเป็นแต่เพียงเครื่องประดับคริสตจักร เราไม่ได้ยอมให้กางเขนมีอิทธิพลต่อชีวิตของเรา อับราฮัมดำเนินชีวิตตามหลักการที่ว่าท่านกับโลทเป็นญาติสนิทกัน แต่โลทอาจจะไม่ใช่หลักการนี้กับอับราฮัมก็ได้ อับราฮัมยอมเสี่ยงเมื่อท่านยึดหลักการและยอมให้ผลลัพท์มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า เราน่าจะประพฤติตามท่านเพื่อสร้างสรรค์โลกนี้ให้ดีขึ้น

อนึ่งอับราฮัมไม่ได้อยู่ในโลกเพื่อฝัน ท่านอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ที่ดินไม่พอสำหรับฝูงสัตว์ของคนทั้งสอง จึงจำเป็นต้องยอมรับความจริง และแยกกันอยู่ การยอมรับความจริงไม่ได้หมายถึงยอมรับความพ่ายแพ้คริสเตียนไม่ควรกระทำตัวเหมือนทารก การที่เขาทั้งสองไม่ใช่ที่ดินร่วมกัน เนื่องจากมีชีวิตต่างกันคนละแบบจนอยู่ร่วมกันไม่ได้ สิ่งนี้ไม่ใช่ความล้มเหลวแต่เป็นการยอมรับความจริงและเป็นการกระทำตามสามัญสำนึกอันชอบด้วยเหตุผล การแยกกันอยู่เป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ทำให้ความสัมพันธ์ของเขาสองยังคงอยู่ได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องทนอยู่ด้วยกันต่อไป ข้าพเจ้าไม่ได้หมายรวมถึงชีวิตสมรสด้วยเนื่องจากการสมรสเป็นคำมั่นสัญญาต่อพระพักตร์พระเจ้า และคู่สมรสมีเวลาตัดสินใจก่อนทำการสมรส มันต่างจากการที่คนสองคนใช้ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ฝืนเดียวกัน

อับราฮัมเป็นฝ่ายเริ่มต้นแก้ปัญหาและกระทำอย่างมีหลักการ ท่านยอมรับความเป็นจริง อีกทั้งแสดงท่าทีเอื้อเฟื้อ “ที่ดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ จงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้าย เราก็จะไปทางขวา หรือเจ้าจะไปทางขวา เราก็จะไปทางซ้าย” (ปฐมกาล 13:9) ท่านยอมให้โลทเป็นฝ่ายเลือกก่อน ที่ดินสองแห่งมีความอุดมสมบูรณ์ต่างกันมาก แห่งหนึ่งเป็นที่ราบที่มีน้ำอุดมสมบูรณ์อีกแห่งหนึ่งเป็นไหล่เขาที่มีทุ่งหญ้าเพียงเล็กน้อย อับราฮัมมีอายุมากกว่า ท่านน่าจะเป็นฝ่ายได้เลือกก่อน อับราฮัมร่ำรวยกว่า ท่านจึงมีฝูงสัตว์ที่สูญเสียมากกว่า ถึงอย่างไรก็ตามท่านเปิดโอกาสให้โลทได้เลือกก่อนมาถึงตอนนี้เราคงเห็นแล้วว่า ท่านเจริญเติบโตขึ้นทางฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเราน้อยคนที่จะมีความเอื้อเฟื้อในสถานการณ์เช่นนี้เนื่องจากเรากลัวการสูญเสียทรัพย์สิน แต่อับราฮัมไม่กลัวการสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นกับท่าน ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่ท่านมีอยู่มาจากพระเจ้าและพระเจ้าจะคุ้มครองทุกอย่างให้ปลอดภัย

เอฟ บี มีเยอร์ ได้กล่าวได้ว่า “อับราฮัมไม่กลัวว่าโลท จะเอาสิ่งที่ท่านมีอยู่ไป เพราะพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตจะรักษาทุกสิ่งของท่านไว้” ท่านไม่ได้มีความเชื่อเฉพาะวันอาทิตย์และความเชื่อของท่านทำให้ท่านมีความเชื่อเพื่อ ท่านเชื่อในพระเจ้ามากจนกระทั่งสามารถมอบทุกสิ่งให้พระองค์ทรงดูแลแทน เราอาจกล่าวการสูญเสียตำแหน่งหน้าที่การงานอิทธิพล อำนาจ หรือฐานะของเรา เมื่อความกลัวบังเกิดขึ้น เราจะมีท่าทีก้าวร้าวและหาเหตุผลให้ตัวเอง พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่าพระเยซูคริสต์ “มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งจะต้องยึดถือ แต่กลับทรงสละ และรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:6,7) เปโตรยังเขียนถึงพระเยซูคริสต์อีกว่า “เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้ายแต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้กับพระเจ้า ผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม...” (1 เปโตร 2:23) พระเยซูคริสต์ทรงสูญเสียทุกสิ่ง เมื่อพระองค์ทรงยอมถูกตรึงที่กางเขน แต่พระองค์ทรงมั่นใจว่า พระองค์สามารถวางใจในพระบิดา องค์แห่งความชอบธรรมผู้ทรงปกป้องคุ้มครองทุกสิ่งที่เป็นของพระบุตรไว้ในที่สุด นี่แหละคือชีวิตแห่งความเชื่อ ขออย่าให้เรายึดถือมั่นทรัพย์สมบัติและตำแหน่งหน้าที่การงานของเรา ขอให้เรามอบทุกสิ่งที่เรามีอยู่ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราจะสูญเสียมันไปในระยะแรก นี่คือวิถีทางที่ต่างข้ามกับวิถีทางของอาดามผู้ต้องการกำหนดวิถีชีวิตของตนเอง เราควรปรารถนาที่จะวางใจในความประเสริฐและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้ถนัด สติบบัส ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่งว่า “โลทอยู่ในกรอบที่เขาเป็นคนเลือก แต่อับราฮัมอยู่ในขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดให้”

อับราฮัมไม่ได้สูญเสียอะไรเลย คนของพระเจ้าไม่มีอะไรต้องสูญเสีย การคิดว่าบุตรของพระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง มีโอกาสสูญเสียสิ่งที่เขามีอยู่นั้น ดูเป็นเรื่องน่าขันสิ่งที่เราอาจสูญเสียเป็นสิ่งที่เพื่อนชาวโลกเห็นว่ามีความสำคัญเพราะสายตาของเขามีค็มัวไป เขาสนใจแต่สิ่งที่จับต้องได้สิ่งที่สัมผัสได้ เพียงเท่านั้น ทศนคติของพวกเขาแคบจนไม่อาจเห็นอนาคตที่อยู่หลังความตาย ถึงแม้ว่าเราจะสูญเสียชีวิตของเรา เราก็มารู้เหมือนดังที่พระเยซูคริสต์สอนว่า เราจะได้รับการชุบให้มีชีวิตขึ้นมาใหม่ สิ่งนี้คือสัจธรรม ในที่สุดพระเจ้าจะประทานทุกสิ่งให้แก่อับราฮัม เมื่อโลทได้แยกจากไปตามทางของเขา พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าจงเงยหน้าแลดูสถานที่ ตั้งแต่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าต่อไปเป็นนิรันดร์” (ปฐมกาล 13:14-15) ดินแดนทุกทิศทุกทางเป็นของท่าน และข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ที่ดินที่โลทเลือกนั้นจะตกเป็นของท่านด้วย บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยนจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

ถ้าเราคิดว่าเรื่องพระเจ้าเป็นเรื่องที่มนุษย์ก้ขึ้น เพื่ออธิบายกำเนิดของจักรวาล เราเองจะไม่มี ความเชื่อเพื่อเผ่าเผ่าได้เลย พระองค์จะทรงเป็นเพียงเทพนิยาย บางคนชอบเรื่องเทพนิยายเช่นนั้น บางคนก็ไม่ชอบ แต่เขามีสิทธิ์เลือกที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ชาวโลกเองไม่สนใจสิ่งที่อยู่นอกเหนือธรรมชาติ

แต่คริสเตียนไม่ได้เป็นเช่นนั้น พระเจ้าแห่งจักรวาลเสด็จมาหาเรา พระองค์เสด็จมาหาเราแม้ในยามที่เราไม่ต้องการเชื่อพระองค์ แต่พระองค์ปรากฏเป็นความจริงสำหรับเรา เปี่ยมด้วยความรักต่อประชากรของพระองค์และสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เราจึงสามารถมอบทุกอย่างไว้กับพระองค์ไม่ว่าจะเป็นชีวิตของเรา ทรัพย์สินของเราครอบครัวของเรา หรืออนาคตของเราก็ตาม เราอยู่ได้โดยปราศจากความกลัว เพราะเรารู้ว่าในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์มีแต่ความปลอดภัย การมอบทุกอย่างไว้กับพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่กระทำได้ง่าย พ่อแม่ก็ไม่กล้าปล่อยบุตรของตนให้มีเสรีภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุตรนั้นเป็นวัยรุ่นพ่อแม่มักคิดว่าวัยรุ่นนั้นอาจตัดสินใจผิดพลาดได้ และวัยรุ่นไม่ชอบคำแนะนำของพ่อแม่ เนื่องจากเขาต้องการต่อสู้เพื่อความเป็นตัวของตัวเอง นี่คือการทดสอบจากพระเจ้าว่าเราวางใจในฤทธานุภาพของพระองค์ที่จะรักษาสิ่งที่เรามอบไว้กับพระองค์ได้หรือไม่

หลังเหตุการณ์วิวาทกับโลท อับราฮัมเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก ในระยะเวลาอันสั้น ท่านเจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณขนาดที่พระเจ้าทรงสามารถเปิดเผยแผนการยิ่งใหญ่ในอนาคตให้ท่านทราบ เราหลายคนไม่ได้เติบโตรวดเร็วอย่างท่าน เพราะเราไม่ได้เรียนรู้ว่า เมื่อเรามีเรื่องวิวาทนั้นสิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าเราจะแพ้หรือชนะ แต่อยู่ที่ว่า การวิวาทนั้นมีผลอย่างไรต่อจิตวิญญาณของเรา อับราฮัมหยั่งรากมั่นคงในความเชื่อในพระเจ้าที่จะดำเนินไปกับพระองค์ท่ามกลางภาวะกดดันนานาประการ พระเจ้าจะทรงเผยสิ่งลึกลับของพระองค์ให้แก่คนเช่นนี้

ในทางตรงกันข้าม เราอาจเห็นได้ว่า โลทแยกไปอยู่ในพื้นที่ราบ ตามการเลือกของเขาเอง ผลของการวิวาทครั้งนี้ ทำให้เขาตกต่ำลงเรื่อย ๆ จนในที่สุดเขามีบุตรกับลูกสาวของเขาเอง ภรรยาของเขาเสียชีวิตในโสกนาฏกรรมและทรัพย์สินสมบัติถูกทำลายหมดสิ้น ชีวิตของเขาไม่ได้ตกต่ำลงทันทีทันใด แต่ตกต่ำลงทีละเล็กทีละน้อย เขาไม่ต้องการให้มันตกต่ำลงเช่นนี้ สาเหตุสำคัญที่ทำให้ชีวิตของเขากลายเป็นเช่นนี้ คือการขาดความเชื่ออันแท้จริงในพระเจ้าเริ่มแรกทีเดียวความเชื่อของเขาเป็นการตามอับราฮัม ซึ่งไม่จริงจิงอะไร เขาไม่เข้าใจความเชื่อของอับราฮัม และไม่มีส่วนในพระพรที่ท่านได้รับ เขาร่วมทุกข์ร่วมสุขกับอับราฮัมเพียงช่วงระยะเวลาอันสั้น ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ใกล้ชิดอับราฮัม แต่ความเชื่อของเขามีอยู่แค่ผิวเผิน บุตรหลานหรือพ่อแม่ของคริสเตียนบางคนก็เป็นเช่นนี้ เขาอาจอยู่ร่วมการประชุมหรือกิจกรรมกับคริสเตียน แต่ไม่เคยมีความเชื่อที่แท้จริง ที่จะเปลี่ยนชีวิตและจุดหมายของเขาได้ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีพลังฝ่ายจิตวิญญาณที่จะผลักดันชีวิต

ผลจากการเลือกของโลทคือ เขาเลือกเหมือนชาวโลกทั่วไป กล่าวคือเขาเลือกเพื่อตนเอง “โลทจึงเลือกที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ทั้งหมดเป็นส่วนของตน โลทออกเดินทางไปที่ศตวันออก” (ปฐมกาล 13:11) เขาเลือกได้อย่างทันที โดยคำนึงถึงสิ่งที่ปรากฏชัด และประทับใจตั้งแต่แรก เขา “เงยหน้าแลดูที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน เห็นว่ามีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเจ้า...” ปฐมกาล 13:10 เขา

เลี้ยงสัตว์มานาน เขาจึงแน่ใจในสิ่งที่ตนเลือกจะไม่ผิด เขาใช้เกณฑ์สำคัญว่า ต้องเป็นทุ่งหญ้าที่อุดม เขาไม่ต้องคิดใคร่ครวญอีกแล้ว เขาไม่รีรอในการตัดสินใจ ถึงอย่างไรก็ตามเขาตัดสินใจพลาด เพราะสิ่งที่เขาเห็นอยู่เบื้องหน้านั้นเป็นของชั่วคราว ถึงแม้ว่าเขาจะไม่รู้ล่วงหน้าถึงอนาคต แต่เขาคควรคิดให้รอบคอบกว่านี้สิ่งที่เขาเห็นคือ แผ่นดิน “สภาพก่อนพระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์” (ข้อ 10) เขาไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเมืองเหล่านั้น เพราะเป็นเมืองที่ขาดศีลธรรม

บางครั้งเราตัดสินใจสิ่งสำคัญ โดยมองสิ่งที่ไม่ถาวร ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงเด็กชายบางคนทำงานในโรงงานร่วมกับข้าพเจ้า พวกเขาเห็นแค่ค่าจ้างเล็กน้อยในฐานะเด็กส่งของของร้าน จึงไม่ยอมลาออกไปฝึกงานเป็นพ่อค้า ไม่มีสิ่งใดชักจูงให้เขามองโลกได้ไกลกว่านี้ เราเข้าใจว่าเขายังเป็นเด็ก ดังนั้น จึงไม่มองถึงอนาคตข้างหน้า แต่ตัวเราเองบางครั้งตัดสินใจผิดร้ายแรงยิ่งกว่า เพราะเราสนใจแต่สิ่งที่เป็นอย่างอยู่ในปัจจุบัน เราไม่ได้มองถึงอนาคต เราไม่สนใจสิ่งที่ถาวรเป็นนิรันดร์ อาจเป็นการแต่งงานด้วยความหลง หรือเป็นการเลือกงานเพื่อเห็นแก่เงินโดยไม่สนใจว่าจะเป็นการงานสุจริตหรือไม่ หรือเป็นการย้ายที่อยู่อย่างพลีผลาม ทั้งหมดนี้นำมาซึ่งผลร้ายรุนแรงในเวลาต่อมา

เมื่อโลกตัดสินใจเลือก เขาไม่ได้คำนึงถึงลุงของเขาเลย เขาเลือกสิ่งที่ดีสำหรับเขาและฉวยมันไว้ และเราได้เห็นแล้วว่า เขาไม่ได้ยึดถือศีลธรรมและไม่สนใจต่อผลที่จะเกิดขึ้นกับจิตวิญญาณของเขาเลย สิ่งสำคัญเขากลับไม่สนใจ โลกจึงได้รับผลร้ายในที่สุด เขาไม่เพียงแต่เดินทางไปยังลุ่มแม่น้ำ เขายัง “อาศัยอยู่ท่ามกลางหัวเมืองในที่ลุ่มแม่น้ำและย้ายดินที่ ไปตั้งถึงเมืองโสโดม” (ปฐมกาล 13:12) เขาอ่อนแอเกินกว่าที่จะต้านทานแสงสีของเมือง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ยอมรับวัฒนธรรมทั้งหมดของชาวเมืองก็ตามชีวิตของเขาก็จมดิ่งลงเรื่อย ๆ เขาไม่มีความชอบธรรมพอที่จะส่องสว่างให้ผู้อื่น และในที่สุดเขาต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้ววิ่งหนีออกจากเมืองโสโดม ความเชื่อของอับราฮัมทำให้ผู้อื่นในครอบครัวของท่านจำริญขึ้น ในทำนองเดียวกันการที่โลกตัดสินใจใช้ชีวิตเหมือนชาวโสโดม ก็ทำให้ครอบครัวของเขาเสื่อมเสีย ลูกสาวของเขาไม่มีศีลธรรมเช่นเดียวกับชาวเมืองและได้ช่วยวนบิดาของเขาขณะกำลังเมา โลกไม่เคยทูลปรึกษาหรืออธิษฐานกับพระเจ้า คงเป็นเพราะแผ่นดินลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทำให้เขาอึดอัด อึดใจ เขาฉวยมันแต่เขาสูญเสียมันไป สูญเสียไปพร้อมความชอบธรรม ชื่อเสียงและครอบครัวของเขา ก่อนที่เราจะย้ายบ้าน เราควรจะรู้ว่าคนในถิ่นนั้นเป็นอย่างไร และควรสนใจในด้านศีลธรรมเป็นอันดับแรก เพื่อนบ้านจะมีสามัคคีธรรมกับเราได้ไหมและครอบครัวของเราจะเปลี่ยนแปลงไปในทางใด เราจำเป็นต้องคิดให้รอบคอบและอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ ให้เราย้อนกลับมาดูความขัดแย้งในครอบครัวระหว่างอับราฮัมและโลกที่ก่อให้เกิดผลดังกล่าวมาแล้ว อับราฮัมเติบโตขึ้นเพราะท่านยอมเจ็บปวด แต่โลกกลับตกต่ำลง เราได้เรียนรู้ถึงวิธีการแก้ไขความขัดแย้ง และยังได้เรียนรู้ถึงการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นเลือกก่อน การเปลี่ยนแปลงที่ละเอียดเล็กน้อยก่อให้เกิดความขัดแย้งในที่สุด และวัยที่ต่างกันร่วมกับ

ทัศนคติที่ต่างกัน ส่งเสริมให้ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น เราควรถามตัวเองว่าอะไรเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการวิวาทกับผู้อื่นและอะไรส่งเสริมให้การวิวาทรุนแรงมากขึ้น เมื่อนั้นแหละเราจะพบวิธีการแก้ปัญหาได้อย่างนิ่มนวล อับราฮัมคำนึงถึงโลกฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านจึงคิดได้อย่างมีหลักการ ท่านยอมรับความเป็นจริง และกระทำตามสามัญสำนึกอันชอบ นอกจากนี้ท่านยังแสดงความเอื้อเฟื้อที่ประทับใจโลก เราน้อยคนที่มีความเอื้อเฟื้อสักครั้งหนึ่งของท่าน ท่านมีความเอื้อเฟื้อได้เช่นนี้ก็เพราะท่านมีความเชื่อแน่วแน่ในพระเจ้า ท่านมั่นใจว่าพระเจ้าทรงคุ้มครองทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ ดังนั้นท่านจึงเป็นฝ่ายเริ่มเจรจา ท่านยอมให้โลกเลือกก่อนและยอมเสี่ยงต่อการสูญเสียทุกอย่างที่ท่านมีอยู่ แท้จริงท่านไม่ได้สูญเสียอะไรเลย ท่านจำริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และวันต่อวันท่านเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงรักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์ หากเราวางใจในพระองค์ แต่โลกหาเป็นเช่นนี้ไม่ อนาคตของเขายู่เพียงเพื่อชีวิตนี้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องการฉวยโอกาสเพื่อจะมั่งคั่งยิ่งขึ้น ความเชื่อของอับราฮัมทำให้ท่านมอบทุกสิ่งให้พระเจ้ารักษาได้ แต่ทัศนคติอันแคบของโลกทำให้เขายึดทุกสิ่งไว้กับตัวเอง นี่คือการแตกต่างระหว่างชีวิตของผู้มีความเชื่อกับผู้ไร้ความเชื่อ

6. ความเชื่อทำให้เห็นนิมิตได้กว้างขึ้น

ความเชื่อต้องเผชิญกับการต่อต้าน และความเชื่อต้องดำรงอยู่และเจริญมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่เราต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อด้วย บ่อยครั้งที่เราสงสัยว่าการตัดสินใจนั้นถูกหรือผิด ถ้าเรายุติการวิวาทด้วยวิธีอีกอย่างหนึ่งจะดีกว่านี้หรือไม่ เราทำผิดหรือเปล่าเมื่อผู้อื่นต้องประสบกับความเสียใจ เพราะเราให้โอกาสเขาเลือก เราอาจจะอยากใช้วิธีแก้ปัญหาวีธีอื่น เพื่อเราจะไม่เสี่ยงต่อการสูญเสียทรัพย์สินเราเดินจงกรมไปมาและถามตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเราตัดสินใจผิดหรือถูก

พระเจ้าเสด็จมาหาอับราฮัมเมื่อการวิวาทกับโลทได้ยุติลง และพระองค์ทรงให้คำแนะนำว่า “เจ้าจงเงยหน้าแลดู...” (ปฐมกาล 13:14) ท่านจำเป็นต้องรู้ว่าท่านกำลังยืนอยู่ที่ไหน ท่านจำเป็นต้องมองให้ไกลออกไป ท่านจำเป็นต้องมองให้ไกลสุดขอบฟ้าเพื่อจิตใจจะสบายขึ้น และมีความรู้สึกเหมือนได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์ ท่านจำเป็นต้องสุดลมหายใจให้ซ่าปอด การใช้สายตามองไปยังที่ไกล ๆ ทำให้มนุษย์รู้สึกเป็นสุข นักโทษในคุกรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ เพราะเขามองได้ไกลเพียงเพดานและกำแพง

นอกจากพระเจ้าทรงทำให้จิตใจของอับราฮัมสบายขึ้นแล้ว พระองค์ยังทรงช่วยท่านอีกหลายประการ พระองค์ทรงย้ำถึงพันธสัญญาข้อเดิมและอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมพระองค์เคยตรัสว่า “ดินแดนนี้เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า” (ปฐมกาล 12:7) มาบัดนี้พระองค์ทรงอธิบายเพิ่มเติมว่า “เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้ามากเหมือนผงกลีดิน ผู้ใดนับผงกลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้” (ปฐมกาล 13:16) มาถึงบัดนี้แล้วอับราฮัมยังไม่มีบุตร และดินแดนส่วนที่ดีที่สุดก็ตกเป็นของโลทเสียแล้ว แล้วพระเจ้ายังทรงเรียกอับราฮัมให้เงยหน้าขึ้นมองไปทุกทิศทุกทาง เพราะว่าสักวันหนึ่งสิ่งที่ท่านเห็นจะกลายเป็นของท่าน ท่านไม่ได้สูญเสียอะไรจากการเอื้อเพื่อแก่โลท และท่านมีทุกอย่างรออยู่ในอนาคต มารล่อลวงให้ท่านมีจิตใจหดหู่ แต่พระเจ้าทรงต้องการให้จิตใจท่านฟื้นขึ้นด้วยความหวัง มองดูทุกอย่างที่เป็นของท่าน และก้าวต่อไปในความเชื่อ

พระคัมภีร์กล่าวถึงความจริงครั้งแล้วครั้งเล่า พระเจ้าทรงทราบดีว่า คริสเตียนชอบหดหู่ใจหลังจากความวุ่นวายในชีวิตและการทดสอบความเชื่อ พระองค์ทรงมาหาเราเพื่อช่วยให้เราสุขใจด้วยการระลึกถึงความประเสริฐของความรอด ทั้ง ๆ ที่เรารู้จักความหมายของความรอดดี แต่พระเจ้าทรงบอกเราให้หยุดมองสถานการณ์รอบข้างและหวนกลับมาคิดถึงสิ่งที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ให้เรา พระบิดาของเราเป็นผู้อยู่เหนือจักรวาลทั้งสิ้น “พระเจ้า.....ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการในสวรรค์สถาน โดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3) “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ สำหรับคนที่รักพระองค์ (1 โครินธ์ 2:9) เราต้องมอง

ให้ไกลถึงนิรันดร์กาล และพยายามมองให้เห็นทุกอย่างในทุกช่วงเวลา เราเป็นมนุษย์ที่มีขีดจำกัดหลายอย่าง เราจึงไม่อาจมองเห็นแผนการของพระเจ้าสำหรับเราทั้งหมดโดยการกวาดสายตาเพียงครั้งเดียว บางครั้งเรามองเห็นแผนการส่วนหนึ่ง และต่อมาเราเห็นแผนการอีกส่วนหนึ่ง แต่มีบางโอกาสที่เราจะต้องมองด้วยสายตาอันกว้างให้เห็น โดยตลอด เพื่อเราจะมีกำลังใจขึ้น ด้วยเหตุนี้หลังจากความวุ่นวายใจ และหลังจากที่จิตใจของเราสับสนไม่แน่ใจว่าทำผิดหรือถูก เราต้องฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่เตือนให้เราหยุดมองปัญหาและหันกลับมามองแผนการของพระองค์ด้วยสายตาที่ยาวไกลออกไป”

บางครั้งเราต้องเงยหน้าขึ้น เพื่อให้ระดับสายตาสูงขึ้น และบางครั้งเราต้องยกสายตาฝ่ายจิตวิญญานให้ได้ระดับสูงขึ้น ในโลกที่มีประชากรแออัดอยู่รอบข้างเรา มีมลภาวะทางเสียง ข่าวร้ายปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ บางทีเราต้องแยกตัวออกมาบ้างเพื่อจะมองให้สูงขึ้นและไกลออกไป มิฉะนั้นความเป็นอยู่ของเราจะเหมือนกับติดคุกที่มีกำแพงล้อมเราทุกด้าน และกิจวัตรประจำวันของเราจะเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของเรา เราจะกลายเป็นคนเย็นชาและจืดชืด ไม่สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ เมื่อนั้นเราต้องฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า หรือเสียงของเพื่อนเราบางคนว่า “จงเงยหน้าขึ้นและมองดู” การเหลียวดูท้องฟ้าสักหน่อยจะช่วยให้เราได้มาก การมองดูเมืองของเราจากระยะทางไกล ๆ จะทำให้เราได้เห็นสิ่งใหม่ ๆ ต่างไปจากการที่เรามองหน้าต่างร้านค้า และการจราจรที่ติดขัด เราอาจจำเป็นต้องรับฟังคำเตือนของบทเพลงนมัสการที่สอนเรา “ให้มองขึ้นไปยังภูเขาแดนสงบ” ถ้าหากมีภูเขาในเมืองของเราและเมื่อนั้นอิทธิพลจากวัตถุนิยมจะลดน้อยลง และเราจะเริ่มรู้สึกได้ว่า ชีวิตมนุษย์ไม่ได้ประกอบด้วยสารพัดสิ่งที่เป็นของเขา

เมื่ออับราฮัมมองไปรอบทิศในวันนั้น พระเจ้าไม่เพียงบอกให้ท่านมองคุณภาพทิวทัศน์ต่าง ๆ เท่านั้น พระองค์ยังทรงต้องการให้ท่านมีความชื่นชมยินดี ในฐานะเป็นผู้มีส่วนในประวัติศาสตร์ด้วยการเป็นต้นตระกูลของบุตรหลานของพระเจ้า ผู้จะอาศัยอยู่ในทุกแห่งที่ท่านมองเห็น ท่านไม่มองเพียงพื้นดิน แต่ยังมองเห็นจุดมุ่งหมายที่แฝงอยู่ทั่วทุกหย่อมหญ้าที่ท่านเห็น บุตรหลานของท่านจะดำรงชีวิตทำงานและสร้างความอุดมสมบูรณ์ให้แผ่นดินด้วยคันไถ แผ่นดินที่ท่านเห็นนั้นกว้างใหญ่ และพงศ์พันธุ์ของท่านจำนวนมหาศาลจะได้รับการบันทึกไว้ทุกหน้าของประวัติศาสตร์

เช่นเดียวกับอับราฮัม พระเจ้าทรงเชื่อเชิญเรา ให้มีส่วนในความตื่นเต้น และมีส่วนทำให้แผนการของพระองค์ สำหรับประชากรของพระองค์สำเร็จ แต่เราต้องเงยหน้าขึ้นมองเพื่อเราจะได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราเห็น พระเยซูคริสต์ได้ทรงสอนในทำนองเดียวกันว่า “ท่านทั้งหลายว่าอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิดว่าทุ่งนาเหลืองอร่ามถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” (ยอห์น 4:35) สาวกไม่เคยเงยหน้าขึ้นมองและมีความกังวลเกี่ยวกับเรื่องอาหารที่เพิ่งซื้อมา และพวกเขาไม่พอใจเรื่องหญิงชาวสะมาเรีย ที่ทำให้เขาไม่ได้รับประทานอาหาร พระเยซูทรงบอกให้

พวกเขาเลิกกังวล อย่างมองที่อาหาร แต่ให้หันกลับไปมองดูชาวเมืองซุมาร์ ที่เดินออกมาหาพระองค์ สวากกำลังสนใจอาหาร แต่พระเยซูคริสต์สนพระทัยชาวเมืองเหล่านั้น พระองค์ต้องการให้สวากชื่นชมยินดีร่วมกับพระองค์ที่ได้เห็นชาวเมือง กลับมาหาพระเจ้า และมีความสุขเมื่อมีความสัมพันธ์ใหม่กับพระองค์ พระองค์ต้องการให้สวากได้รู้จักอาหารที่แท้จริง คือการได้เห็นชาวเมืองซุมาร์เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสเปรียบเทียบว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34)

เราจำเป็นต้องมองข้ามรื้อออกไป เพื่อเราจะได้เห็นทุ่งนาของพระเจ้าที่กำลังเหลืออร่าม และเราจะได้เห็นคนเป็นอันมาก กระจายน้ำเหมือนหญิงชาวสะมาเรีย และชาวเมืองซุมาร์ พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมว่า ท่านจะมีบุตรฝ่ายร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เราเองสามารถมีบุตรฝ่ายจิตวิญญาณได้ โดยการเป็นพยานถึงความเชื่อของเราให้เพื่อนบ้านของเราได้ทราบ เราต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อเราจะเห็นได้ว่า พวกเขาคือทุ่งนาของพระเจ้า เราต้องมีสายตาที่มองไกลออกไปเช่นเดียวกับอับราฮัม

ปัจจุบันพระเจ้าทรงเก็บเกี่ยวที่ทุ่งนาของพระองค์ทั่วโลก พระเจ้าทรงเริ่มเกี่ยวในทุ่งนาของพระองค์ ตั้งแต่วันที่พระเยซูคริสต์ประทับนั่งที่บ่อน้ำของชาวสะมาเรีย และในขณะนั้น สวากของพระองค์กำลังออกไปซื้ออาหาร เป็นที่น่าเสียดายว่าคริสเตียนปัจจุบัน มัวแต่สนใจอาหารเย็นจนไม่อาจชื่นชมยินดี เมื่อเห็นคนจำนวนมาก เดินออกจากชีวิตเดิมเพื่อมาหาพระเยซูคริสต์และกลายเป็นประชากรของพระเจ้า ถ้าอับราฮัมเป็น “บิดาของพวกเรา” ผู้มีส่วนใน “ความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัม” (โรม 4:16) คริสเตียนทุกคนก็เป็นส่วนหนึ่ง ของนิมิตที่อับราฮัมได้รับ “เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้ามากเหมือนผงเกลือดิน” (ปฐมกาล 13:16) ถ้าเรามัวแต่มองดูอาหารที่เราซื้อ เราจะไม่เห็นพลังขั้นสูงของอับราฮัม ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างให้เห็นสักเรื่องหนึ่ง ร้านขายหนังสือในอเมริกา มักไม่มีหนังสือเกี่ยวกับมิชชันนารีเก็บไว้ในร้าน เพราะพวกเขาไม่นิยมขายหนังสือประเภทนี้ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ผู้เขียนหนังสือประเภทนี้มักเขียนไม่ได้เรื่อง แต่สาเหตุที่สำคัญกว่า คือคนไม่นิยมนำมาให้เราลองถามเจ้าของร้านขายหนังสือ เขาจะบอกเราว่าเขาได้ขายหนังสือจำนวนมากเกี่ยวกับกฎปีศาจ ของประธานฝ่ายจิตวิญญาณ เรื่องเกี่ยวกับบุคลิกภาพ การแต่งงานและเพศศึกษา วิธีการแก้ปัญหาชีวิต และการมีชีวิตที่บังเกิดผล แต่หนังสือเกี่ยวกับมิชชันนารีมักขายไม่ออก เพราะคริสเตียนไม่สนใจอ่านขอให้เราเลิกมองดูวัตถุ หรือมัวแต่สนใจความต้องการของตัวเอง

พระเจ้าทรงต้องการให้เราเงยหน้าขึ้นและมองดู เพื่อเราจะร้อนรนขึ้นและได้รับการหนุนใจ คริสเตียนไม่เคยอยู่โดดเดี่ยว ถึงแม้ว่าคริสตจักรของเราจะมีจำนวนน้อย แต่ในบางส่วนของโลก มีคนจำนวนมากหันกลับมาหาพระเจ้าและแม้ในประเทศที่ยากต่อการประกาศพระกิตติคุณ เช่นเดียวกับสะมาเรียในอดีตก็ยังมีคนกลับใจรับเชื่อ พระเยซูคริสต์ตรัสสั่งเราให้เงยหน้าขึ้นดู ให้เรามีความชื่นชม

ยินดีเมื่อพระวิญญาณกำลังทำงานไปทั่วโลก และให้เรามีส่วนนำคนมารับเชื่อ เมื่ออับราฮัมมีชีวิตอยู่ ท่านได้รับแต่เพียงพระสัญญาของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้สำเร็จในชีวิตของท่านอย่างไรก็ตาม ท่านเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราเองได้เห็นแผนการของพระเจ้าสำเร็จเกือบหมดแล้ว เราน่าจะได้รับการหนุนใจเช่นเดียวกับที่อับราฮัมได้รับ

ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ เมื่อเห็นคริสตจักรในประเทศของตนเองมักสนใจแต่งงานของพระเจ้าในประเทศของตน จึงไม่เห็นนิมิตของพระองค์ที่มีไปทั่วโลก ข้าพเจ้าเห็นคริสเตียนในบางส่วนของโลกเงยหน้าขึ้น และพร้อมที่จะมีส่วนในแผนการของพระเจ้า คริสเตียนชาวเอเชีย เริ่มออกเป็นมิชชันนารีมากขึ้น และข้าพเจ้ามีความยินดี ที่ได้ร่วมงานกับคริสเตียนชาวเอเชียเป็นจำนวนถึง 30 คน ประกอบด้วยชาวสิงคโปร์ มาเลเซีย ญี่ปุ่น ฮองกง ใต้หวัน ฟิlipปินส์ และเกาหลี คริสตจักรเป็นจำนวนมาก ตั้งงบประมาณสำหรับงานมิชชันนารี บางแห่งถึงหลายหมื่นหลายแสนบาทคริสตจักรแห่งหนึ่งในสิงคโปร์ได้ส่งมิชชันนารีไปทำงานในประเทศในจีเรียร่วมกับองค์กรคริสเตียนในซูดาน และมีงบประมาณถึงเดือนละสองหมื่นบาท ถึงแม้ว่าจะเป็นคริสตจักรที่เพิ่งเริ่มตั้งขึ้น คริสตจักรเหล่านั้นเต็มไปด้วยความเชื่อและสติปัญญา สมดังพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ประเทศของข้าพเจ้าแม้แต่สนใจงานในประเทศเอง จนพลาดโอกาสในการมีส่วนร่วมแผนงานของพระเจ้าไปยังดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก คริสเตียนที่มีความเชื่อแท้จริงไม่อาจยอมรับทัศนคติแคบ ๆ อย่างนี้ได้ ทุ่งนาของพระเจ้าคือโลกนี้ทั้งโลก จงเงยหน้าขึ้นและมองดู

อับราฮัมเชื่อพระเจ้า เมื่อท่านมองดูดินแดนต่าง ๆ อย่างไม่รู้ตามที่ดินแดนเหล่านี้ไม่ได้ตกเป็นของท่านในสมัยที่ท่านมีชีวิตอยู่ และท่านต้องรอเป็นเวลานาน ก่อนที่จะมีบุตรของท่านเอง แต่ท่านมิได้เสียกำลังใจ พระเจ้าตรัสว่า “จงลุกขึ้นเดินเที่ยวไปตลอดดินแดนนี้ให้ทั่วทั้งด้านยาวด้านกว้างเถิด ด้วยว่าเราจะยกดินแดนนี้ให้เจ้า” (ปฐมกาล 13:17) เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงลุกขึ้น” อับราฮัมกระทำตาม การเชื่อฟังพระเจ้าไม่ได้ได้หมายความว่า เราจะได้เห็นความสำเร็จในทันที ความเชื่อคือการยอมทำตามคำสั่งของพระองค์ เมื่อเราทำในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการนั้น บางทีเราต้องการเห็นพระองค์ทำตามพระสัญญาในทันที ทำไมพระองค์ต้องทำอย่างนั้นด้วยเล่า พระเจ้าทรงต้องการหนุนใจอับราฮัมโดยการมองดูโลกด้วยสายตาอันไกล นอกจากนี้พระองค์ยังทรงต้องการให้อับราฮัมดำเนินชีวิต ไปยังจุดหมาย ทั้ง ๆ ที่จุดหมายนั้นยังอยู่ไกลแสนไกล เมื่อเราอธิษฐานเพื่อบางคน เป็นเวลานานหลายปี แต่คนนั้นยังไม่สนใจเรื่องพระเจ้าอยู่ดี เรายังต้องอธิษฐานต่ออีก ด้วยความหวังเหมือนกับตอนที่เริ่มต้นอธิษฐาน เมื่อเราทำงานรับใช้พระองค์ และเรามีความมั่นใจว่า พระองค์จะอวยพระพรเราในการประกาศนำคนกลับมา รับเชื่อ ถึงแม้ว่ายังไม่มีใครสักคนที่สนใจ เราจำเป็นต้องทำต่อไป เมื่อเรามีความหวังที่จะได้รับชัยชนะบางอย่างในการดำเนินชีวิต แต่ปรากฏว่าเราล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า เราอยากจะยอมแพ้และมีความรู้สึก

ว่าพระสัญญาของพระเจ้าไม่เคยสำเร็จเลย เราจำเป็นต้องมีความหวังต่อไปอีก เราไม่ควรยอมให้ความหวังที่ยังไม่สำเร็จในปัจจุบันมีส่วนมาทำลายนิมิต ที่ได้รับตั้งแต่แรกเราจะเห็นแผนการของพระเจ้าสำเร็จเมื่อถึงเวลาของพระองค์ หากใช้เวลาที่เราคาดหวังเองไม่ และเมื่อยังไม่ถึงเวลาของพระองค์เราต้องบากบั่นต่อไป

มิชชันนารีได้ทำงานในหมู่ชาวเมืองลุนบาวัง ในเกาะบอร์เนียวมาเป็นเวลานาน ในที่สุดรัฐบาลได้แนะนำให้เขาถอนตัวออก และปล่อยให้ชาวพื้นเมืองได้รับโทษ เนื่องจากความป่าเถื่อนของตนเอง มีสงครามเกิดขึ้นและคริสเตียนจากอินโดนีเซีย ได้ข้ามเขตแดนเข้าไปประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ได้รับความทุกข์ยากจากสงคราม พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานในหมู่คนเหล่านี้ หลายคนกลับใจเข้าหาหน้าที่ของรัฐบาลได้เห็นคนที่ติดเหล้า หันกลับมาร้องเพลงนมัสการและสรรเสริญพระเจ้า ไม่มีใครคิดว่าพระเจ้าจะทรงทำงานในจิตใจของชาวเมืองลุนบาวัง ผ่านทางคริสเตียนจากอินโดนีเซีย แต่ไม่สำคัญหรือกว่าพระเจ้าจะทรงใช้ผู้ใดไป สำคัญอยู่ที่ว่าชาวตะวันตกและชาวอินโดนีเซียยอมฟังคำสั่งของพระเจ้า ลุกขึ้นเดินไปตลอดทั่วดินแดนนั้น ในที่สุดพระเจ้าทรงทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้

เราจึงเห็นได้ว่า ความหมายของความเชื่อไม่ใช่ว่าเราเคยคิดไว้ พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้อับราฮัมเห็นแผนการของพระองค์โดยตลอด และทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของท่านขึ้นขณะเมื่อท่านมีใจหดหูจากการวิวาทกับโลท นอกจากนี้พระเจ้ายังทรงเรียกร้องให้ท่านเชื่อฟังพระองค์ เนื่องจากได้ทราบแผนการโดยตลอดของพระองค์ ทั้ง ๆ ที่แผนการนั้นยังไม่เป็นจริง ความเชื่อทำให้เราเงยหน้าขึ้น และความเชื่อผลักดันชีวิตของเราให้ดำเนินต่อไป ความเชื่อทำให้เรามีความหวังในสิ่งที่น่าขบขันสำหรับชาวโลก และความเชื่อทำให้เราเชื่อฟังพระเจ้าได้ในชีวิตประจำวัน

7. ความเชื่อและการเมือง

รัสเซียส่งกองทัพเข้ารุกรานอัฟกานิสถาน! เราควรให้ความสนใจข่าวนี้หรือไม่? จดส่งนักกีฬาไปแข่งกีฬาโอลิมปิกที่มอสโก! ทำไมปล่อยให้การเมืองไปยุ่งกับการกีฬา? คริสเตียนบางคนต้องการดำเนินชีวิตเหมือนอยู่บนเกาะร้าง บางคนแยกศาสนาออกจากการเมืองโดยเด็ดขาด ความเชื่อเป็นเรื่องส่วนตัวของเราเท่านั้นหรือ? การนำเอาเรื่องความเชื่อไปเกี่ยวข้องกับปัญหาของประเทศ จะทำให้ความเชื่อเสื่อมค่าหรือไม่? ทั้งนี้เพราะการเมืองมีแต่ความสกปรกและการสงครามยิ่งแย่งไปอีก! เราควรปล่อยให้เพื่อนร่วมชาติของเราแก้ปัญหาของชาติโดยเราไม่เข้าไปยุ่งด้วยหรือ? เราคิดว่าปัญหาของเราเองก็มากพออยู่แล้ว เราจึงไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับปัญหาทางการเมือง!

ชีวิตจะนำอยู่ขึ้นถ้าโลกนี้ไม่มีสิ่งคุกคามสันติภาพของโลก แต่พระเยซูทรงเตือนเราว่าจะเกิดสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม พระองค์ทรงต้องการให้ใจของเราไม่เป็นทุกข์ พระองค์ไม่ทรงสัญญาว่าการเมืองของโลกจะอยู่ในความสงบปราศจากความวุ่นวาย บางครั้งพระองค์ทรงใช้ความผันแปรทางการเมืองเพื่อทดสอบความเชื่อของเราให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น อับราฮัมเรียนรู้สิ่งนี้จากพระเจ้าเมื่อโลทหลานของท่านกำลังตกอยู่ในอันตราย

ในตอนต้นของปฐมกาลบทที่ 14 เราอ่านพบว่าโลทถูกจับเป็นเชลยในสงคราม เขาและครอบครัวถูกกวาดต้อนไป ศัตรูได้หมายเอาพื้นที่ราบลุ่มจอร์แดนซึ่งมีน้ำอุดมสมบูรณ์ ศัตรูมีกำลังมากกว่าจึงสามารถยึดไปได้ โลทจึงพบความจริงว่าความมั่งคั่งที่เขาหมายไว้นั้นได้หลุดจากมือไปแล้ว

อับราฮัมไม่อาจปล่อยโลทไปตามยถากรรม ท่านไม่ปล่อยให้โลทรับผลจากการกระทำของเขาเอง บุคคลที่มีความเชื่อไม่ทำเช่นนั้นแน่ พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้มนุษยชาติหลงไปตามความบาป พระองค์ยื่นพระหัตถ์เข้าเกี่ยวข้อง อับราฮัมต้องดำเนินตามพระเจ้าของท่าน มีบางคนหนีรอดพ้นจากศัตรูและมาหาอับราฮัมเพื่อบอกข่าว “เมื่ออับราฮัมได้ยินว่าพวกข้าศึกจับญาติสนิทไปได้ จึงนำพลชำนาญศึกที่เกิดในบ้านของตนสามร้อยสิบแปดคนไล่ตามไป” ความผูกพันในเครือญาติเป็นเรื่องสำคัญถึงแม้ว่าญาติผู้นั้นกำลังได้รับผลแห่งการกระทำของตนเอง ก็ไม่ควรปล่อยให้เขาอยู่ในความทุกข์ยากนั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างญาติโดยกำเนิดเป็นสิ่งสำคัญ ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในพระคริสต์ยิ่งสำคัญกว่านั้นอีก อนุชนคริสเตียนบางคนกำลังสิ้นหวังเพราะติดยาเสพติดก่อนหน้านี้เขาเคยได้รับคำเตือนให้ระวังในการคบเพื่อนสตรีคริสเตียนบางคนแต่งงานโดยไม่ฟังเสียงคัดค้านของพี่น้อง ขณะนี้เขากำลังมีปัญหาครอบครัว เรานิ่งดูเขาอยู่ไม่ได้ และบางทีต้องเข้าไปแก้ปัญหาโดยตรง รัฐบาลของประเทศก็มีปัญหาคอรัปชัน เรานิ่งดูเขาอยู่ไม่ได้ และบางทีต้องเข้าไปแก้ปัญหาโดยตรง รัฐบาลของประเทศก็มีปัญหามีพฤติกรรมเลวทรามและสมควรกับความพินาศ ประชาชนชาวกัมพูชาคิดผิดที่เลือก

รัฐบาลเช่นนี้ แต่เราไม่อาจนิ่งเฉยโดยไม่ทำอะไรเพราะชาวแกมพูชากำลังสิ้นชาติ คริสเตียนที่แท้จริง และคริสเตียนแต่ในนามชาวแกมพูชา กำลังอยู่ในภาวะคับขัน เราไม่อาจปล่อยให้พวกเขาตกยากในค่ายผู้ลี้ภัย เราต้องมีส่วนให้ความช่วยเหลือ ควรหรือที่คริสเตียนเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ควรหรือที่คริสเตียนปฏิเสธการมีส่วนช่วยเหลือพี่น้องที่สูญเสียทรัพย์สินทั้งหมด ขาดสิทธิของมนุษยชนและกำลังเป็นเชลยของศัตรู พระเยซูคริสต์ทรงกระทำตัวเป็นแบบอย่างโดยเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แล้วเราจะไม่ยินดีในร้าย เพียงแต่ชำเลืองมองความทุกข์ยากของผู้อื่นเท่านั้นหรือ? เรานิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไรเมื่อคนจำนวนมากกำลังเป็นทาสของชาตาน และถูกจำจองด้วยโซ่ฝ้ายจิตวิญญาณ ความหลงผิด ยาเสพติด หนังสือลวงโลก หนังสือลามก และชื่อเสียงฝ่ายโลกที่ทำให้มนุษย์ไม่รู้ตัวว่าตนเองเป็นทาสของบาป เราต้องยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง และนี่คือส่วนหนึ่งของชีวิตแห่งความเชื่อ

อับราฮัมมีกำลังรบอยู่เพียงสามร้อยสิบแปดคนอับราฮัมน่าจะอ้างว่าท่านมีกำลังคนน้อยแล้วไม่ไปช่วยโลทนอกจากนี้เราทราบจากประวัติศาสตร์ว่าเคโดร์ลาโอเมอร์ไม่ใช่หัวหน้าของเผ่าเล็ก ๆ เขาไม่ใช่ผู้ที่ล่อลวงด้วยได้เลย ยิ่งกว่านั้น เขาเป็นหัวหน้าของกลุ่มสี่กษัตริย์ กลุ่มนี้เพิ่งรบชนะกลุ่มของกษัตริย์อีกห้าองค์มาหยก ๆ ทางที่ดีอับราฮัมควรปล่อยให้ห่างจากเขา การเข้าไปต่อแยกกับเขาเท่ากับเป็นการฆ่าตัวตาย แล้วจะเข้าไปยุ่งกับเขาทำไมเล่า?

อับราฮัมมีความเชื่อ ท่านจึงมีเหตุผลอีกแบบหนึ่ง ญาติของท่านถูกจับไป สิ่งนี้สำคัญกว่าสิ่งอื่นทั้งสิ้น ท่านเป็นหนี่ที่จะต้องช่วยโลท และความรู้สึกลึกซึ้งเป็นหนี่เป็นรากฐานของการตัดสินใจ เมื่อพี่น้องของเรากำลังตกทุกข์ได้ยาก และถ้าเราสามารถทำอะไรเพื่อเขาได้บ้าง เราต้องช่วยเขา ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพี่น้องในพระคริสต์ต้องการความช่วยเหลือ เราจะต้องอยู่เฉยได้อย่างไร การมีกำลังเพียงหยิบมือเดียวนั้นไม่เป็นอุปสรรคถ้าเรามีความเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา “ที่นี่มีเด็กคนหนึ่งมีขนมบาร์ลีห้าอันกับปลาสองตัว” ร่วมกับฤทธิ์เดชของพระคริสต์ สามารถเลี้ยงคนห้าพันได้ จำนวนทหารในกองทัพอาจไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดในการทำสงคราม บางครั้งจำนวนคนน้อยอาจดีกว่า กิเดโอนพบความจริงอันนี้ เมื่อพระเจ้าส่งทหารส่วนใหญ่ในกองทัพกลับบ้านก่อนสงครามเริ่มขึ้น อัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่เคยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” พระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขนแต่เพียงลำพังมิใช่หรือ ในสถานการณ์เช่นนี้ทำให้เรารู้ตัวว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้ามากน้อยเพียงไร ถ้าเราเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่และมีฤทธิ์านุภาพสูงสุด เราจะไม่กลัวผู้ใดเลย ถ้าพระองค์ไม่เป็นจริง ถ้าพระองค์ไม่เป็นจริงในใจของเรา เราจะไม่กล้าทำอะไรเลย ความเชื่อที่แน่วแน่ของฮัดสันเทย์เลอร์ทำให้ท่านสามารถกล่าวได้ว่า “เริ่มแรกเราอาจคิดว่าไม่มีทางสำเร็จ ต่อมาเราคิดว่าสำเร็จได้ด้วยความยากลำบาก และในที่สุดมันก็สำเร็จ”

เหตุการณ์ที่น่าสลดใจในปัจจุบันมีอยู่ว่า กลุ่มพลังกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมอย่างมากได้แก่ พวกนิยมซ้าย กลุ่มหัวรุนแรง และคอมมิวนิสต์ กลุ่มเหล่านี้มีอิทธิพลมาก ถึงแม้ว่ามีกำลังคนไม่มาก แต่คริสตจักรกลับงอมืองอเท้า มีข้ออ้างว่าขาดแคลนทุนทรัพย์และกำลังคนวางแผนจะปิดคริสตจักร ลดปริมาณงานรับใช้พระเจ้า สิ่งเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นในประเทศตะวันตกบางประเทศ แท้ที่จริงแล้วคริสตจักรในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ มีขุมกำลังมากกว่ากลุ่มพลังกลุ่มเล็กน้อยอื่น ๆ เสียอีก คริสตจักรขาดความร้อนรน จึงไม่อาจนำพลังต่าง ๆ ออกมาใช้ได้ พระเจ้าทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3) คริสตจักรกระทำตนเหมือนผู้ตกจากฝ่ายจิตวิญญาณ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การขาดกำลังคนหรือทุนทรัพย์ แต่อยู่ที่ขาดการติดสนิทกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราไม่เชื่อในสิ่งที่ปากของเราบอกว่าเราเชื่อ และเมื่อเราอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องอาศัยความเชื่อ และไม่อาจพึ่งมนุษย์ด้วยกันเองได้ เราก็ไม่กล้าริเริ่มทำงานใด ๆ

อับราฮัมช่วยโลทครั้งนี้ ท่านไม่ได้ทำอย่างท้อ ๆ โง่ ๆ ท่านไตร่ตรองและวางแผนการรอบอย่างละเอียดรอบคอบ ท่านมีกำลังน้อย ท่านจึงต้องโจมตีโดยไม่ให้ข้าศึกรู้ตัวท่านประสบความสำเร็จเกินคาด กองทัพของศัตรูเพิ่งได้รับชัยชนะมาหยก ๆ และกำลังเดินทางกลับบ้าน จึงไม่คาดที่จะถูกโจมตีจากทิศทางของเมืองที่พวกเขาได้รับชัยชนะมา (ปฐมกาล 14:15) อับราฮัมเข้าโจมตีในเวลากลางคืนทำให้ข้าศึกเกิดความโกลาหล อับราฮัมแยกพลของตนออกเป็นกอง ๆ และจู่โจมอย่างสายฟ้าแลบ ยุทธวิธีนี้ทำให้ท่านมีชัย ศัตรูแตกกระเจิง แล้วท่านนำข้าวของกลับคืนมาหมดและช่วยโลทพร้อมกับครอบครัวและประชาชนด้วย

ชาวโลกมักเข้าใจผิดว่า การดำเนินชีวิตตามความเชื่อหมายถึงการไม่ใช่สามัญสำนึกและไม่ใช้สมองคิด พระคัมภีร์สอนให้เรา “รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่” (โรม 12:2) และ “จงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี” (1 เปโตร 1:13) พระคัมภีร์ไม่เคยห้ามการใช้สมองคิด เมื่อเราเข้าใจข่าวประเสริฐอย่างถ่องแท้ เราจะเริ่มคิดได้อย่างมีหลักการ ความคิดของชาวโลกมักจะขาด ๆ เกิน ๆ แต่เมื่อเราขอมงานต่อพระเจ้าทางพระเยซู ความคิดของเราจะสุขุม ดังนั้นการที่อับราฮัมทำสงครามโดยใช้มันสมอง จึงเป็นการกระทำที่ถูกต้อง ท่านมีความเชื่อแต่ไม่ได้หมายความว่าท่านต้องเข้าโจมตีซึ่ง ๆ หน้า ด้วยเหตุนี้ในปัจจุบันหากเราประสบกับงานที่ยากและอันตราย เราต้องคิดแล้วคิดอีก ในตอนต้นของทศวรรษที่ 70 พนมเปญเป็นเมืองที่มีอันตรายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกวันมีการถล่มจรวดเข้าใส่กันทุกมุมเมือง ครั้งหนึ่งข้าพเจ้านั่งอยู่บนเครื่องบินที่กำลังลงสู่ท่าอากาศยานเด็กหนุ่มชาวกำพูชาคนหนึ่งได้โน้มตัวมาหาข้าพเจ้า พู่ว่า “มาประเทศของเราแล้วคุณไม่กลัวหรือ? มีการสู้รบกันรอบ ๆ สนามบินทุกคืน” คณะของข้าพเจ้าได้รับข้อเสนอให้ส่งมิชชันนารีไปทำงานในประเทศนี้ เราจะตัดสินใจด้วยหลักการอะไร ในเวลาต่อมาไม่นานคณะกรรมการกลางของเรามีการประชุมและ

อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ในประเทศสิงคโปร์ ผู้นำคนหนึ่งของคริสเตียนชาวกัมพูชาเดินทางมาสิงคโปร์ อย่างกะทันหันเพื่อมาขอความช่วยเหลือสำหรับกัมพูชา เขาให้เหตุผลว่าพวกเขาที่เป็นพี่น้องในพระ คริสต์ร่วมกับพวกเรา และพวกเราไม่ควรทอดทิ้งพวกเขา แต่อย่างไรก็ตามคณะมิชชันของเราต้อง คำนึงถึงสถานการณ์เสี่ยงอันตรายในประเทศนั้น เราไม่กล้าส่งคนที่มีบุตรซึ่งอายุยังน้อยหรือส่งคนที่ แต่งงานแล้วไปทำงาน เรามองหาคนที่ทำงานได้เกิดผลมากที่สุดในเวลาที่เหลือน้อยมาก เราคำนึงถึง ประเภทของงานที่จำเป็นต้องทำเร่งด่วน เราจะประสานงานอย่างไรกับคริสตจักรและคณะซีเอ็มเอ คณะ ซีเอ็มเอ ได้ทำงานบุกเบิกในกัมพูชามานานเกือบห้าสิบปีเราจะติดต่อกับผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เราจะ ส่งไปได้ได้อย่างไรเราจะส่งเงินค่าเลี้ยงชีพด้วยวิธีการใด การเรียนรู้ภาษาท้องถิ่นจะทำให้ได้มากน้อยแค่ไหน เราจะต้องคำนึงถึงหน้าที่รับผิดชอบสำคัญ ๆ ที่คนของคณะเรากำลังทำอยู่ เราต้องคิดถึงปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดก่อนจะตัดสินใจเข้าไปทำงานในกัมพูชา

อับราฮัมต้องเสี่ยงอันตรายในการช่วยโลก เรายกย่องและสนับสนุนการกระทำของท่าน แต่เรา อาจเข้าไม่ถึงความรู้สึกของท่าน ทั้งนี้เพราะเรารู้ว่าผลสุดท้ายท่านรับชนะ ส่วนอับราฮัมไม่ทราบว่าท่าน จะชนะหรือแพ้ คริสเตียนต้องไม่กลัวการเสียชีวิต ความพิการ หรือทรัพย์สินเมื่อเราต้องให้ความ ช่วยเหลือผู้อื่น มีอยู่ครั้งหนึ่งฮัดสัน เทย์เลอร์ วางแผนจะเข้าไปทำงานในพื้นที่ที่อันตรายมากแห่งหนึ่ง ของประเทศจีน เพื่อนของเขาทักท้วงเนื่องจากกลัวว่าเขาอาจเสียชีวิต ฮัดสัน เทย์เลอร์พูดตอบในทันทีว่า “เราควรสละชีวิตเพื่อพี่น้องของเรา” คริสเตียนทุกคนควรมีจิตใจเช่นนี้ตั้งแต่สงครามครั้งสุดท้ายใน ประเทศจีน มิชชันนารีคณะโอ เอ็ม เอฟ สองคนถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ ห้าคนถูกลอบสังหารถึงแก่ความ ตาย นอกจากนี้ยังมีนักธุรกิจคริสเตียนอีกคนหนึ่งที่เสียชีวิตลอบเข้าไปดูด้วยตนเองว่า พี่น้องในพระ คริสต์มีความเป็นอยู่อย่างไร เขาควรจะอยู่กับบ้านของเขาเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง บุคคลเหล่านี้ ตัดสินใจสละชีวิตของตน ตั้งแต่เขาเริ่มงานรับใช้พระเจ้า หากเมื่อเขาถูกบีบจ่ออยู่ไม่ เมื่อผู้อื่นเห็นขวย โท ปีน เราก็ไม่มีโอกาสเลือกที่จะอยู่หรือตาย แต่เรามีโอกาสเลือกขณะเมื่อเรากำลังตัดสินใจจะทำงานเพื่อ พระเจ้าหรือไม่ เรามีโอกาสเลือกที่จะเชื่อฟังหรือไม่ฟังพระองค์ ถ้าเห็นอันตรายอยู่ข้างหน้า เราจะไป หรือไม่ คริสเตียนทุกคนในทุกที่ของโลกต้องตัดสินใจในปัญหานี้ การถูกสังหารและความตายเป็น อันตรายครั้งสุดท้ายที่คริสเตียนบางคนได้รับ แต่คริสเตียนจำนวนมากกำลังผจญกับภาวะบีบคั้นใน ชีวิตประจำวัน ซึ่งต้องอาศัยความกล้าหาญเช่นเดียวกัน ผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนต้องทำงานในแหล่ง ชุมชนแออัดใจกลางเมืองนิวยอร์ก ลอนดอน ซิดนีย์ หรือโตเกียว พวกเขาต้องการไปให้ไกลแสนไกล แต่ไม่อาจทำงานได้เนื่องจากความรับผิดชอบต่อพี่น้องร่วมชาติ เราต้องให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้องร่วม ชาติที่ตกเป็นทาสของซาตานและไม่อาจช่วยตัวเองได้

เมื่อเรามองดูโลกปัจจุบัน เราพบว่าผู้ลี้ภัยมีจำนวนมากขึ้น ประชากรที่หิวโหยและยากจนเพิ่มจำนวนมากขึ้น คนจำนวนนับล้านไม่มีโอกาสได้ยินเรื่องราวประเสริฐที่สามารถปลดปล่อยเขาได้ เป็นเรื่องน่าสลดใจที่คริสเตียนมีบทบาทในเรื่องเหล่านี้ น้อยมาก คริสเตียนได้แต่นั่งดูปัญหาเหล่านี้หน้าจอทีวี บางคนอาจบริจาคเงินช่วยเหลือเป็นครั้งคราว คริสตจักรไม่ได้ใช้กำลังคนและทุนทรัพย์อย่างเต็มที่ในการแก้ปัญหา ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มที่มีบทบาทส่วนมากมักได้แก่กลุ่มหัวรุนแรง พวกนิยมซ้ายและคอมมิวนิสต์ กลุ่มเหล่านี้มีอุดมการณ์แน่วแน่ที่ทำให้พวกเขาทุ่มเทชีวิตเพื่อครองโลกทั้งโลก

อับราฮัมชนะศึก แต่ตัวท่านเองไม่ได้รับผลประโยชน์เลย ท่านเพียงแต่เห็นผู้อื่นได้รับอิสรภาพ และมีโอกาสดำเนินชีวิตเป็นปกติสุข พระคัมภีร์อิสยาห์บทที่ 53 สอนว่า พระมาซีอาห์พอพระทัยเมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานพอพระทัยเรื่องอะไร? ชีวิตที่ตัดขาดจากกันได้กลับมาคืนดีกัน บ้านที่แตกแยกได้รวมกันอยู่อย่างสันติและเต็มไปด้วยความรัก คนบาปกลายเป็นคนชอบธรรม สิ่งเหล่านี้คุ้มค่ากับความทุกข์ทรมาน

จากการช่วยโลกครั้งนี้อับราฮัมไม่ได้ร่ำรวยขึ้นทางวัตถุเลย ท่านไม่ได้รับสิ่งของเป็นค่าตอบแทนความเหน็ดเหนื่อยของท่าน แท้จริงแล้ว ท่านต้องเสียค่าใช้จ่ายมากในการทำสงคราม ในทำนองเดียวกัน ผู้รับใช้ของพระเจ้ามักไม่สามารถเก็บเงินได้พอที่จะผ่อนซื้อบ้าน เรื่องการซื้อเงินสดไม่ต้องพูดถึง ไม่มีเงินเป็นก้อนฝากไว้กับธนาคาร และไม่มีมรดกให้ลูกหลาน เปรียบเทียบไม่ได้กับเพื่อนชาวโลกบางคน พวกเขาสนใจการซื้อรถคันที่สามเพื่อให้ลูกสาวขับหรือการซื้อเรือใบเพื่อใช้หย่อนใจ แต่เมื่อถึงวาระสุดท้ายรางวัลที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับคือชีวิตของมนุษย์ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งคงอยู่ถาวรเป็นนิรันดร์ ผิดกับรถและเรือที่ผุพังไป ความอนิจจังของโลกมนุษย์ปัจจุบันจะเป็นที่ประจักษ์ชัดเมื่อแผ่นดินสวรรค์มาถึง ไม่ว่าผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไรและไม่ว่าเราจะสูญเสียอะไร คริสเตียนต้องให้ความช่วยเหลือผู้อื่นมากน้อยตามพระประสงค์ของพระเจ้า

เมื่อวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นผลจากการเชื่อฟังพระเจ้า เราจะเชื่อฟังพระเจ้ามากขึ้นแค่ไหนขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ ผลการเชื่อฟังอาจทำให้เราสูญเสียหรือได้รับทรัพย์สินของ จะเสียหรือได้ไม่ใช่สิ่งสำคัญ การเชื่อฟังพระเจ้าในทุกกรณีไม่เป็นที่ชื่นชอบสำหรับคริสเตียนที่ชอบใช้อารมณ์ แต่การเชื่อฟังพระเจ้าเป็นคุณลักษณะที่ทำให้คริสเตียนต่างจากชาวโลก

เมื่ออับราฮัมกลับจากการรบชนะ มีบุคคลผู้หนึ่งมาหาท่านเพื่อให้ท่านมีโอกาสพิสูจน์ใจของท่านเอง เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเลมผู้เป็น “ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด” (ปฐมกาล 14:17,18) ได้มาหาท่านเพื่อจะอวยพรท่าน พร้อมกันนั้นเมลคีเซเดคได้บอกอับราฮัมว่า กองทัพกำลังน้อย ๆ ของท่านสามารถรบชนะกองทัพกำลังมหาศาลได้นั้น เป็นเพราะฤทธานุภาพของพระเจ้า มิใช่เป็นเพราะ

ความสามารถของอับราฮัม (ปฐมกาล 14:19:20) การสงครามครั้งนี้อาจนำความหายนะมาสู่อับราฮัมแต่พระเจ้าพอพระทัยความเชื่อฟังของอับราฮัม พระองค์จึงทรงมอบศัตรูให้แก่ท่าน เราต้องไม่คุยโม้เมื่อได้ชัยชนะแต่ต้องถ่อมใจและขอบคุณพระเจ้าผู้มีพระคุณต่อเรา ชัยชนะเป็นของพระองค์ อับราฮัมมีทัศนคติเช่นเดียวกับเมลคีเซเดค ท่านรับคำอวยพรและถวายสิบลด ท่านไม่ยอมรับทรัพย์สินที่ยึดคืนมาได้แม้แต่สิ่งเดียว ท่านบอกกับกษัตริย์เหล่านั้นว่า ท่านไม่ต้องการรางวัลตอบแทน แต่ท่านให้โอกาสคนที่ไปกับท่านได้รับส่วนที่เขาควรได้

ชีวิตของอับราฮัมตอนนี้ เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับคริสเตียนปัจจุบันที่ชอบสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง บ่อยครั้งที่องค์การ นักเทศน์ หรือผู้ประกาศ ได้รับชื่อเสียงจากการประชุมหรือการรณรงค์เพื่อพระคริสต์ ข้าพเจ้าได้พบเห็นการประชุมใหญ่บางนัดที่ผู้จัดยกย่องเอาเองว่า เป็นการประชุมที่ประวัติศาสตร์ต้องจารึก ยกย่องกันก่อนถึงวันประชุมเสียอีก ผลสุดท้ายกลายเป็นการประชุมที่ก่อความวุ่นวาย บางครั้งเรากลัวว่างานที่เราทำจะไม่ใช่ที่กล่าวขวัญกันทั่วไป เราก็เรียกร้องความสนใจและคำชมเชย ทั้ง ๆ ที่เราไม่สมควรได้รับเลย นักเทศน์คุยโอ้อวดการตระเวนไปยังที่ต่าง ๆ และกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของการประชุมในที่ต่าง ๆ และจบลงด้วยวลีสั้น ๆ ว่า “ขอพระเจ้าได้รับเกียรติในทุกสิ่ง” เขาคิดว่าคำกล่าวจบเช่นนี้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า! นักเทศน์พวกนี้ได้รับรางวัลของเขาแล้ว

เราทุกคนมักถูกล่อลวงให้อวดความสามารถของเรา เมื่อเราได้รับชัยชนะ มารต้องการให้เราลิ้มความอ่อนแอของตนเอง เราควรถ่อมใจและยอมรับว่าความสำเร็จเกิดจากพระเจ้าทรงอวยพร และเราต้องแสดงให้เห็นว่าเรามีได้ยอมรับแต่เพียงว่าความสำเร็จมาจากพระเจ้า แต่แสดงโดยการถวายสิบลดของรายได้ เมื่อทำเช่นนั้นแล้วเราจะไม่ใช่ผู้หาชื่อเสียงให้ตนเองจากการรับใช้พระเจ้า แต่จะถวายเกียรติยศทั้งหมดแด่พระเจ้า พระเยซูทรงสอนว่า เมื่อภารกิจของเราเสร็จสิ้น เราควรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบ่าวที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น” (ลูกา 17:10)

8. ความเชื่อทำให้สายตากว้างไกลออกไป

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์รู้สึกต้องการการหนุนใจเป็นอย่างยิ่ง ข้าพระองค์ได้ดำเนินชีวิตคริสเตียนมาเป็นเวลานานพอควร ข้าพระองค์ได้อะไรบ้างจากการเป็นคริสเตียน ข้าพระองค์ทราบว่าความเชื่อเป็นเรื่องของสิ่งที่มองไม่เห็น แต่บางทีข้าพระองค์ต้องการเห็นกับตาบ้างพระองค์ประทานพระสัญญาแก่ข้าพระองค์มากมาย แต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาต้องการมากกว่าคำสัญญา ข้าพระองค์ประสบกับความยากลำบากเพราะการเป็นคริสเตียน ข้าพระองค์ทูลพระองค์อย่างตรงไปตรงมาว่า ข้าพระองค์ไม่กล้าเผชิญกับเหตุการณ์ข้างหน้า ข้าพระองค์รู้สึกเปล่าเปลี่ยว ต้องการคำหนุนใจ ข้าพระองค์เชื่อและวางใจในพระองค์ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพระองค์อยากขอหมายสำคัญจากพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะมั่นใจมากขึ้นว่า ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังสร้างวิมานในอากาศ”

ข้อความข้างต้นฟังดูคล้ายคำบ่น ผู้อ่านอาจคิดว่าคริสเตียนที่ติดสนิทกับพระเจ้าจะไม่อิชยฐานเช่นนี้ต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตามอัครสาวกอิชยฐานทำนองนี้ต่อพระเจ้า เราคงไม่คิดต่อว่าท่านที่กระทำเช่นนี้ ท่านก็เป็นมนุษย์ปุถุชนเหมือนเรา ตามวิสัยมนุษย์คงมีบางวันที่ท่านอยากเห็นบุตรที่พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้ พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าชีวิตแห่งความเชื่อคือชีวิตที่ดำเนินไปอย่างสงบราบเรียบ พระคัมภีร์ไม่เคยสอนว่าชีวิตแห่งความเชื่อเป็นชีวิตที่ปราศจากความกดดัน ความผิดหวัง หรือปราศจากการตัดพ้อพระเยซูทรงสอนให้สาวกของพระองค์สละชีวิตของตนทุก ๆ วัน การสละชีวิตไม่ใช่เรื่องสนุกเลย การฟื้นคืนชีวิตเป็นสิ่งที่ทุกคนอยากได้รับ แต่คริสเตียนต้องสละชีวิตของตนก่อน ทุกคนต้องพบกับปัญหา การทดสอบ และอาจต้องตัดสินใจในเรื่องที่ตัดสินใจยากมาก บุคคลที่มีความเชื่อในพระเจ้าไม่เหมือนกับบุคคลทั่วไปตรงที่ว่า พวกเขาเชื่อว่าสิ่งสำคัญไม่ใช่การเอาตัวรอดจากความยุ่งยาก แต่สิ่งสำคัญคือการเผชิญกับปัญหาด้วยกำลังจากพระเจ้าและพึ่งในฤทธิ์เดชของพระองค์ พระธรรมยากอบเขียนไว้ว่า “ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่าการทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความหนักแน่นมั่นคง” นักกริษาจะชนะได้ก็ต่อเมื่อเขาได้ออกกำลังสุดแรงจนปวดกล้ามเนื้อ

อัครสาวกยื่นมือเข้าไปช่วยโลกโดยเข้าร่วมทำสงคราม ท่านรบชนะและช่วยโลกได้สำเร็จ หลังจากนั้นท่านมีเรื่องต้องขบคิดอีก กษัตริย์ที่พ่ายแพ้ต่อท่านคงเป็นเคียดเป็นแค้นและเสียขายทรัพย์สินที่ปล้นมาก และถ้ากษัตริย์พวกนี้รู้ว่าท่านมีกำลังพลเพียงหยิบมือเดียว พวกเขาต้องรวมทัพกลับมาแก้แค้น ชัยชนะในสงครามครั้งนั้นไม่ใช่ฉากสุดท้ายของปัญหา ท่านไม่แน่ใจว่าในอนาคตจะโดนโจมตีเมื่อไหร่ เราได้เห็นแล้วว่าท่านไม่ยอมรับคำตอบแทนในการทำสงครามครั้งนี้ เพราะท่าน

ต้องการถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ประทานชัยชนะให้ท่าน บัดนี้เหลือแต่ความวิตกกังวลใจ ท่านได้
อะไรบ้างจากการเชื่อฟังพระเจ้า?

พระเจ้าทรงทราบความต้องการในใจของอับราฮัมพระองค์ทรงปรากฏในนิมิตและตรัสว่า “อับ
ราฮัมเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้าจะยิ่งใหญ่ (ปฐมกาล 15:1) หลายครั้งที่พระ
เจ้าทรงมาหาอับราฮัมเพื่อประทานความมั่นใจให้แก่ท่าน การเสด็จมาทุกครั้งเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
สำหรับชีวิตของท่าน ความมั่นใจที่อับราฮัมได้รับแต่ละครั้งช่างตรงกับความต้องการของท่านใน
ช่วงเวลาที่พระเจ้าไม่ได้ปรากฏนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกไว้ แต่ท่านคงใช้ชีวิตแต่ละวันด้วยการเชื่อฟัง
และการนมัสการ พระเจ้าทรงปรากฏแก่ท่านอย่างน้อยสี่ครั้งและการปรากฏแต่ละครั้ง ก่อให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงอย่างมากในชีวิตของท่าน”

พระเจ้าทรงให้ความมั่นใจแก่บุตรของพระองค์ทุกคนเหมือนกัน บางครั้งประสบการณ์กับพระ
เจ้าเด่นชัดเหมือนกับนิมิต บางครั้งเราไม่อาจบรรยายประสบการณ์นั้นออกเป็นคำพูดได้ แต่เรามั่นใจว่า
พระเจ้าทรงอยู่กับเราอย่างใกล้ชิดเหมือนหนึ่งเรากำลังสัมผัสกับพระองค์ เรามีความรู้สึกรอบอุ้มอย่างน่า
ประหลาดเช่นเดียวกับความรู้สึกของ จอห์น เวสเลย์ คริสเตียนบางคนพยายามวิเคราะห์ประสบการณ์
ส่วนตัว พวกเขาใช้พระคัมภีร์ในการวิเคราะห์ประสบการณ์ส่วนตัว แต่เขากลับสรุปให้ทุกคนใฝ่หา
ประสบการณ์เหมือนกับที่เขาได้รับ คริสเตียนบางคนเน้นเรื่อง “การชำระให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” บาง
คนเน้นเรื่อง “การพักใจด้วยความเชื่อ” พวกเขาแนะนำว่า “ให้เราทำส่วนของเราและให้พระเจ้าทำส่วน
ของพระองค์” บางคนสอนให้เรา รู้จักความหมายของ “การตรึงตัวเองที่กางเขนพร้อมพระคริสต์ในสมัย
ปัจจุบันมีคริสเตียนบางกลุ่มเน้น “บำบัดศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าหลักการที่สำคัญคือ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่สูงสุด และ
พระองค์ปฏิบัติต่อประชากรของพระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกเรามี
ประสบการณ์กับพระเจ้าจริง แต่พวกเขาไม่นำมันให้ผู้อื่นแสวงหาประสบการณ์แบบที่พวกเขาได้รับ
เท่านั้น การจำกัดวิธีการให้พระวิญญาณของพระเจ้าปฏิบัติต่อผู้อื่นนั้นเป็นความผิด บางทีเราอาจยก
ทฤษฎีต่าง ๆ มาดกเถียงกันแล้วจบลงด้วยข้อสรุปที่บิดเบือนจากความจริง วิธีการอวยพรของพระเจ้ามี
เพียงสองวิธีเท่านั้นหรือ? เราได้เห็นแล้วว่าอับราฮัมมีประสบการณ์โดยตรงกับพระเจ้าสี่ครั้งสี่วิธี ซึ่งทำ
ให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของท่านก้าวหน้าขึ้น เราต้องการเพียงสองวิธีเท่านั้นหรือ? ถ้าเราตั้งใจที่จะรู้จัก
พระเจ้ามากขึ้น ๆ แล้ว มีควรหรือที่เราจะให้พระองค์เป็นฝ่ายกำหนดเวลาที่พระองค์จะทรงเข้ามาหาเรา
อย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ เราต้องไม่ชักชวนผู้อื่นให้พยายามหาประสบการณ์กับพระเจ้าด้วยวิธีการ
เหมือนกับที่เราได้รับจากพระเจ้าทุกประการ พวกที่เข้าสู่นครในคริสตจักรยุคแรกได้กระทำผิดใน
ท่านองนี้ เราควรตรวจสอบว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเรา เป็นไปตามคำสอนในพระคัมภีร์หรือไม่

ถึงแม้ว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเราสอดคล้องกับพระคัมภีร์ เราไม่อาจทึกทักว่าประสบการณ์ของเราเป็นมาตรฐานของชีวิตคริสเตียนทั่วไป พระคัมภีร์สอนเราถึงหลักข้อเชื่อพื้นฐานและหนทางแห่งความรอด ยิ่งไปกว่านั้นพระคัมภีร์ยังสอนว่า ประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้ามีหลาย ๆ แบบแตกต่างกัน การพยายามทำให้คริสเตียนทุกคนได้รับประสบการณ์เดียวกันเหมือนกันทุกคณนั้น เป็นการจำกัดพระวิญญานของพระเจ้า และเป็นการพยายามหลอมนทุกคนเข้าเบ้าอันเดียว ย่อมสร้างความขัดแย้งและการแบ่งแยกในหมู่คริสเตียน

ข้าพเจ้ารู้จักคริสเตียนผู้มีความสำคัญระดับชาติคนหนึ่งของซาราวัก พระเจ้าทรงใช้คริสเตียนคนนี่มากในช่วงการฟื้นฟูคริสตจักร เขามีส่วนป้องกันไม่ให้เกิดการดับพระวิญญานในคริสตจักร และยังป้องกันการแตกแยกกันในคริสตจักร เขาได้เล่าให้ฟังว่าพระเจ้าทรงประกอบมหกิจในหมู่คริสเตียนรอบข้างเขา บางคนล้มลงเพราะสำนึกในความผิดบาป บางคนสามารถชี้บอกความผิดบาปของสมาชิกในคริสตจักร และเตือนสติผู้ที่ทำให้คริสตจักรเป็นมลทิน ผู้นำคริสเตียนคนนี้ปรารถนาจะมีประสบการณ์เหมือนกับคนอื่น เขาอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดอย่าเสด็จผ่านข้าพระองค์ไป” ต่อจากนั้นพระเจ้าประทานสันติสุขในใจให้เขา พระองค์ทรงสำแดงให้เขาทราบว่าตราบใดที่เขาต้องการถวายสิ่งที่ดีที่สุด และยังต้องการรับใช้พระคริสต์อยู่ ตราบนั้นไม่จำเป็นที่เขาจะต้องได้ประสบการณ์จากพระองค์เหมือนกับพี่น้องของเขา พี่น้องของเขาต้องการประสบการณ์บางอย่างจากพระองค์ ส่วนเขาต้องการสิ่งอื่นที่ไม่เหมือนกัน ทุกคนที่รู้จักชายผู้นี้ทราบดีว่าเขาเป็นคริสเตียนที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาน เขาได้รับของประทานจากพระวิญญานในด้านการมีสติปัญญา สติปัญญาของเขาช่วยไม่ให้คริสตจักรแตกแยก แม้ว่าในช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟู เขาไม่ได้มีประสบการณ์ที่นำตื่นเต้นเหมือนคนอื่น ๆ

อับราฮัมไม่ได้เป็นฝ่ายแสวงหาประสบการณ์อันนี้จากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเสด็จมาหาท่านและประทานให้ท่าน แท้จริงแล้วเราเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเริ่มต้นก่อนเสมอ พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเริ่มต้นมาตลอดและในปัจจุบันนี้พระองค์ยังคงเป็นฝ่ายเริ่มต้น พระองค์คือผู้ตัดสินใจว่าโลกนี้ควรดำรงอยู่ต่อไปหรือไม่ และเราแต่ละคนควรดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้หรือไม่ พระองค์คือผู้ส่งพระบุตรสุดที่รักมาเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป พระองค์ทรงเป็นฝ่ายสำแดงให้เราทราบว่าเราเป็นชนชาติและประชากรของพระองค์ เราควรแน่ใจว่า “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32) ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่า พระเจ้าจะประทานรางวัลแก่ผู้เลื่อมซาฝ่ายวิญญานอับราฮัมนมัสการ และเชื่อฟังพระองค์เป็นประจำ พระเจ้าเสด็จ

มาหาท่านเมื่อท่านพร้อมจะรับบางอย่างเพิ่มเติมความเชื่อคือการวางใจอยู่เสมอว่าพระเจ้าจะทรงปฏิบัติ เช่นนี้ต่อเรา

เราไม่อาจกำหนดลงไปแน่นอนว่า คริสเตียนควรมีอารมณ์มากน้อยแค่ไหน คริสเตียนเป็นมนุษย์และอารมณ์ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ อารมณ์กับความเชื่อเป็นคนละเรื่องกัน อารมณ์อาจทำให้เราหมดความชื่นชมยินดีที่เราควรจะได้ และอารมณ์อาจทำให้ไม่เห็นแผนการของพระเจ้าในชีวิตของเรา อย่างไรก็ตามคริสเตียนไม่อาจก้มหน้าก้มตาและกัดฟันดำเนินชีวิตไปได้โดยปราศจากอารมณ์ แต่บางจังหวะของชีวิตเราต้องใช้แต่ความเชื่อและปฏิเสธอารมณ์ของตัวเอง เมื่อนั้นพระเจ้าจะเสด็จมาฟื้นฟูใจและเติมน้ำมันให้ไฟในใจของเราลุกโชติช่วง มันเป็นความสุขในใจที่ยากจะบรรยาย ในโอกาสเช่นนั้นเราจะได้รับการหนุนใจเหมือนกับที่อับราฮัมได้รับ เมื่อพระเจ้าตรัสแก่ท่านว่า “เจ้าอย่ากลัวเลย”

เช่นเคย พระวาระของพระเจ้าที่มาถึงอับราฮัมช่างเหมาะสมกับความต้องการของท่านจริง ๆ พระองค์ทรงปลอบใจท่านว่าอย่ากลัวศัตรูจะกลับมาโจมตี เพราะพระเจ้าทรงเป็นโล่ของท่าน และอย่ากลัวการสูญเสียชีวิต เพราะพระเจ้าทรงเป็นบ่าไหล่ของท่าน หากผู้ใดจะโจมตีทำร้ายผู้รับใช้ของพระเจ้า จำเป็นต้องผ่านโล่อันแข็งแกร่งคือพระเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์และดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้ผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงไม่จำเป็นต้องกลัวสิ่งใด ๆ เลย ผู้รับใช้พระเจ้าอาจอ่อนแอในสายตาของมนุษย์ แต่พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์นั้นทรงฤทธานุภาพเหลือจะบรรยาย ในทำนองเดียวกัน อับราฮัมปฏิเสธไม่ยอมรับทรัพย์สินของเป็นค่าตอบแทนจากกษัตริย์ซึ่งท่านให้ความช่วยเหลือ หากพระเจ้าทรงเป็นบ่าไหล่ของท่านท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย อับราฮัมรู้จักพระเจ้ามากพอที่จะวางใจพระองค์ให้พระองค์ปกป้องรักษาและจัดการเรื่องทรัพย์สินสมบัติ ในโลกปัจจุบันมีมนุษย์น้อยคนนักที่จะทำเช่นนี้ได้ ในช่วงสองร้อยปีที่ผ่านมา นักปรัชญาสอนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ประสาททั้งห้ารับรู้ไม่ได้ นั่นไม่อาจถือเป็นสาระได้ วัตถุเท่านั้นที่เป็นสาระและเป็นความจริง ปรัชญาที่แทรกซึมเข้าในชีวิตมนุษย์ที่ละเล็กทีละน้อย จนมนุษย์ไม่รู้ตัว มันกลายเป็นมาตรฐานชีวิตสำหรับมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน ดังนั้นการสละทรัพย์สินส่วนที่เราควรจะได้และหันมาพึ่งพระเจ้า จึงเป็นการกระทำของคนบรมโง่งในสายตาของมนุษย์ปัจจุบัน คริสเตียนเป็นจำนวนมากก็ยังคงคล้อยตามความคิดของชาวโลกในเรื่องนี้ เมื่อใดที่เราไม่แสวงหาความมั่งคั่งและความปลอดภัยจากโลกนี้ เมื่อนั้นแหละเราจะมีโอกาสพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง สามารถคุ้มครองและให้บ่าไหล่แก่เราได้

บทเรียนที่พระเจ้าทรงต้องการสอนเราในพระคัมภีร์ตอนนี้คือ เราจะไม่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้หรือสูญเสียดำหากเราเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ทรงเป็นบ่าไหล่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงเป็น โล่ที่เข้มแข็งที่สุด พระองค์ทรงเป็นโล่ของเราทุกครั้งที่เราออกศึก พระองค์ทรงเป็นบ่าไหล่ของเราทุกครั้งที่เราได้ส่วนแบ่ง เมื่อเรามีพระเจ้าเช่นพระองค์ เราไม่มีความจำเป็นต้องแก่งแย่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับผู้อื่น เรากำลังอยู่ใน

ยุคที่ชอบคิดทุกอย่างออกเป็นตัวเลข และในยุคที่แสวงหาความมั่นคงให้ตัวเอง สังคมสอนให้เราคิด ช่วยเหลือตนเองและให้เชื่อมั่นใจสิ่งที่เราคิด ด้วยเหตุนี้เราจึงมักจะพึ่งสติปัญญาของตนเอง และไม่ “วางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจ” (สุภาษิต 3:5) พระเยซูทรงสำแดงว่าทรงเชื่อมั่นว่าพระบิดาคู่มือทรงรักษาพระองค์ พระองค์ตรัสแก่ปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้นอกจากจะประจานจากเบื้องบน ให้แก่ท่าน” (ยอห์น 19:11) ชาวโลกอาจเย้ยหยันพระคำรัสของพระองค์ แต่แท้จริงแล้วพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ และควบคุมทุกอย่างให้อยู่ภายในขอบเขตที่พระองค์วางไว้ เมื่อเรามั่นใจว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังของเหตุการณ์ เราจะเผชิญได้ทุกสถานการณ์แม้ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่ชาวโลก สิ้นหวังแล้วก็ตาม โลกปัจจุบันเสื่อมลงเพราะความนิยมในวัตถุ ศาสนาและลัทธิใหม่ ๆ ที่มีขึ้นในโลก ปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าบางคนกำลังหันกลับไปหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มองไม่เห็น เวลานี้แหละเป็นโอกาส เหมาะสำหรับคริสเตียนเพราะคริสเตียนมั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ปกป้องภัยนานาและเป็นบำเหน็จของเรา ในสมัยที่นิยมวัตถุนี้โลกต้องการวิถีชีวิตแบบใหม่ แต่น่าเสียดาย คริสเตียนไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดี สำหรับชาวโลก

ถึงแม้ว่าพระเจ้าประจานความมั่นใจให้แก่อับราฮัม อับราฮัมก็ยังมีเรื่องร้องเรียนต่อพระองค์ และท่านร้องเรียนอย่างตรงไปตรงมา ท่านทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรเลย และเอลิเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัสคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” ท่านยังทูลต่อให้ตรงไปอีกว่า “พระองค์มิได้ประทานบุตรให้แก่ข้าพระองค์ แล้วคนที่เกิดในบ้านของข้าพระองค์ก็จะเป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” ท่านไม่ได้สงสัยในความยิ่งใหญ่และสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่ความเชื่อในความยิ่งใหญ่และสิทธิอำนาจของพระองค์กลับมีส่วนทำให้ท่านมีปัญหา เมื่อพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด เหตุไรพระองค์ไม่ประทานสิ่งที่อับราฮัมต้องการเหนือสิ่งอื่นใด พระสัญญาจะประทานบุตรให้ท่านคนใดอยู่ ในเมื่ออับราฮัมถึงเห็นว่าชาวต่างชาติคนหนึ่งเป็นผู้เดียวที่ควรได้มรดก นี่ก็เสี่ยงคร่ำครวญจากส่วนลึกของใจมนุษย์ อับราฮัมเดินทางมายังแผ่นดินนี้พร้อมด้วยพระสัญญา ขณะนี้พระสัญญายังไม่เป็นจริง ความอดทนของท่านเริ่มลดน้อยลง ท่านจึงกล่าวว่า “พระองค์มิได้ประทานบุตรแก่ข้าพระองค์” คริสเตียนเป็นจำนวนมากได้อิฐฐานจากส่วนลึกของใจเหมือนอับราฮัม บางคนขอบุตร บางคนขอสามี บางคนขอการรักษาโรคหรือความหวัง อย่างไม่อย่างหนึ่ง

อับราฮัมเป็นบุรุษแห่งความเชื่อ แต่กระนั้นท่านก็ยังเป็มนุษย์ปุถุชน และเช่นเดียวกับผู้ที่มีความเชื่อในทุกยุคทุกสมัย ท่านตกอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้ความอดทนของท่านจนจะหมดสิ้นไป “ข้าพระองค์ต้องการเห็นอะไรสักอย่าง และอยากเห็นเดี๋ยวนี้” เราอาจเบื่อหน่ายการรอคอยและความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเราโดยเรามองไม่เห็นนั้นไม่เพียงพอสำหรับความต้องการของเรา เรากำลังรอคอย

บางสิ่งอยู่ อาจเป็นบางสิ่งที่เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้เรา ดังนั้นเราจึงร้องเรียนต่อพระเจ้าว่าพระองค์มิได้ประทานพระพรที่เราปรารถนา และปัญหายิ่งยุ่งยากขึ้นเพราะเรารู้สึกผิดใจเนื่องด้วยคำมั่นต่อพระเจ้า เราก็อยู่ในสภาวะเดียวกัน อับราฮัมสหายของพระเจ้า บุรุษที่เป็นแบบอย่างของความเชื่อ ก็ยังตัดพ้อต่อพระเจ้า ถึงอย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงเข้าใจ

เมื่อผู้อ่านหยุดคิดสักนิดเราจะพบว่าเราได้พูดถึงแปลก ๆ ต่อพระเจ้า และมักทูลพระองค์ในเวลาที่ไม่เหมาะสมเอาเสียเลย พระเจ้าเพียงทรงสัญญากับอับราฮัมว่าพระองค์จะทรงคุ้มครองท่านตลอดเวลา และจะทรงจัดเตรียมทุกสิ่งให้ท่านอยู่เสมอ พระองค์ตรัสกับท่านเช่นเดียวกับพระธรรมโรม 8:28-39 ว่าไม่มีสักสิ่งหนึ่งที่ทำให้พระองค์เลิกรักท่าน แต่อย่างไรก็ตาม อับราฮัมยังทำตัวเหมือนเด็กที่มีใจจดจ่ออยู่กับของเล่นชิ้นหนึ่ง ท่านไขว่คว้าสิ่งที่ท่านยังไม่ได้ และบ่นอยากได้ เหมือนเด็ก ๆ ท่านมองไม่เห็นพระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้สำหรับท่านเรียบร้อยแล้วพระบิดาบนสวรรค์ทรงเข้าใจท่านเหมือนบิดาเข้าใจบุตรของตน

อลัน สติบับส์ ได้ตีความพระคำรับตอบของพระเจ้าต่ออับราฮัมว่า “ถ้าอับราฮัมไม่พอใจในสถานการณ์ปัจจุบัน พระเจ้าก็ไม่พอพระทัยเช่นกัน ชายต่างชาติคนนั้นที่ถือกำเนิดในบ้านของท่านไม่เหมาะที่จะเป็นผู้รับมรดก พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่านี้ บางครั้งเราสรุปอย่างโง่ ๆ ว่า พระเจ้าพอพระทัยในสิ่งที่เราไม่พอใจ แท้จริงแล้วพระองค์มิได้พอพระทัย พระองค์ทรงอดทนมากกว่าเรา เพื่อจะทรงทำให้ทุกสิ่งสำเร็จบริบูรณ์ และเพื่อจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นสำหรับความสำเร็จนั้น แต่ในขณะที่พระองค์ทรงนำบุตรทั้งหลายของพระองค์ รวมทั้งเราด้วย เพื่อไปถึงศักดิ์ศรีพระองค์จำเป็นต้องสอนเราให้รู้จักการรอคอย มีความเชื่อและความเชื่อฟัง”

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าได้ทรงนำอับราฮัมออกมากลางแจ้ง เพื่อสอนท่านโดยอาศัยตัวอย่างประกอบ (ปฐมกาล 15:5) “มองดูฟ้า ถ้าเจ้านับดาวทั้งหลายได้ ก็นับไปเถิด” แล้วพระองค์ตรัสว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น” บางครั้งการมองดูท้องฟ้าช่วยเราได้มาก ทำให้เราเห็นความยิ่งใหญ่ของจักรวาล ความกว้างใหญ่ไพศาล ไม่อาจกำหนดขอบเขตและระยะทางได้ ไม่อาจนับถว้นทุกสิ่งที่ทรงสร้างพระเจ้ากำลังตรัสแก่อับราฮัมว่า “อย่าคิดแคบ ๆ จงคิดให้กว้าง ๆ เหมือนกับเรา จงมองดูทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นผลงานการเนรมิตสร้างของเรา แต่เดิมไม่มีอะไรเลย มาบัดนี้ต่อหน้าเจ้าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินความเข้าใจ หาขอบเขตไม่ได้ กว้างใหญ่และซับซ้อน ดูซิ เราสร้างทุกอย่างจากความว่างเปล่า อย่างมัวแต่มองหลังคาเต็นท์ อย่างจดจ่ออยู่เฉพาะในโลกแคบ ๆ ของตัวเอง แต่จงมองเห็นความมหิพารของจักรวาล เจ้าจะรู้ว่าตัวเองเป็นผู้เล็กน้อย และจะเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพราะเราเป็นผู้สร้างสิ่งสารพัด คิดหรือว่าเราไม่อาจให้บุตรแก่เจ้า พระเจ้ามิได้ตรัสบอกอับราฮัมว่าท่านจะมีบุตรคนหนึ่ง แต่พระองค์ทรงต้องการให้ท่านมองไปไกล ๆ ในอนาคต เพื่อหยั่งรู้ว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะมากมายเท่าจำนวนดวงดาว”

ปัจจุบันเรามีความรู้ถึงความยิ่งใหญ่และความซับซ้อนของจักรวาลมากกว่าอับราฮัม แต่น่าเสียดาย มนุษย์ในปัจจุบันเมื่อเรียนรู้ว่าตนเองเป็นสิ่งเล็กน้อยแค่นั้นหากเทียบกับจักรวาล แทนที่จะสำนึกว่าตนเองเป็นสิ่งเล็กน้อย กลับสนใจแต่เฉพาะความยิ่งใหญ่ของจักรวาล มนุษย์ไม่เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และไม่โน้มน้าวตนงมงายสักการะพระองค์ เขากลับสรุปว่าจักรวาลยิ่งใหญ่เกินกว่าพระเจ้าจะทรงสร้างได้ จักรวาลต้องมีกำเนิดขึ้นด้วยความบังเอิญ แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงสร้างมัน คริสเตียนยอมรับความจริงนี้ เราเห็นหรือยังว่า การคิดว่าพระองค์ไม่อาจแก้ปัญหาส่วนตัวของเรานั้น เป็นความคิดที่ไม่ได้ความ ยิ่งไปกว่านั้นเราต้องคิดให้กว้างออกไปอีก เราต้องคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก เราเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงนำชาวมุสลิมให้กลับใจใหม่เป็นจำนวนมากมาย ซึ่งเป็นการเชื่อ เราเห็นพระองค์ทรงสร้างคริสตจักรในประเทศคอมมิวนิสต์ เมื่อเรามองสถานการณ์ทั่วโลก ด้วยสายตาเช่นพระองค์ เราจะมองผ่านความยากลำบากและสิ่งเหลือเชื่อในชีวิตของเรา

เรายังใช้เหตุผลของตัวเองในการแก้ปัญหาชีวิต จนเราหมดโอกาสที่จะเรียนรู้บทเรียนจากจักรวาล เราอาศัยอยู่ในจักรวาลที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง พระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งจากความว่างเปล่า พระองค์ทรงทำให้เกิดผลดีตั้งแต่อดีตกาล ให้เราเพียงแต่มองดูดวงดาวบนท้องฟ้า แล้วเราจะเห็นความจริงข้อนี้ ชายชราอย่างอับราฮัมกลายเป็นต้นตระกูลของชนชาติหนึ่งที่มีจำนวนมากมายดูดวงดาวบนฟ้า เป็นที่น่าเสียดายสำหรับพวกเราบางคนที่ไม่มีโอกาสได้เห็นแสงระยิบระยับของดวงดาว เพราะแสงสว่างของไฟฟ้าในเมืองทันสมัยได้บดบังแสงดาว เราไม่ได้เห็นผีพระหัตถ์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนเพราะไฟฟ้าที่เราประดิษฐ์ขึ้น ข้าพเจ้ามีโอกาสพิเศษในการชมทิวทัศน์ยามค่ำคืนที่ชนบทของประเทศเซเชลล์ได้เห็นทิวทัศน์โดยไม่มีตึกอาคารหรือแสงไฟมาทำให้เสียไป ยิ่งชมทิวทัศน์นานเท่าไร ยิ่งเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ยิ่งหรือใคร่ไร่ส่งเสียงประกอบภาพความงามทิวทัศน์ ทำให้ประทับใจในผีพระหัตถ์การสร้างมากขึ้นเป็นทวี เปรียบเสมือนได้ยินพระสุรเสียงแผ่วเบาของพระเจ้าว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น”

จากเหตุการณ์ตอนนี้ ปฐมกาล 15:6 ได้บันทึกถ้อยความ ซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญกันมาตลอดหลายศตวรรษ “อับราฮัมก็เชื่อพระเจ้า ความเชื่อนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” และนี่แหละคือประโยคแรกที่กล่าวถึงความชอบธรรมโดยความเชื่อ ชายชราอย่างอับราฮัมขณะนี้เป็นผู้ไร้ความสามารถที่จะมีบุตร ท่านมาถึงจุดที่รู้ตัวแล้วว่าไม่อาจให้กำเนิดบุตรได้ด้วยตนเอง ท่านได้ใช้ความพยายามแล้วแต่ประสบความล้มเหลว ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นเช่นนี้ พระเจ้าทรงนำคนบาปมาถึงจุดที่เขาว่าตนว่าไม่สามารถช่วยตัวเองได้ และต่อจากนั้นแหละที่เขาเริ่มมีความหวังที่จะมีชีวิตใหม่ เราทุกคนเป็นผู้ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ และเนื่องจากสภาพที่ตายไปแล้ว เราไม่อาจทำอะไรเพื่อช่วยตัวเองได้ ในกรณีของอับราฮัม พระเจ้าประทานพระสัญญาที่จะให้ชีวิต ซึ่งไม่สามารถได้มาด้วยการกระทำหรือ

ความดีงามของมนุษย์ พระองค์ทรงมอบให้เมื่อมนุษย์สิ้นหวังที่จะไขว่คว้าด้วยความสามารถของตัวเอง อับราฮัมเชื่อในพระสัญญา นั่น และโดยความเชื่อท่านเลือกวิธีการพึ่งแต่ตัวเองในการแก้ปัญหา นี่คือการแก้ของคำสอนที่ว่าความเชื่อนำมาซึ่งความชอบธรรม รากฐานของบาปของอาดัมคือการใช้สติปัญญาของตัวเองโดยไม่ฟังพระเจ้า ทั้งนี้เพราะมนุษย์มั่นใจว่าตัวเองสามารถรู้รู้ชั่วและสามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ ทำที่นี้ขัดต่อสภาพแท้จริงของมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงผู้ที่พระเจ้าทรงสร้าง เป็นการยกตัวเองให้เท่าเทียมพระเจ้าและกบฏต่อพระองค์ อับราฮัมพบความจริงว่าความพยายามของท่านนั้นไร้ผล ท่านเป็นเพียงผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง และต้องดำเนินชีวิตให้สมฐานะนี้ ดังนั้นท่านจึงวางใจในพระเจ้า และประกาศการวางใจนี้ให้ผู้อื่นรู้ว่า ท่านเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงพระปรีชาสามารถที่จะก่อกำเนิดชีวิตที่ท่านปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง พระเจ้าทรงถือว่า การถ่อมใจวางใจพระองค์ในทุกสิ่งเป็นการเริ่มความสัมพันธ์อันดีกับพระองค์

ในปัจจุบันเราทราบถึงความหมายของความชอบธรรมโดยความเชื่อมีมากกว่านี้ ความบาปทำให้เรากลายเป็นปรปักษ์กับพระเจ้า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนกางเขนทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าได้ เพราะพระองค์ทรงปราศจากบาปทั้งสิ้น นอกจากนี้เรายังทราบว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พงศ์พันธุ์” ที่พระเจ้าทรงมีแผนการแต่เริ่มแรกว่าทั่วโลกจะได้รับพระพรผ่านทางพระองค์

ในสภาพความเป็นมนุษย์เราต้องมีทัศนคติเช่นอับราฮัม “ข้าแต่พระเจ้า” ข้าพระองค์ไม่สามารถได้รับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องการ ข้าพระองค์จำเป็นต้องฟังพระองค์อย่างสุดใจเพื่อจะได้รับชีวิต ถ้าพระองค์ทรงบอกข้าพระองค์ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของข้าพระองค์บนไม้กางเขน ข้าพระองค์จะยอมรับว่าคำตรัสของพระองค์เป็นคำสัตย์จริง ถ้าพระองค์ทรงบอกว่าข้าพระองค์ต้องวางใจในพระองค์อย่างสุดใจ และต้องมอบชีวิตของข้าพระองค์แด่พระองค์เพื่อจะได้คืนดีกับพระองค์ ข้าพระองค์จะยินดีเลิกใช้ความพยายามของตัวเอง และยอมรับว่าข้าพระองค์เป็นเพียงสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ข้าแต่พระเจ้า ต่อแต่นี้ข้าพระองค์จะดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ มิใช่เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้รับการยอมรับจากพระองค์ แต่เพราะว่าพระองค์ยอมรับข้าพระองค์แล้ว และข้าพระองค์ต้องการสำแดงความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระองค์ นี่แหละคือความชอบธรรมโดยความเชื่อ

บทนี้เริ่มต้นด้วยท่าทีที่ตัดพ้อด้วยจิตใจที่คร่ำครวญหาความมั่นใจเมื่อสถานการณ์มืดมนและสิ่งที่หวังไว้ยังไม่เป็นจริง บทนี้จบลงด้วยความมั่นใจที่มาจากสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและจากกางเขน พระเจ้าทรงบอกเราว่าพระองค์ทรงเป็นไต่เมื่อเรากำลังเผชิญกับปัญหา และทรงเป็นรางวัลของเราในทุกโอกาสและพระองค์ยังทรงบอกเราว่า ในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างและที่ไม้กางเขน เราสามารถได้รับความมั่นใจว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งจากความว่างเปล่า และทรงสร้างชีวิตจากความตาย เรา

สามารถวางใจว่า พระองค์ทรงปลอบประโลมเราและให้ประสบการณ์ความรักของพระองค์แก่เราใน
เวลาที่พระองค์กำหนดไว้

9. ความเชื่อในบรรยากาศของความซึมเศร้า

“คริสเตียนไม่รู้จักความซึมเศร้า” ยิ่งไปกว่านั้นบางคนกล่าวว่าคริสเตียนไม่รู้จักความเจ็บป่วย บุคคลที่กล่าวเช่นนี้เป็นพวกที่ไม่ยอมรับโลกแห่งความเป็นจริง คริสเตียนเป็นมนุษย์ปุถุชน มีความรู้สึกและอารมณ์เหมือนคนทั่ว ๆ ไป พระคัมภีร์ไม่เคยสอนว่า คริสเตียนจะไม่ได้รับความกระทบกระเทือนใจที่มนุษย์ทั่วไปได้รับ ในทางตรงข้าม ไม่จำเป็นที่ทุกคนต้องตกอยู่ในความซึมเศร้า ไม่จำเป็นที่เราต้องมีประสบการณ์ด้านอารมณ์เหมือนกันทุกประการ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรตำหนิผู้ที่กำลังซึมเศร้าเพราะเป็นการกระทำที่โหดร้าย บุคคลที่กำลังซึมเศร้าอาจไม่บกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ หรือเหลวไหลในการเป็นสาวกและการอธิษฐาน อับราฮัมมีประสบการณ์ที่ชีวิตเต็มด้วยความมีดมนที่สุด ท่านตกอยู่ในภาวะวิกฤตที่มองไม่เห็นอนาคตข้างหน้า เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาวะวิกฤตนี้เกิดขึ้นในเวลาไม่นานหลังจากที่ชีวิตจิตวิญญาณของท่านเจริญก้าวหน้าเมื่อพระเจ้าประทานความมั่นใจให้แก่ท่าน แท้จริงแล้ว ความซึมเศร้าของท่านเกิดขึ้นเมื่อท่านยอมจำนนต่อพระเจ้าหลังจากได้รับความมั่นใจจากพระองค์ หากเราตระหนักอยู่เสมอว่าสงครามฝ่ายจิตวิญญาณกำลังดำเนินอยู่ เราคงไม่ประหลาดใจว่าทำไมท่านถึงเศร้าใจ คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอย่างผิวเผินเท่านั้นที่กล่าวพูดว่าเขาไม่เคยเศร้าใจซาตานไม่จำเป็นต้องรบกวนบุคคลเหล่านั้น คริสเตียนที่ยอมจำนนต่อพระเจ้ามาก จะได้รับการต่อต้านจากซาตานมาก

ให้เราพิจารณาอุปสรรคของอับราฮัมอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น อับราฮัมไม่สามารถมีบุตรด้วยตนเองได้ ท่านหวังพึ่งอย่างสุดใจในฤทธานุภาพและสติปัญญาของพระเจ้าเพื่อจะได้บุตร พระเจ้าพอพระทัยในความเชื่อของท่าน ทันทีหลังจากนี้พระคำรัสของเจ้ามาถึงท่านดังบันทึกในปฐมกาล 15:7 ทันใดนั้นอับราฮัมเกิดความขัดแย้งในใจของท่าน เป็นความขัดแย้งที่คริสเตียนทุกคนรู้จักดี คือความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่เป็นอย่าง “ในปัจจุบัน” กับสิ่งที่จะสำเร็จ “ในอนาคต” พระเจ้าตรัสกับท่านว่า “เราคือพระเจ้าที่พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อจะยกดินแดนนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า” นี่คือนั่นสิ่งที่สำเร็จ “ในอนาคต” เป็นพระสัญญาในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่อับราฮัมทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าจะได้ดินแดนนี้เป็นกรรมสิทธิ์” อับราฮัมกล่าวถึงสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ “ในปัจจุบัน” ซึ่งชาวคานาอันอาศัยอยู่เต็มแผ่นดินและมีอำนาจปกครองดินแดนนี้ อับราฮัมเข้าใจว่าพระเจ้าตั้งพระทัยจะทำให้สัญญาของพระองค์สำเร็จ แต่สถานการณ์รอบด้านเตือนให้คิดว่าความสำเร็จยังอยู่ไกลแสนไกล คริสเตียนทุกคนรู้จักความขัดแย้งประเภทนี้ คริสเตียนทราบดีว่าอาณาจักรของพระเจ้าในปัจจุบันคือพระองค์ทรงปกครองประชากรของพระองค์ แต่ยังไม่ได้ปกครองทั่วทั้งโลก บางเวลา เราแทบจะไม่เชื่อว่าวันสุดท้ายจะมาถึง อำนาจของผู้ไม่ชอบธรรมปกครองอยู่ทั่วโลก ส่วนอาณาจักรของพระเจ้าจำกัดอยู่ในกลุ่มชนจำนวนเล็กน้อยที่กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางผู้ต่อต้าน

เราอาจส่งเสียงคร่ำครวญจากส่วนลึกของหัวใจเหมือนอับราฮัมว่า “ข้าพระองค์ จะรู้ได้อย่างไรว่าจะได้เป็นกรรมสิทธิ์” คำพูดประโยคนี้ออกมาจากปากของท่านในเวลาไม่นานหลังจากท่านมีความเชื่อเพราะพระเจ้าทรงสอนบทเรียนด้วยดวงดาว คุณกลายเป็นคำพูดที่ออกมาจากความสงสัย แต่ในทางตรงกันข้าม เราอาจมองได้ว่าความเชื่ออันแรงกล้าต้องการความมั่นใจอย่างมาก บุคคลที่ล้มรสความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับพระเจ้ามักต้องการติดสนิทกับพระองค์ในทุกด้านของชีวิต ด้วยเหตุนี้เสียงร้องของท่านอาจเกิดจากความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า มิได้เกิดจากความสงสัย อย่างไรก็ตามผู้ที่มีความเชื่ออย่างแท้จริงอาจทูลความสงสัยของเขาอย่างตรงไปตรงมาต่อพระเจ้า ทั้งนี้เพราะความเชื่อที่ปราศจากความสงสัยอย่างสิ้นเชิงอาจเป็นความเชื่อที่ผิวเผินก็ได้

อับราฮัมทูลขอความมั่นใจจากพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งในขณะเดียวกันพระเจ้าทรงต้องการให้ท่านวางใจในพระองค์อีกครั้งหนึ่ง และทรงต้องการให้ท่านถวายสัตวบูชาเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาระหว่างพระองค์กับผู้รับใช้ของพระองค์ ยิ่งเราทูลขอต่อพระเจ้ายิ่งมากเท่าไร เราต้องยิ่งถวายตัวเองให้พระองค์มากขึ้น พระเจ้าทรงต้องการสัตวบูชาที่ประกอบด้วยลูกวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี และแกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบ อับราฮัมจึงนำสัตว์เหล่านี้มาถวายและผ่ากลางตัววางข้างละซีกตรงกัน แต่นกนั้นหาได้ผ่าไม่ คู่สัตวบูชาทั้งสองฝ่ายเดินผ่านระหว่างซีกของสัตว์สองข้าง เป็นพิธีกรรมที่แสดงว่า แต่ละฝ่ายยอมเสียชีวิตหากว่าผิดสัญญาด้วยเหตุนี้รากศัพท์ของคำว่า “ทำสัญญา” ในภาษาฮีบรูมาจากคำว่า “ตัด” ดังนั้นอับราฮัมจึงได้ทำสิ่งที่ท่านต้องทำ

เวลาผ่านไปแต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อับราฮัมสาละวนอยู่กับการไล่เหยี่ยวที่บินลงมาที่เนื้อสัตว์ตลอดวัน แต่ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าและเหยี่ยวบินไปที่อื่น อับราฮัมหลับสนิท คงเป็นเพราะท่านเหนื่อยมาก เวลานั้นเมื่อหลับสนิท ท่านเกิดอารมณ์เศร้าหมองยิ่งนัก พระคัมภีร์ใช้คำว่า “ความกลัวและความมืดอย่างยิ่ง” ก็มาทับถมท่าน ท่านได้ยื่นพระเจ้าตรัสเล่าอนาคตของชนชาติของท่านในดินแดนที่มีไร่ที่ของเขา และพวกเขาต้องตกเป็นทาสและถูกบีบบังคับ สภาพการเป็นทาสเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว และทำลายความสุขในขณะที่หลับของท่าน มันทำให้ท่านเหนื่อยอ่อนยิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งไปกว่านั้นท่านไม่ได้รับความมั่นใจอะไรเลย

ท่านผู้อ่านเคยมีความรู้สึกเหมือนความรู้สึกของอับราฮัมในวันนั้นหรือเปล่า? เมื่อเราแสวงหาความมั่นใจครั้งใหม่ และอยากจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าลึกซึ้งยิ่งขึ้น เราได้เตรียมตัวของเราเองเป็นเครื่องบูชาถวายบนแท่นหรือไม่ การถวายตัวของเราอาจถูกรบกวนด้วยความสงสัยและการขาดความเชื่อ ผู้อื่นอาจวิจารณ์และเยาะเย้ยเรา จนกระทั่งเราหมดแรงและนอนหลับไป ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างเงียบเชียบ ดูราวกับว่าพระเจ้าทรงละทิ้งโลกนี้เสียแล้ว ไม่เห็นลูกไฟตกจากฟ้า จะถวาย

ตัวไปทำไมในเมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้นให้เห็นกับตา เราเชื่อฟังพระเจ้าแต่พระองค์ไม่เห็นทำอะไร เราได้ทำทุกอย่างแล้วแต่พระเจ้าไม่ทำอะไรเลย

การมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบ ทำให้เรากลับมาอยู่กับของ “สำเร็จรูป” ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ก่อปัญหาให้เรา กาแฟสำเร็จรูป อาหารสำเร็จรูป สันทนการสำเร็จรูป ล้วนแต่ฝึกเราให้ชินกับความรวดเร็วทันใจ ยิ่งไปกว่านั้นคริสเตียนอิวานเจลิคัลมักชอบหาสูตรหรือกลเม็ดที่ผู้อื่นบอกว่าได้ผลดั่งนั้นร้านขายหนังสือคริสเตียนจึงเต็มไปด้วยหนังสือที่มีคำตอบง่าย ๆ สำหรับปัญหาที่ยุ่งยาก เราได้รับความมั่นใจว่าหากเราเพียงแต่ทำวิธี ก. ข. และ ค. แล้ว เราจะได้ผลลัพธ์ ง. จ. และ ฉ. เราอยู่ในโลกที่ปราศจากความยำเกรงและการยกย่องพระเจ้า ทำให้เราบางคนเสียนิสัยชอบใช้วิธีคดป้อม ถ้าเราทำสิ่งนี้แล้วละก็พระเจ้าจะต้องทำสิ่งนั้นให้แก่เรา แต่ไม่มีผู้ใดกำหนดวิธีให้พระเจ้าได้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แน่นอน พระองค์ทรงกำหนดกฎเกณฑ์ที่ใช้ได้เสมอสำหรับเราดำเนินตาม แน่นอนพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ แต่เราไม่อาจกำหนดให้พระองค์ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ในเวลานั้นเวลานี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เราไม่มีสิทธิ์สั่งพระองค์ พระองค์มีสิทธิ์สั่งเรา ดังนั้นแม้ว่าเราได้ทำส่วนของเรครบถ้วนแล้ว เรายังต้องรอเวลาของพระองค์

พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม จะไม่สำเร็จจนกว่าชาวอิสราเอลจะเพิ่มจำนวนจนกลายเป็นชนชาติใหญ่ จนกว่าพระเจ้าจะนำชาวอิสราเอลมาถึงจุดที่พวกเขาพร้อมจะออกจากอียิปต์ตามการทรงเรียก และจนกว่าชาวอิสราเอลจะได้รับการบิบบังคับขมเหงมากพอที่จะอพยพหนีด้วยความดีใจเป็นที่สุด กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ แผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตของอับราฮัมมีส่วนเกี่ยวพันกับชีวิตของผู้อื่นด้วย แผนการของเจ้ามิได้มีสำหรับพวกเราเท่านั้น แต่มีสำหรับบุคคลอื่น ๆ อีกมากมาย บางครั้งสิ่งที่เราปรารถนาให้พระองค์กระทำในชีวิตของเราหรือเพื่อเรานั้น จำเป็นที่พระองค์ต้องนำชีวิตของผู้อื่นให้พร้อมที่จะเข้าร่วมในแผนการ จึงต้องอาศัยเวลา ดังนั้นเราจึงต้องรอคอย เหมือนอับราฮัมได้เคยรอคอย

หลังจากรอคอยจนเหนื่อยเพลีย อับราฮัมกลับไปและเกิดมีอารมณ์เศร้าหมองอย่างยิ่ง อีกนานกว่าความหวังของท่านจะสำเร็จ ทำให้จิตใจของท่านอ่อนระอา จิตใจที่อ่อนระอามักบังเกิดอารมณ์เศร้า อับราฮัมร้องขอหมายสำคัญ ท่านกลับพบแต่ความวุ่นวายใจและความมีดมน ลูกหลานของท่านจะตกเป็นทาสและถูกบิบบังคับ อับราฮัมกำลังเรียนบทเรียนที่ว่า “เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมาก จึงจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” (กิจการ 14:22)

ชีวิตและคำสอนของคริสเตียนในประเทศทางตะวันตกมักไม่มีเรื่องของการทนทุกข์ เราอยู่ในสังคมที่มุ่งหวังความสบาย ความมั่นคง การบันเทิงและการหาความสุขใส่ตัว สังคมมักไม่ยอมรับเรื่องของการยอมทนทุกข์ แม้แต่ในแวดวงของคริสเตียนเอง เราบางคนยังให้ความมั่นใจแก่คริสเตียนใหม่ว่า

ชีวิตของเขาจะปราศจากปัญหา เป็นชีวิตที่ราบรื่นซึ่งมีแต่รอยยิ้ม เราชอบบอกคริสเตียนใหม่ให้ยิ้มแย้ม อยู่เสมอเพราะ “พระเจ้าทรงรักคุณ” แต่เราลืมบอกว่าพระเจ้าทรงเตือนผู้ที่พระองค์รัก พวกเขาได้รับความสนุกสนานที่ฉาบฉวย เมื่อความยากลำบากมาถึง พวกเขาจะผิดหวัง และคิดว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้ง คริสเตียนในรัสเซีย, ยุโรปตะวันออก, จีน, เวียดนาม, และกัมพูชา รู้จักการทนทุกข์ได้ดีกว่าเรา พวกเขาไม่มีความสะดวกสบายและความร่ำรวยเหมือนคริสเตียนทางตะวันตก พวกเขาจึงได้ล้มรส ประสพการณ์ “การร่วมทุกข์กับพระคริสต์” โดยไม่กลัวเกรงอะไร

พระเจ้าทรงรอคอยอยู่นานหลายปี ก่อนที่อับราฮัมสามารถรับบทเรียนนี้ได้ เหล่าสาวกก็ เช่นเดียวกัน พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยัง รับไว้ไม่ได้” (ยอห์น 16:12) ทุกสิ่งทุกอย่างมีเวลาเหมาะสมของมัน จำเป็นต้องฝึกความอดทน จำเป็นต้อง เสริมความเชื่อ พระเจ้าทรงมีเวลามากมายที่จะทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ ทำไมพระองค์ต้องรีบร้อน? พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดความเศร้าหมองแก่เราในขณะนี้ เพราะพระองค์ทรงทราบดีว่า เราไม่ อาจรับได้ก่อนหน้านี้ พระองค์อาจทรงต้องการใช้มันสอนเราเนื่องจากเป็นวิธีเดียวที่จะสอนเราได้ อับราฮัมไม่อาจซาบซึ้งถึงความเปี่ยมทาสนอกจากท่านได้รับความมึนเมาเศร้าหมองเช่นนี้ ชีวิตคริสเตียนมัก ไม่มีทางออกที่ง่ายและรวดเร็วพระสัญญาที่เราได้รับจากพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ แต่มิใช่จะสำเร็จในฉับพลัน ชีวิตไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

อับราฮัมไม่ต้องการทนทุกข์ แต่ท่านจำเป็นต้องได้รับ เมื่ออับราฮัมเผชิญกับการทนทุกข์ ท่าน จะพบความลึกลับของสัจธรรม ต้องผ่านการเป็นทาสก่อนได้รับอาณาจักร ดังนั้นเปโตรจึงเตือนคริสเตียน ในสมัยนั้นที่กำลังทนทุกข์ อย่าให้หมดกำลังใจเพราะความเสียใจ อย่าให้แปลกใจที่ต้องทนทุกข์ อย่าให้ หมดความอดทนในการรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า (2 เปโตร 3:8-9) อาณาจักรของพระเจ้าจะมาที่ ต่อเมื่อลูกแกะตัวสุดท้ายได้กลับใจใหม่

ในขณะที่อับราฮัมหวาดผวาเนื่องจากฝันร้าย พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้อับราฮัมทราบว่า “เจ้าจะ ไปตามปู่ย่าตายายของเจ้าโดยผาสุก เจ้าจะตายเวลาชรามากแล้ว เขาจะฝังศพเจ้าไว้” แท้จริงแล้วท่าน เสียชีวิตโดยไม่ได้รับกรรมสิทธิ์ในดินแดนที่ท่านหวัง มีเหตุหลายอย่างที่ทำให้ท่านไม่อาจได้รับ กรรมสิทธิ์ขณะมีชีวิตอยู่ ท่านจำเป็นต้องมีความเชื่อและอดทนรอคอยอีกนานแสนนาน ไม่ใช่สิ่งที่ย่าง ง่าย สำหรับอับราฮัมซึ่งเป็นผู้บุกเบิกเรื่องความเชื่อ ท่านออกจากบ้านเกิดเมืองนอนเพื่อมารับดินแดน แห่งใหม่เป็นกรรมสิทธิ์ แต่มาบัดนี้ท่านพบความจริงว่าความหวังของท่านจะสำเร็จในอนาคตหลังท่าน เสียชีวิตไปแล้วอีกนาน บางครั้งพระเจ้าต้องนำเราเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งความมึนเมา เพื่อเราจะได้มองไปสู่ อนาคตถึงวันสุดท้ายของยุค เรามีข้อได้เปรียบเหนือกว่าอับราฮัมมากมาย เราทราบว่าการณ์คืนพระ ชนม์ของพระเยซูทำให้เรามั่นใจว่าเราไม่เหนื่อยเปล่า ถึงแม้ว่าพระเยซูจะยังไม่เสด็จมาในชั่วอายุของเรา

เราก็มีข้อสนับสนุนความเชื่อของเรามากกว่าที่อับราฮัมมี อย่างไรก็ตามคริสเตียนทุกคนจำต้องอดทนต่อความทุกข์ยากในปัจจุบันและมองดูที่ศักดิ์ศรีนิรันดร์ แต่บางครั้งพระเจ้าทรงใช้ความทุกข์ยากและความเศร้าหมองเพื่อเปิดตาเราให้เห็นความหวังที่แท้จริง

ในที่สุดไปจากพระเจ้ก็ตกลงมาบนเครื่องสัตวบูชาที่อับราฮัมได้บรรจงวางไว้อย่างมีระเบียบ เป็นสิ่งที่ให้กำลังใจแก่อับราฮัมและแก่เราด้วย “ครั้นดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด” กล่าวคือเมื่อสถานการณ์ดูมืดมนอย่างที่สุด “ก็มีเตาที่ควันพลุ่งอยู่และคบเพลิงเลื่อนลอยมาระหว่างกลางซากสัตว์เหล่านั้น” (ปฐมกาล 15:17) พระเจ้าทรงปฏิญาณฝ่ายพระองค์และความมั่นใจอีกครั้งแก่อับราฮัมตามที่ท่านทูลขอ บอกว่าพระเจ้าทรงยอมรับสัตวบูชาและทรงรับประกันพระสัญญา 17 ของพระเจ้าตามข้อ 17 ช่วยทำให้พระคำรัสตามข้อ 9 นั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่สำหรับเราชาวคริสเตียน เราทราบดีว่าที่กางเขน “พระโลหิตของพระเยซู” เป็นตรารับประกันพันธสัญญาใหม่ และทุกครั้งที่เราเข้าร่วมพิธีมหาสนิทเราได้รับการหนุนใจว่าพระสัญญาของพระเจ้าไม่มีวันยกเลิก พระเยซูทรงพบกับความเศร้าหมองที่เกินความคาดหมายและอับราฮัมต้องรออีกเป็นเวลานานกว่าความหวังของท่านจะสำเร็จ ล้วนเป็นตัวอย่างหนุนใจเราเมื่อเผชิญกับความเศร้าใจ

10. ความเชื่อและวิธีแก้ปัญหาโดยสามภรรยา

“สวรรค์ช่วยผู้ที่ช่วยตนเอง” นิทานอิสปเรื่องหนึ่งได้สรุปไว้เช่นนี้ และมีคนเป็นจำนวนมากยึดหลักการนี้ เราารู้สึกว่าเราต้องไม่อยู่นิ่งเฉยเมื่อมีปัญหาหลายอย่างที่ต้องแก้ไข ความรู้สึกเช่นนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องในบางเรื่อง เราควรทำอะไรสักอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาคือความอดอยากและโรคภัยไข้เจ็บของเพื่อนร่วมโลก หากเราเพียงแต่อธิษฐานเท่านั้น เราก็ขาดความรับผิดชอบ ในทางตรงกันข้าม ในบางสถานการณ์การกระทำของเราไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด และพระเจ้าทรงต้องการให้เราอดคอยเวลาของพระองค์ หนุ่มสาวจำนวนมากต้องการแต่งงาน และเมื่ออายุมากขึ้นก็ยิ่งกระวนกระวายมากขึ้น จึงถูกล่อลวงให้รีบร้อนตัดสินใจ และบางทีถึงกับตัดสินใจอย่างสิ้นคิดแทนที่จะรอคอยผู้ที่พระเจ้าจะทรงนำมาให้ ในบางช่วงของชีวิตเรารู้สึกว่าพระเจ้ามีน้ำพระทัยให้เราทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่สถานการณ์รอบด้านทำให้เราไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้ในเวลานี้ เราไม่อาจอยู่นิ่งได้และพยายามหาทางออกของปัญหา ในบางขณะเราอาจร้อนใจอย่างยิ่งเรื่องสุขภาพของเราหรือของสมาชิกในครอบครัว ร้อนใจเรื่องการเงินหรือความมั่นคงของชีวิตตอนนี้แหละเรามักไม่อาจอยู่เฉยและรอคอยได้ เราจะดิ้นรนเพื่อทำอะไรสักอย่าง บทเรียนเรื่องชีวิตแห่งความเชื่อบทหนึ่ง คือ การเรียนรู้ที่จะรอคอยด้วยความอดทนจนถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญา และเรียนรู้ที่จะไม่ดิ้นรนทำอะไรเพื่อให้อตัวเองสบายใจแท้จริงแล้วหากเราทำอะไรลงไป เรามักทำให้สถานการณ์ยุ่งยากขึ้นโดยไม่จำเป็น และเรายังยุ่งยากมากขึ้นไปอีก อับราฮัมเรียนบทเรียนนี้ด้วยความยากลำบากยิ่งนัก

เรื่องยุ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเราสามารถที่จะทำอะไรบางอย่างเพื่อให้สมความปรารถนาของเราโดยไม่วางใจให้พระเจ้าทรงทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ ดังนั้นเราจึงจัดแจงสิ่งต่าง ๆ เพื่อเราจะได้อะไรที่เราต้องการ เราได้เห็นแล้วว่าอับราฮัมได้พ้อต่อพระเจ้าว่า “พระองค์มิได้ประทานบุตรให้แก่ข้าพระองค์” (ปฐมกาล 15:3) ในบทที่ 16 ซาราห์ได้แนะนำท่านให้ใช้วิธีแก้ปัญหาแบบมนุษย์ เพื่อจะได้ไม่ต้องรอพระเจ้าประทานบุตรให้นางซาราห์ นางพูดกับท่านว่า “ดูเถิด พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ฉันมีบุตร ของเข้าไปหากคนใช้ของฉันเถิด บางทีฉันจะได้บุตรโดยนางนั้น” (ปฐมกาล 16:2) วิธีการนี้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันทั่วไปในสมัยนั้นสำหรับครอบครัวที่ไม่มีบุตร อับราฮัมจึงยินยอมทำตามอย่างสบายใจ เป็นที่น่าเสียดายที่อับราฮัมใช้วิธีการนี้ในเวลาไม่นาน หลังจากพระเจ้าทรงกล่าวขำพระสัญญาที่จะประทานบุตรนอกจากนี้พระองค์ยังทรงให้ความมั่นใจแก่ท่านโดยใช้หมายสำคัญ

ปฐมกาลบทที่ 15 จบลงด้วยหมายสำคัญที่อับราฮัมได้รับ ไฟของพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ของ ท่าน ประกอบกับพระคำรัสขของพระเจ้าที่กล่าวถึงชนชาติต่าง ๆ ที่จะถูกขับไล่โดยเชื้อสายของท่าน แต่แล้วในบทที่ 16 เราพบว่าบุรุษแห่งความเชื่อกลับมาถึงบ้าน ภรรยาของท่านก็ยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อใน

เรื่องที่ท่านเพิ่งได้รับชัยชนะมาหยก ๆ นางให้ข้อเสนอแนะ แล้วท่านก็พลาดท่าล้มอย่างหมดเชิง บางทีเราอาจเคยมีความรู้สึกดีใจและเป็นสุขอย่างยิ่งจากประสบการณ์ในการประชุมร่วมกับคริสเตียนอื่นหรือจากการไปค่ายมา แต่เมื่อเรากลับมาดำเนินชีวิตประจำวันและเผชิญกับปัญหาเก่า ๆ เข้าวันจันทร์ทำให้เราเปลี่ยนเป็นคนละคน อับราฮัมคงมีความรู้สึกในทำนองนี้ ความเชื่อของท่านพุ่งขึ้นสูงสุดเพราะประสบการณ์กับพระเจ้าขณะถวายเป็นพรวิเศษ แต่กลับตกต่ำลงเพราะความสิ้นหวังของภรรยาบรูซผู้มีความเชื่อแรงกล้าขณะอยู่นอกบ้านนั้น ไม่อาจทำให้คูชีวิตคล้อยตามได้ ชายผู้ที่ตั้งใจจะรอฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่อาจชักชวนให้ภรรยาอดทนรอคอยได้ เราไม่อาจประณามอับราฮัมได้ เพราะเราเองก็ทำเหมือนกับท่าน ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณอาจตกต่ำลงเพราะการเหนียวรั้งโดยผู้ใกล้ชิด อัครสาวกได้เห็นการจำแลงพระกายบนภูเขา แต่เมื่อลงมาจากภูเขา พวกเขากลับพบว่าตัวเองไม่มีอำนาจพอจะจับผีออกจากเด็ก

มารไม่รอช้า มันกระซิบถามเรา มุ่งหวังให้เราสงสัยประสบการณ์ครั้งแรกที่เรามีกับพระเจ้า หากว่าเราล้มลงอย่างไม่เป็นท่าหลังจากประสบการณ์ครั้งนั้น มารจะถามเราว่าประสบการณ์ครั้งนั้นเป็นของจริงหรือไม่ ให้เราตอบมันไปเลยว่า เราเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งและเรายังเป็นคนบาป ชัยชนะฝ่ายจิตวิญญาณวันนี้ไม่ได้รับประกันว่าเราจะไม่พ่ายแพ้ในวันพรุ่งนี้ เราต้องการพระคุณของพระเจ้าทุก ๆ วันตั้งแต่เริ่มจนจบชีวิตคริสเตียน ความยุ่งยากเกิดขึ้นเมื่อเราคิดว่าเราต้องการพระคุณเฉพาะช่วงเวลากลับใจใหม่ ๆ หลังจากจิตวิญญาณของเราเจริญขึ้น เรามักลืมพระคุณของพระเจ้าและต้องการยื่นบนขาของตัวเอง เราทำไม่ได้หรอก

ความผิดพลาดอีกประการที่เรามักเผลอทำได้ง่าย ๆ และอับราฮัมคงได้ทำด้วย คือการคิดว่าเมื่อเราอยู่บ้านเราไม่จำเป็นต้องป้องกันการโจมตีฝ่ายจิตวิญญาณ เราลืมไปว่ามารไม่เคยมีวันหยุดและมันไม่เคยพักผ่อน เราต้องทำสงครามกับมันแม้แต่ที่บ้านของเราเอง เมื่ออยู่ที่บ้านบางคนอาจจะไม่ค่อยสุขภาพไม่ใคร่ดีกับความต้องการของผู้อื่นเห็นแก่ตัวมากขึ้นและแสดงความไม่พอใจในเรื่องเล็กน้อยกับสมาชิกในครอบครัว ในทำนองเดียวกันเราอาจป้องกันตัวเองฝ่ายจิตวิญญาณน้อยลง และทิ้งยุทธภัณฑ์ของคริสเตียนไว้ที่ประตูบ้าน

เมื่ออับราฮัมถึงบ้าน ท่านอาจจะคิดว่าท่านมีทางออกที่ดีสำหรับปัญหาการไม่มีบุตรแล้ว ฝ่ายซาราห์ได้รู้หรือฝันปัญหานี้ขึ้นมาดกกันใหม่ ข้าพเจ้าไม่อาจทราบได้ว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างในตอนนั้น แต่อับราฮัมคงไม่ได้เล่าประสบการณ์ของท่านกับพระเจ้าให้ภรรยาทราบ ท่านอาจจะลำบากใจที่จะเล่าความจริงทั้งหมด หรืออับราฮัมอาจกลัวที่จะต้องยอมรับภรรยาว่าท่านได้ส่งสัยพระเจ้าในตอนแรก อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ บางทีอับราฮัมอาจปลอบปล้ำด้วย ประสบการณ์กับพระเจ้าและร้อนรนในการแบ่งปันประสบการณ์ให้ภรรยาทราบ และนางอาจตอบได้ท่านว่า “คุณและนิมิตของคุณ ไม่เห็นเข้าทำ

เลย คุณน่าจะรู้ว่าฉันทำงานยุ่งทั้งวันนี้ ฉันไม่มีเวลาพอจะฝันกลางวัน คุณพาเราออกจากบ้านที่แสนสบายในเมืองเออร์ ให้ลูกแก่ฉันสักคนแล้วฉันจะฟังความฝันของคุณ เอ้าเริ่มทำอะไรสักอย่างได้แล้วตอนนี้เราก็ชักช้ามากแล้ว”

การบอกความรู้สึกที่ลึกซึ้งซึ่งภายในใจของเราให้ผู้อื่นทราบเป็นเรื่องละเอียดอ่อน การเปิดเผยความรู้สึกของเราเท่ากับเป็นการเปิดเผยตัวเอง เรามักเกรงว่าผู้อื่นจะมองเราอย่างไรเมื่อเขาารู้ความจริง เราเกรงว่าผู้อื่นจะไม่ยอมรับเราเหยียดหยามและทอดทิ้งเรา และเมื่อเรารวบรวมความกล้าหาญพอที่จะพูดแล้ว ปฏิบัติที่ผู้อื่นมีต่อเราจะทำให้เรากล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกเช่นนี้อีกหรือไม่ยอมเปิดเผยอีกเลย ไม่มีใครอยากให้อื่นรังเกียจ และเมื่อเราได้รับความรังเกียจจิตใจของเราจะสับสนและรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า และท้อแท้ที่จะดำรงหรือปรับปรุงชีวิตให้ดีขึ้น วัยรุ่นมักมีปัญหามากกว่าคนทั่วไปในการเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองให้ผู้ปกครองทราบ เมื่อเขารีบร้อนกลับบ้าน และพูดโพล่งเล่าข่าวที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับเขา แต่บิดามารดากลับไม่สนใจในสิ่งที่เขาพูด ได้แต่สั่งให้ลูกเก็บเสื้อขึ้นมาจากพื้น เป็นผลให้ลูกเสียความรู้สึก และเกิดกำแพงขวางระหว่างลูกกับพ่อแม่ซึ่งต้องใช้เวลานานกว่าจะทำลายกำแพงนี้ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาอาจเสียไปในทำนองนี้ เกิดเป็นกำแพงขวางการถ่ายทอดความรู้สึก อันมีต้นเหตุมาจากการไม่ใส่ใจต่อความรู้สึกของอีกฝ่าย

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับอับราฮัม ท่านต้องเผชิญปัญหาเรื่องการไม่มีบุตรอีกครั้งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ท่านเคยรู้สึกว่าท่านได้รับคำตอบที่ชัดเจนแล้ว ปัญหาบางอย่างอาจแก้ไขได้โดยการตัดสินใจหรือการกระทำเพียงครั้งเดียว แต่ปัญหาบางอย่างวนเวียนมาหาเราครั้งแล้วครั้งเล่าในรูปแบบต่าง ๆ ปัญหาพวกนี้แหละที่ก่อความยุ่งยากอย่างมากแก่เรา คราวนี้ซาร่าห์เป็นผู้เริ่มยกปัญหาขึ้นมา “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ฉันมีบุตร” (ปฐมกาล 16:2) นางพูดในทำนองบ่นต่อว่าแทนที่จะมองปัญหาด้วยความเชื่อ “พระเจ้าทรงสัญญาจะให้บุตรแก่ฉัน” นางกลับมองปัญหาด้วยความไม่พอใจพระเจ้า “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ฉัน...” แท้จริงแล้วพระเจ้ายังไม่ประทานบุตรในเวลานี้ เพื่อเห็นแก่พระสง่าราศีของพระองค์กล่าวคือพระองค์มีพระประสงค์จะสอนด้วยความรักให้เขาเพิ่มพูนความเชื่อ แต่ซาร่าห์กลับคิดว่าพระเจ้าตั้งพระทัยแกล้งนาง กลายเป็นว่าพระราชกิจและพระลักษณะของพระเจ้าใช้ไม่ได้ พระเจ้าหาได้ทรงสัญญากับฉันไม่ แต่พระองค์ทรงกีดกันฉัน เมื่อเราเริ่มสงสัยพระเจ้าหรือมองพระองค์ในทางไม่ดี รากอันขมขื่นย่อมงอกขึ้นได้โดยง่ายและนำมาซึ่งความยุ่งยาก

เมื่อแน่ใจว่าพระเจ้าไม่ทรงโปรดให้บุตรตามที่นางต้องการ ซาร่าห์จึงจัดแจงวางแผนเพื่อให้ได้บุตรด้วยวิธีการของตัวเอง นางไม่สามารถบังคับพระเจ้าได้ แต่นางสั่งฮาการ์ได้ ซาร่าห์วางแผนเพื่อให้ได้บุตรโดยนางฮาการ์เท่ากับเป็นการบีบบังคับพระเจ้าทางอ้อม เราจำเป็นต้องพิจารณาแผนของนางในแง่มุมต่าง ๆ เพราะเราอาจพลาดทำเหมือนนางก็ได้

ประการแรก ในทัศนะของนางพระเจ้าทรงมีพระลักษณะเหมือนพระของชาวพื้นเมือง เป็นทัศนคติที่แสดงให้เห็นธาตุแท้ของความบาป ชาวพื้นเมืองคิดว่าหากเราทำให้พระเจ้าพอใจ พระเจ้าผู้ทรงอำนาจจะให้สิ่งที่เราต้องการ เป็นทัศนคติของผู้ที่คำนึงแต่ตัวเองและเห็นแก่ตัวพระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าอีกต่อไป พระองค์ไม่ทรงอาจสั่งเรา, นำเรา และจัดหาสิ่งต่าง ๆ ให้เราด้วยความรักในเวลาและสถานที่ที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีที่สุดสำหรับพระองค์และสำหรับตัวเราเองด้วย เราคาดหวังให้พระองค์ทำตามความปรารถนาของเรา เราไม่ยอมทำตามพระประสงค์ของพระองค์ นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ตกอยู่ภายใต้ความบาปและกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน เราคิดว่าเรารู้จักแยกแยะความดีและความชั่วในปัญหาของเรา เราต้องการให้พระเจ้าเพียงแต่ทำในสิ่งที่เราต้องการ

ประการที่สอง เมื่อมีปัญหาที่ทำให้ใจของนางวุ่นวาย ซาราห์พยายามจะทำอะไรสักอย่าง นางทนอยู่ไม่ได้การอยู่เฉยๆ ทำให้นางทุกข์ใจ นางต้องทำอะไรสักอย่าง เราประหลาดใจเหมือนนางทุกประการ เรามีธรรมชาติที่ไม่ยอมรอหนึ่ง เราไม่ค่อยสนใจคำเตือนสอนจากสดุดีบทที่ 37 “อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อน” เพราะ “มีแต่จะเข้าไป” (ข้อ 1,7, และ 8) และ “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเจ้าวางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ” (ข้อ 5 และ โปรดคูข้อ 3,4,7 และ 11 ด้วย) เรามักจะขมวดคิ้วและร้องคร่ำครวญว่า “ผมอยากคืนรนทำอะไรสักอย่าง” แต่ในบางเวลาเราไม่อาจทำอะไรเพื่อทำให้สถานการณ์ดีขึ้น พระเจ้าทรงนำเรามายังจุดนั้นเพื่อพระองค์จะทรงสอนเราให้วางใจในพระเจ้า และพบว่าเราสามารถวางใจในพระองค์ได้ หากเราขึ้นคือดึงใช้วิธีการของเราเองจะทำให้ปัญหายุ่งยากขึ้นอีก และเราจะพลาดโอกาสเห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ประการที่สาม ซาราห์อาจกระทำเช่นนี้เพื่อเป็นการเอาใจสามีที่รักของนาง บางทีนางอาจรู้สึกผิดว่านางมีข้อบกพร่องซึ่งทำให้อับราฮัมไม่มีบุตร บางทีนางอาจคิดว่านางเป็นภรรยาที่ใช้การไม่ได้ นางอาจสรุปเอาเองว่า ถ้าหากพระเจ้าไม่ประทานบุตรผ่านทางนาง พระเจ้าอาจประทานผ่านทางฮาการ์ การดูถูกตนเองมักทำให้ผู้อยู่ใกล้ชิดเกิดความเดือดร้อน และบางครั้งเป็นเหตุให้ตนเองทำผิดจนกลายเป็นวงจรของความรู้สึกผิดและความล้มเหลวกลับไปกลับมา ทำให้ชีวิตตกต่ำลงเรื่อย ๆ มารชอบล่อลวงให้ผู้หญิงทำผิดในทำนองนี้ ฝ่ายผู้ชายมักไม่ค่อยรู้สึกผิดหรือรู้สึกล้มเหลวเมื่อเกิดปัญหาขึ้นภายในครอบครัว อย่างไรก็ตามเราทุกคนมีโอกาสพลาดที่จะยึดถือหลักการของพระเจ้าในการแก้ปัญหา เราใช้วิธีการของเราในการไขว่คว้าสิ่งที่เราต้องการ และบางทีสิ่งนั้นพระเจ้าจะประทานให้เราเป็นแน่ เราไม่อดทนพอที่จะรอคอย เราจึงพยายามฉวยมันด้วยความสามารถของตัวเอง

แล้วอับราฮัมก็ยอมตาม ท่านไม่อาจปฏิเสธความต้องการของซาราห์ได้ ทั้ง ๆ ที่การกระทำเช่นนี้เป็น การขัดต่อประสบการณ์ในอดีตที่ท่านได้รับจากพระเจ้า ประสบการณ์ก็เหมือนกับประวัติศาสตร์ เราได้เรียนรู้มันแต่เราก็ปฏิบัติเหมือนกับเราไม่เคยเรียนรู้มัน ภรรยาสองคนในบ้าน

เดียวกันก่อให้เกิดแต่ปัญหา ชาวจีนโบราณรู้จักความจริงนี้ดี และใช้สัญลักษณ์ผู้หญิงคนเดียวอยู่ได้ หลังคาเดียวเพื่อแสดงความสงบสุข เมื่อไรที่ทารกบังเกิดเมื่อนั้นซาร่าห์จะต้องเป็นทุกข์ยิ่งขึ้น ฮาการ์จะกลายเป็นคู่แข่งในชายคาของนางทันที ฮาการ์จะให้แก้อับราฮัมในสิ่งที่ซาร่าห์ให้ไม่ได้ ต่อจากนี้ไปฮาการ์จะเป็นหอกข้างแคร่สำหรับนางอยู่ตลอดเวลา ซาร่าห์ยอมทุกอย่างเพื่อหวังจะได้บุตรที่นางปรารถนา เป็นอย่างยิ่ง ความอยากได้บุตรอย่างมากทำให้นางตาบอดและมองไม่เห็นความยุ่งยากที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่อับราฮัมรู้ดี ท่านควรกล่าวคำว่า “ไม่” เพื่อประโยชน์ของซาร่าห์ ฮาการ์ และเพื่อความสงบสุขในบ้าน คำว่า “ไม่” เป็นคำที่สั้นเพียงพยางค์เดียว แต่เป็นคำที่ยากที่เราจะพูดกับคนที่เรารัก การไม่กล้ากล่าวคำว่า “ไม่” กับลูก ๆ เป็นการทำให้เด็กเสียนิสัยและทำให้เด็กขาดความอบอุ่น การไม่กล้ากล่าวคำว่า “ไม่” ทำให้คนเป็นจำนวนมากรู้สึกที่ตัวเองผิดเกินกว่าเหตุ ทำให้ผู้รับใช้พระเจ้ามีงานยุ่งมากจนไม่มีเวลาอธิษฐาน การไม่กล้ากล่าวคำว่า “ไม่” ทำให้มีการจัดการประชุมของคริสเตียน การสัมมนา และกิจกรรมที่เร้าใจแต่ไม่เกิดผล เสียทรัพย์ของคริสตจักรโดยไร้ประโยชน์ อับราฮัมและซาร่าห์ได้รอคอยเวลาของพระเจ้ามานานสิบปีเต็มพวกเขาอาจคิดว่าได้รอมานานพอแล้ว และบัดนี้ถึงเวลาต้องทำอะไรสักอย่าง เราได้รอคอยอาณาจักรของพระเจ้ามานานถึงสองพันปีแล้ว บางคนอาจคิดว่าเราได้รอมานานพอแล้ว ถึงเวลาแล้วที่เราต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อเปลี่ยนแปลงโลกของเรา เราลืมคำว่า “ไม่”

อับราฮัมทำตามแผนของท่านไม่สำเร็จ แต่ความสำเร็จของท่านคือความล้มเหลว ทันทีที่บุตรคนนี้คลอดออกมา ความขมขื่นบังเกิดขึ้นในครอบครัวของท่าน สิ่งที่ท่านทำสำเร็จกลายเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้า เด็กคนนี้ไม่ใช่ทายาทตามพระสัญญา เด็กคนนี้ไม่ได้อยู่ในแผนการของพระเจ้าสำหรับอับราฮัม แท้จริงแล้วสิ่งที่มนุษย์คิดว่าตัวเองทำสำเร็จนั้นคือความล้มเหลว อิสยาห์ได้สอนบทเรียนแบบนี้ เขากล่าวถึงบุคคลที่ “เกรงกลัวพระเจ้าและเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์” แต่ยังไม่ทราบว่าจะตัวเองควรดำเนินไปทางไหน อิสยาห์ได้แนะนำให้ผู้ผู้นั้นวางใจในพระนามของพระเจ้า และฟังคำสั่งพระเจ้าของเขา แต่สำหรับบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ทราบเหมือนกันว่าตัวเองควรเดินไปทางไหน แต่พวกหลังนี้เป็นผู้ก่อไฟ เอาค้อนไฟคาดตัวไว้ และเดินด้วยแสงไฟของตัวเอง อิสยาห์กล่าวว่าท่านายคำตัดสินที่จะนำความสลัดใจมาสู่บุคคลพวกนี้ว่า “เจ้าจะได้แบบนี้จากมือของเรา คือ เจ้าจะต้องนอนลงในที่ทรมาน” (อิสยาห์ 50:10-11)

ความทุกข์ทรมานมาอย่างรวดเร็วเหมือนสายฟ้า เมื่อนางฮาการ์อุ้มครรภ์ ซาร่าห์วิวาทกับทุกคน นางกล่าวโทษว่าอับราฮัมเป็นต้นเหตุให้ฮาการ์ดูถูกนาง นางต่อว่าฮาการ์ที่ดูถูกนาง และนางทูลขอพระเจ้าให้ทรงทำอะไรสักอย่างสำหรับเหตุการณ์นี้ นางต้องการพระเจ้าเฉพาะในยามต้องการแก้แค้นเท่านั้น บุตรคนนี้เกิดขึ้นมาเพราะนางฮาการ์ทำตามคำสั่งของนายและอับราฮัมทำตามคำแนะนำของซาร่าห์แต่ซาร่าห์กล่าวโทษผู้อื่นทุกคน ปุถุชนสามัญทุกคนย่อมสามารถสังเกตเห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นในครอบครัว

ของนาง ลูกของหญิงอื่นจะทำให้ซาราห์มีความสุขได้อย่างไรกัน เมื่อสาวใช้ให้กำเนิดบุตรที่จะเป็นทายาทของบ้าน หล่อนยอมเล่นลูกไม้กับนายหญิงที่เป็นหมัน ใคร ๆ ก็ทำนายได้ว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เมื่อเรามีความต้องการอยากได้อะไรสักอย่างเป็นอย่างมาก เรามักจะตาบอดมองไม่เห็นสิ่งที่จะเกิดในอนาคต หญิงสาวที่กำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความรักและปรารถนาจะแต่งงานอย่างแน่วแน่ ย่อมมองไม่เห็นผู้ชายที่หล่อนคิดว่าเป็นรถไฟขบวนสุดท้ายจะทำให้ชีวิตของหล่อนมีแต่ความทุกข์ระทม ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับหล่อนทุกคนสามารถรู้ได้ล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่ตัวหล่อนเองกลับมองไม่เห็นอะไรจนกระทั่งทุกอย่างสายเกินไป บางคนใจร้อนต้องการได้เงินเร็ว ๆ จึงตัดสินใจเลือกงานที่ได้ค่าตอบแทนงามในตอนี้ แต่ไม่มีทางก้าวหน้าในอนาคตเลย และเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามคำทำนายของผู้อื่นแล้ว เจ้าตัวจะรู้สึกว่าคุณเองล้มเหลวและรู้สึกเจ็บใจ เพราะเขาคิดว่าคนรอบข้างกำลังสมน้ำหน้าเขา

แผนการนี้จบลงด้วยความทุกข์ ซาราห์เป็นทุกข์ อับราฮัมเป็นทุกข์ ฮาการ์, อิชมาเอลและอิสอัคต่างต้องเป็นทุกข์ และแม้กระทั่งชนชาวอาหรับและชนชาวอิสราเอลต้องได้รับความทุกข์เพราะการกระทำครั้งนี้ พระคัมภีร์ปฐมกาล 16:2 ในภาษาฮีบรูเขียนไว้ว่านางซาราห์กล่าวว่า “บางทีฉันจะได้รับการสร้างสรรค์โดยนาง” สงครามล้างผลาญและการก่อการร้ายในตะวันออกกลางในปัจจุบันได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แผนการของมนุษย์ที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ก่อให้เกิดการทำลาย หากการสร้างสรรคิไม่เราอาจเลียนแบบคำพูดจากนวนิยายประเภทสายลับได้ว่าแผนการของมนุษย์ “จะทำลายตัวเองภายในห้าวินาที แผนการของมนุษย์บางอันอาจทำลายตัวเองภายในเวลาที่ช้ากว่านั้น แต่ไม่เคยรอดพ้นการทำลายเลย”

มาถึงตอนนี้อับราฮัมได้ทำความผิดอีกครั้งโดยการไม่ทำหน้าที่ของหัวหน้าครอบครัว ท่านน่าจะดำเนินการให้ซาราห์ปฏิบัติต่อฮาการ์ด้วยความยุติธรรม และยอมรับสถานการ์ที่เป็นผลจากแผนการของเขาทั้งสอง แต่ท่านกลับโยนให้ซาราห์เป็นฝ่ายตัดสินใจปัญหาและพูดว่า “หญิงคนใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควรเถิด” (ปฐมกาล 16:6) เป็นหลักปฏิบัติที่อันตรายมาก ท่านควรจะปฏิเสธแผนการตั้งแต่แรก และเมื่อถึงขั้นนี้ท่านควรถามนางฮาการ์ด้วยตัวของตนเองว่านางคิดเห็นอย่างไรแต่ท่านไม่กล้าเผชิญปัญหา ท่านจึงปล่อยให้ซาราห์ตัดสินใจ และให้ชีวิตของนางฮาการ์อยู่ในกำมือของซาราห์ ยิ่งไปกว่านั้น ท่านตั้งหลักปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม กล่าวคือท่านยอมให้ซาราห์ใช้สิทธิ์อำนาจอย่างเห็นแก่ตัวตามอำเภอใจ

ท่านกล่าวถูกต้องที่ว่าฮาการ์อยู่ภายใต้อำนาจของซาราห์ แต่ท่านคิดที่ปล่อยให้ซาราห์ทำตามอำเภอใจ พระเจ้าทรงเป็นผู้มอบอำนาจให้แก่มนุษย์ มิใช่เพื่อมนุษย์จะใช้อย่างเห็นแก่ตัว สิทธิอำนาจเป็นสิ่งที่ชอบธรรมและเหมาะสมแต่ต้องใช้อย่างชอบธรรม หลายประเทศมีการกบฏเกิดขึ้นเพราะรัฐบาลใช้อำนาจอย่างอยุติธรรม อำนาจการปกครองทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า อำนาจที่พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบให้

เป็นสิ่งธรรมชาติ อำนาจเป็นของคู่กับความรับผิดชอบ หากเรามีอำนาจ เราต้องไม่ใช้อำนาจนั้นทำ “สิ่งที่ตัวเองคิดว่าดีที่สุดสำหรับเรา” แต่เราต้องใช้อำนาจเพื่อประโยชน์ของผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจ และระลึกอยู่เสมอว่าพระองค์ผู้ทรงมอบอำนาจให้เรานั้นจะให้เราแจกจ่ายทุกอย่างที่เราทำ เมื่อถึงวันนั้น

บิดามารดาบางคนใช้อำนาจที่พระเจ้าทรงให้ในการปกครองบุตรไปในทางบังคับให้บุตรทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการอย่างไร้เหตุผล จะทำให้บุตรคือร้อนในที่สุด จากประวัติศาสตร์ของวงการอุตสาหกรรม เราเห็นได้ว่านายจ้างได้ใช้อำนาจที่พระเจ้าประทานให้ นั่นเอาर्डเอาเปรียบลูกจ้างและต้องการให้ลูกจ้างยอมรับค่าจ้างแรงงานในอัตราต่ำ ๆ และมีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้น สมาคมพ่อค้าบางสมาคมไม่เป็นที่น่าไว้วางใจ มักฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ให้ตัวเอง ถ้าเราใช้อำนาจเพื่อประโยชน์เราเอง เราจะได้รับผลตอบแทนอย่างสาสม การใช้อำนาจอย่างไม่เป็นธรรมในอดีตเป็นบทเรียนที่สอนเราว่า ผลที่ตามมาจะได้แก่การไม่ไว้วางใจกัน การกบฏ การต่อต้านและการจลาจล เกิดได้ทั้งในรัฐในโรงงานและแม้แต่ที่บ้าน ต้องเสียเวลาแก้ไขเป็นเวลานานหลาย ๆ ปี

เรื่องราวของบุตรน้อยของนางฮาการ์ สอนเราเกี่ยวกับความผิดพลาดหลายอย่าง ความผิดพลาดทั้งหมดเริ่มมาจากการขาดความเชื่อ ซาราห์ต้องการเลือกทางเดินให้ตัวเอง นางกำหนดอนาคตให้ครอบครัวแทนที่จะฟังพระหัตถ์ของพระเจ้า และอับราฮัมยินยอมทำตาม การรอคอยและวางใจในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากกว่ามาก เรายังก็เช่นเดียวกัน เป็นการยากที่จะรอคอยพระเจ้า เราจึงทำผิดโดยไม่ยอมรอคอยผู้ทรงเลือกให้ เราไม่ยอมรอให้พระเจ้าทำงานใจจิตใจของบุตรของเราที่เป็นวัยรุ่น ไม่รอคอยวิธีการแก้ปัญหาที่รบกวนใจเรา เราไม่รอคอยพระองค์ในการจัดเตรียมศิษยาภิบาลให้คริสตจักรของเรา แต่อย่างไรก็ตามเราต้องเรียนรู้ชีวิตแห่งความเชื่อ และเราต้องเรียนด้วยการรอคอย ในสมัยปัจจุบัน ทศนคติของการช่วยเหลือตัวเอง ทำให้เรายังไม่ยอมยอมอยู่ในหนทางของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ทรงต้องการสอนเราด้วยความรัก ขออย่าให้เราุ่นวายใจด้วยความหวาดกลัว หรือรีบร้อนทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยฉับพลัน แต่ให้เราเชื่อวางใจในพระองค์

11. ความเชื่อและประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้า

ชีวิตคริสเตียนในบางช่วงจังหวะดำเนินไปโดยไม่มีสิ่งแปลกใหม่เกิดขึ้น เรายังอ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐานเป็นประจำ เรายังไปนมัสการที่คริสตจักรทุกสัปดาห์ เราดำเนินชีวิตเป็นปกติไปแต่ละวัน ๆ แต่ดูเหมือนว่าประสบการณ์ของเรากับพระเจ้าไม่ประทับใจเหมือนอย่างแต่ก่อน เราแน่ใจว่าเราไม่ได้ทำอะไรผิด และเรายังมั่นใจว่าพระเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ แต่เราประหลาดใจที่ทุกอย่างดูสงบนิ่งและปราศจากจุดหมาย และแล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น เราค้นพบสิ่งแปลกใหม่เกี่ยวกับพระเจ้า เราสนใจพระประสงค์ของพระองค์มากขึ้น และก้าวขึ้นสู่ชีวิตคริสเตียนขั้นใหม่ หลายคนมีประสบการณ์เช่นนี้ก่อนหน้าเรา ปฐมกาลบทที่ 17 บรรยายถึงประสบการณ์เช่นนี้ของอับราฮัม

ขณะนี้ท่านมีอายุเก้าสิบเก้าปี เวลาผ่านไปสิบสามปีนับตั้งแต่ท่านทำผิดต่อนางฮาการ์และให้กำเนิดอิสมาเอลพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ในช่วงสิบสามปีที่ผ่านมา เราอาจคาดเดาได้ว่าท่านคงดำเนินชีวิตเหมือนอย่างแต่ก่อนและท่านยังคงทำการนมัสการพระเจ้าในแต่ละที่ที่ท่านเดินทางไป ท่านยังคงยึดพระสัญญาของพระเจ้า แต่ดูราวกับว่าทุกอย่างยังไกลความเป็นจริง แท้จริงแล้วเวลาที่พระสัญญาจะสำเร็งนั้นเข้ามาใกล้ทุกวัน ๆ ทำไม้อับราฮัมต้องรอนานถึงสิบสามปี? บางทีพระเจ้าอาจทรงต้องการสอนอับราฮัมให้อดทน และสอนท่านว่าการผลิผลามใช้วิธีการของท่านเองเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการนั้น กลับเป็นเหตุทำให้ท่านได้รับสิ่งนั้นเข้าไปอีก หรืออาจเป็นไปได้ว่า พระเจ้าทรงเพียงแต่ต้องการรอให้อับราฮัมและซาราห์เจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณและความเชื่อ มากพอที่จะได้รับมอบให้ดูแลบุตรแห่งพันธสัญญา เราไม่อาจให้คำตอบได้อย่างแน่นอนว่าทำไมอับราฮัมต้องรอนานเช่นนี้ สิ่งที่เรารู้แน่ ๆ คือว่าพระเจ้าไม่เคยรีบร้อน บางครั้งพระองค์ทรงสร้างคริสเตียนด้วยวิธีการค่อยเป็นค่อยไปในแต่ละวันของชีวิต และบางครั้งพระองค์ทรงใช้การอัศจรรย์ในการสร้างชีวิตคริสเตียน ดังนั้นการที่ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ทรงทำอะไรนั้น เราไม่อาจสรุปได้ทุกครั้งว่าเป็นเพราะความบาปผิดของเรา เช่นเดียวกันเราไม่อาจสรุปว่าพระองค์ทรงเลิกประทานพระคุณให้เราแล้วแต่อาจจะเป็นเพราะพระองค์ทรงกำลังสร้างเราอย่างค่อยเป็นค่อยไปในแต่ละวัน ๆ โดยพระคุณ และพระองค์ทรงฝึกเราทุกวันให้รู้จักการเป็นสาวก

พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเริ่มต้นก่อนเสมอ พระองค์ทรงติดต่อกับอับราฮัมด้วยวิธีการอย่างใหม่ ซึ่งแสดงถึงพระสง่าราศีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เมื่อเราอ่านปฐมกาลบทที่ 17 เราพบว่าพระเจ้าเป็นผู้ตรัส ส่วนอับราฮัมเป็นผู้เชื่อฟังและกระทำตาม เราไม่อาจบอกพระเจ้าว่าพระองค์ต้องมาหาเราเมื่อไร และพระองค์ต้องทำอะไรเพื่อเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้านายและเราเป็นคนรับใช้ของพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงมาหาเรา เราจะพบความจริงเหมือนที่อับราฮัมพบในตอนนี้อย่างแน่นอนว่า ประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้าทำ

ให้เรา รู้จักพระองค์มากขึ้น “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (เอล-ชัคคัย) พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ทั้งสิ้นและทรงสามารถช่วยเราได้เสมอ

ประสบการณ์อันใหม่กับพระเจ้าช่วยให้เรามีสติปัญญาเพิ่มมากขึ้น เราเข้าใจพระองค์อย่างที่เราไม่เคยเข้าใจมาก่อน มีพระนามของพระเจ้าหลายพระนามปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ และแต่ละพระนามแสดงถึงพระลักษณะต่าง ๆ ของพระองค์ เราจำเป็นต้องทราบและเข้าใจความหมายของพระนามต่าง ๆ ยิ่งไปกว่านั้นเราจำเป็นต้องเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ถึงพระลักษณะต่าง ๆ ของพระเจ้าตามพระนามของพระองค์ ผู้เผยอับราฮัมและซาราห์หญิงผู้เป็นหมั้นจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงสัญญาจะประทานบุตรให้เขา นั้น เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และทรงสามารถทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จได้ถึงแม้ว่าอับราฮัมมีอายุเกือบหนึ่งร้อยปี พระเจ้าทรงทราบดีว่าเราจำเป็นต้องได้รับความมั่นใจและความช่วยเหลือประการใดบ้าง และพระองค์ทรงจัดเตรียมให้เราในเวลาที่เหมาะสมเมื่อเราได้เรียนรู้ด้วยประสบการณ์ถึงพระลักษณะของพระองค์ในแต่ละครั้ง เราจะรู้จักพระองค์มากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า มีส่วนคล้ายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในบางประการ เมื่อความสัมพันธ์ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเราจะรู้จักกันและกันมากขึ้น เราจะเรียนรู้อุปนิสัยใจคอของเขาเพิ่มเติมขึ้น ในบางเวลาเราจำเป็นต้องเรียนรู้ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ในบางเวลาความรักของพระองค์ บางทีเราต้องเรียนรู้ว่าความชอบธรรมของพระองค์สูงส่งกว่าของเรามาก พระสติปัญญาและพระราชกิจของพระองค์ ยิ่งใหญ่กว่าเราจนเทียบไม่ได้ และบางครั้งเราต้องเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดเราเพื่อให้เกิดการปลอบโยน กำลั้งและการหนุนใจ ยุคสมัยของเราเป็นยุคสมัยที่สังคมให้ความสำคัญเฉพาะมนุษย์ คริสเตียนมักจะไม่ค่อยใคร่ครวญพระลักษณะของพระองค์และไม่ค่อยคำนึงถึงการอยู่ใกล้ชิดของพระองค์ ดังนั้นเราจึงขาดความสุขจากการได้เรียนรู้พระลักษณะของพระองค์เหมือนที่อับราฮัมได้รับ

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระนามใหม่ของพระองค์ พระองค์ได้ประทานความมั่นใจแก่อับราฮัมว่าท่านจะได้รับความจำเริญและบังเกิดผล “เราจะทวีพงศ์พันธุ์ของเจ้าให้มากขึ้นอย่างยิ่ง” “เราจะกระทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากอย่างยิ่งเราจะกระทำเจ้าให้เป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า” (ปฐมกาล 17:2,6) สิบสามปีที่ผ่านมามีเหมือนว่าพระเจ้าทรงหยุดนิ่ง แต่มาบัดนี้พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาหลายประการแก่อับราฮัม “จะทำพันธสัญญาของเรา” “ตั้งพันธสัญญาของเรา” และ “ประทานดินแดนแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา ให้เป็นกรรมสิทธิ์นรันคร” (ปฐมกาล 17:7,8) พระสัญญาเหล่านี้เป็นพระสัญญาข้อเดิมที่พระเจ้าเคยให้ แต่การทรงย้ายอีกครั้งทำให้ความหวังที่เคยถูกโชติช่วงนั้น ลุกโชติช่วงอีกครั้ง และทำให้การดำเนินกับพระเจ้าเต็มไปด้วยชีวิตชีวาอีกครั้ง เมื่อเรามีประสบการณ์จริง ๆ กับพระลักษณะของพระเจ้า ซึ่งเดิมเราเพียงแต่รู้ที่อยู่ในสมองเท่านั้น จะทำให้ความจริงที่เคยอยู่ในความคิดกลับกลายเป็นชีวิต และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจะเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว

พระสัญญาข้อสำคัญที่สุดที่อับราฮัม ได้รับในเวลานั้น เป็นพระสัญญาที่ปรากฏเสมอในพระคัมภีร์ตั้งแต่หนังสือปฐมกาลจนถึงหนังสือวิวรณ์ เป็นพระสัญญาที่มีสำหรับประชากรทุกคนของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เราจะตั้งพันธสัญญา ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ คือเป็นพระเจ้าแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่สืบมา” เราพบพระสัญญาใจความนี้ในหนังสือวิวรณ์ 21:3 ซึ่งบรรยายว่า มีเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่า “ดูเถิดพลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้า” พระคัมภีร์วิวรณ์ตอนนี้ไม่มีอะไรเพิ่มเติมจากหนังสือปฐมกาล พระสัญญาที่ทรงมีต่ออับราฮัมเป็นพระสัญญาเดียวกันกับที่คริสเตียนทุกคนได้รับ ทั้งนี้เพราะการมีพระเจ้าเป็นพระเจ้าของเราเป็นสิ่งที่มีความเหนือสิ่งอื่นใด นี่คือการแก้แค้นของพระกิตติคุณ ความรอดมิใช่เป็นเพียงแต่การยกโทษบาป การยกโทษบาปเป็นเพียงขั้นแรกของความรอด การยกโทษบาปเป็นการทำลายกำแพงที่ขวางกั้นพระพรนานับประการ ความหวังอันสูงสุดที่เราจะได้รับโดยทางเขนของพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นคือการมีส่วนร่วมในพระสิริของพระเจ้า (โรม 5:2) เหมือนที่เปโตรเขียนไว้ว่า “จะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 เปโตร 1:4) เป็นความหวังที่นำความเจริญก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณอย่างหาขอบเขตมิได้ นำเสียสละที่คริสเตียนหลายคนยังได้รับแต่เพียงการยกโทษบาป และการคืนดีกับพระเจ้า พวกเขาพอใจเพียงเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่มีพระพรอีกมากมายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้

ประการที่สอง การมีประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้าทำให้คริสเตียน **รู้จักค่าแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับแต่ละคน** เราได้เห็นพระประสงค์สากลของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ทุกคน อันได้แก่การที่พระองค์ทรงต้องการเป็นพระเจ้าของประชากรของพระองค์ และการที่พระองค์ทรงยอมรับพวกเขาเป็นประชากรของพระองค์ แต่พระเจ้ายังทรงต้องการให้ตัวอับราฮัมเองได้มีส่วนร่วมในพระประสงค์นี้อีกด้วย โดยพระองค์ทรงเปลี่ยนชื่อของท่านจากอับรามเป็นอับราฮัม (ปฐมกาล 17:5) อับรามแปลว่าบิดาของชนชาติหนึ่ง แต่อับราฮัมแปลว่าบิดาของหลาย ๆ ชนชาติ ในเวลาเดียวกันนางซาราห์ได้รับการเปลี่ยนชื่อจากซารายเป็นซาราห์ ซาราห์แปลว่า “เจ้าหญิง” ท่านทั้งสองได้รับนามใหม่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้น กล่าวคือยังไม่มีบุตร ชีวิตประจำวันของท่านทั้งสองในวันนี้ก็ยังคงเหมือนเมื่อก่อนนี้ แต่ชื่อใหม่ที่ทั้งสองได้รับเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระสัญญาของพระเจ้า และการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในชีวิต ในโลกตะวันออกชื่อต่าง ๆ มีความหมายลึกซึ้ง และในพระคัมภีร์ชื่อของคนก็แสดงถึงพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับบุคคลนั้น มากกว่าที่จะแสดงถึงความสำเร็จของบุคคลผู้นั้น ซิโมนผู้่อ่นไหวได้รับชื่อใหม่ว่าเปโตรผู้มั่นคง ยากอบนักวางแผนได้รับการเปลี่ยนชื่อเป็นอิสราเอล เจ้าชายผู้อยู่เคียงข้างพระเจ้า พระเจ้าทรงไถ่เราและเรียกเราให้ดำเนินชีวิตสมกับผู้ที่ได้รับการไถ่ พระองค์ได้ทรงแยกเราออกจากโลกและชำระเราให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ประทาน

นามให้เราใหม่ว่าวิสุทธิชนและทรงต้องการให้เราดำเนินชีวิตสมกับนามนี้พระเจ้าประทานแผนการชีวิตที่ประเสริฐให้เรา ก่อน แล้วพระองค์จึงทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตตามแผนการนี้ ผิดกับสังคมของชาวโลก ในสังคมชาวโลกเราต้องพิสูจน์ตัวเองด้วยการแสดงความสามารถของเรา ก่อน และผู้อื่นถึงจะยอมรับเรา แต่พระเจ้ามีทรงกระทำเช่นนั้นพระองค์ทรงรักเราอย่างมากมาย และความรักที่พระองค์มีต่อเราจะช่วยผลักดันชีวิตของเราให้ดำเนินไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ดังนั้นการมีประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้าจะทำให้เราซาบซึ้งในแผนการอันเลิศประเสริฐของพระองค์สำหรับเราผู้เป็นประชากรของพระองค์ และเราจะได้รับพลังจากพระองค์ ซึ่งจะผลักดันชีวิตของเราให้ไปสู่เป้าหมายที่พระองค์ทรงตั้งไว้ พระองค์เท่านั้นที่สามารถเสริมเพิ่มพลังนี้ให้แก่เรา

เราได้รับการหนุนใจมากจากการที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อให้นางซาร่า นางเป็นผู้คิดแผนการที่ขัดขวางแผนการของพระเจ้า และเมื่อแผนของนางทำให้เกิดผลเสีย นางคงจะคิดว่านางได้ทำลายทุกสิ่งไว้ให้พินาศไปแล้ว พระเจ้าจะยังคงใช้นางทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จอีกหรือ? พระองค์เสด็จมาหานางและเรียกนางว่าเจ้าหญิง พระองค์ไม่ได้ตรัสถึงความผิดพลาดของนาง พระองค์ทรงให้ความมั่นใจแก่อับราฮัมว่า “เราจะอวยพรแก่นาง และยิ่งกว่านั้นอีกโดยนางนี้แหละเราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า” (ปฐมกาล 17:16) พระเจ้าไม่เคยประสงคร้ายต่อผู้ใด บางทีเราอาจเข้าใจผิดคิดว่า ความผิดพลาดของเราครั้งนั้นทำให้เราหมดโอกาสมีส่วนทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ เราอาจเคยสอนว่า ผู้ที่ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอนบางอย่างจะหมดโอกาสได้รับพระพรที่พระเจ้าทรงเตรียมให้เขาตลอดไป ขอบคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยเชื่อว่าคำสอนเช่นนี้เป็นสิ่งถูกต้อง เปโตรปฏิเสธพระเยซู แต่ภายหลังเขากลายเป็นหัวหน้าของอัครทูต เปาโลข่มเหงคริสตจักร แต่พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณต่อเขา และเขามีโอกาสรับใช้พระองค์มากกว่าอัครทูตคนอื่น ๆ ซาร่าให้ได้ดำเนินตามแผนการของนางเอง แต่นางยังคงได้เป็นมารดาของบุตรแห่งพันธสัญญา แน่นนอนผลร้ายที่เกิดจากแผนการของนางย่อมติดตามรบกวนความสุขในชีวิตของนาง เราอาจต้องยอมรับผลร้ายที่เกิดจากความผิดพลาดของเรา แต่อย่าให้ความผิดพลาดเป็นตัวถ่วงความก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียน หรือทำให้เราสำคัญผิดว่าพระเจ้าไม่ทรงรักเราอีกต่อไป

การที่พระเจ้าปรากฏแก่อับราฮัมครั้งนี้ ทำให้ท่านก้มลงกราบถึงดิน ปฐมกาลบทที่ 17 บันทึกไว้ถึงสองครั้งว่า “อับราฮัมก็กราบลงถึงดิน” (ข้อ 3,17) ถึงแม้ว่าท่านอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้ามาก และถึงแม้ว่าท่านจะได้รับการยกย่องว่าเป็น “สหายของพระเจ้า” อับราฮัมก็ไม่เคยลืมตัวว่าท่านเป็นเพียงมนุษย์ซึ่งต่ำต้อยกว่าพระเจ้าในทุกด้าน มนุษย์เป็นอมตะ ผู้อยู่ในขอบเขตจำกัดและเป็นผู้เล็กน้อยเมื่อพระเจ้าเสด็จมาหาท่าน ท่านจึงรู้ว่าท่านควรที่จะก้มลงกราบพระเจ้าด้วยความยำเกรงและเทิดทูน เราไม่ทราบว่าคุณก้มลงกราบพระเจ้าในครั้งก่อน ๆ ที่พระเจ้าปรากฏแก่ท่านหรือไม่ ท่านอาจก้มกราบพระองค์ทุกครั้ง สิ่งที่เราทราบแน่คือว่า ในครั้งนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองมากขึ้น ทำให้อับราฮัมบังเกิดความยำเกรงมาก

ขึ้น และยิ่งเราเข้าใจลึกลงพระเจ้านักเท่าไร เรายิ่งสัมผัสกับพระบารมีและสง่าราศีของพระองค์มากเท่านั้น พระคัมภีร์ตอนนี้แสดงให้เห็นว่า พระประสงค์ของพระเจ้าอันเกิดจากพระคุณนั้นสะท้อนให้เห็นพระบารมีและสง่าราศีของพระเจ้าแท้จริงแล้ว ความรักและพระคุณของพระเจ้าทำให้นมนุษย์เกิดความยำเกรง เช่นเดียวกับที่ความบริสุทธิ์ ความยิ่งใหญ่ และพระพิโรธของพระเจ้าทำให้นมนุษย์เกิดความยำเกรง สังคมซีกโลกตะวันตกในปัจจุบันมีการเรียกร้องความเสมอภาคของมนุษย์ทุกคน และปฏิเสธความเหลื่อมล้ำต่ำสูงในสังคม คริสเตียนจึงมักไม่ยอมให้เกียรติแก่ผู้มีอำนาจ และแทบไม่ยึดถือคำว่าความยำเกรง ดังนั้นในช่วงเวลาanamัสการ คำสรรเสริญของเราจึงไม่ต่างจากคำยกย่องที่เรามีต่อเพื่อนของเราว่า “ผมนับถือคุณ” ทำทีในการanamัสการเช่นนั้นเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า เราอาจไม่รู้ตัวเพราะเราลืมไปว่าเราต่ำต้อยกว่าพระเจ้ามาก และเรามัวแต่คิดถึงเสมอภาค ถึงแม้ว่าการanamัสการแบบที่ถูกจำกัดด้วยแบบแผนและพิธีกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ดี และมีคนเป็นอันมากเปลี่ยนมานามัสการแบบที่ผู้anamัสการมีเสรีภาพในการแสดงออกในที่ประชุมมากขึ้น แต่เราก็ควรระวังมิให้การanamัสการแบบให้เสรีภาพนี้ทำให้เราขาดความยำเกรงพระเจ้า อับราฮัมได้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้ามาก แต่ถึงอย่างไรก็ตามท่านเคารพยำเกรงพระเจ้าอย่างยิ่ง

การมีประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้าได้ก่อให้เกิดประโยชน์อีกประการหนึ่งคือ การรู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการอะไรจากเรา พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” แล้วพระองค์ตรัสต่อไปว่า “จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเป็นคนดีพร้อม” (ปฐมกาล 17:1) พระเจ้าทรงต้องการให้ผู้รับใช้ของพระองค์ดำเนินชีวิตไปกับพระองค์ด้วยความชอบธรรม การที่พระเจ้าทรงนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมเนื่องจากเรามีความเชื่อไม่ได้หมายความว่า เราสามารถดำเนินชีวิตในความบาปต่อไปได้ มาตรฐานการดำเนินชีวิตของเราต้องสูงกว่าที่เป็นอยู่ก่อนเราเป็นคริสเตียน แต่สิ่งที่ต่างไปจากเดิมนั้นได้แก่ เราได้รับวิธีการและฤทธิ์เดชจากพระเจ้าในการดำเนินชีวิตให้ชอบธรรมพระเยซูตรัสกับประชาชนว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริซาย ท่านไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20) พระเยซูทรงต้องการให้เรา มีมาตรฐานความชอบธรรมที่สูง คริสเตียนต่างจากชาวโลกตรงที่เราได้สวมความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์และได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้เราสามารถดำเนินชีวิตตามการทรงนำของพระองค์ ดังนั้นเมื่ออับราฮัมได้รับคำสั่งให้ “ดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา และเป็นคนดีพร้อม” เราเองก็ได้รับคำสั่งให้ “ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนัง” และ “ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย” (กาลาเทีย 5:16,25) พระวิญญาณสามารถเปลี่ยนชีวิตของเราให้บังเกิด “ผลของพระวิญญาณ” คือ “ความรัก ความปลอบปล้ำ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มี

ธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5:22,23) เสรีภาพในพระคริสต์ไม่ใช่เสรีภาพที่เราจะทำตามใจตัวเอง แต่เป็นเสรีภาพที่ทำให้เราสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้สมกับพระประสงค์ของพระองค์ที่ทรงสร้างเราขึ้นมา และเป็นเสรีภาพที่หลุดพ้นจากการเป็นทาสของความเห็นแก่ตัวของเรา, มาตรฐานการดำเนินชีวิตอย่างชาวโลกและหลุดพ้นจากการเป็นทาสของซาตาน เปาโลได้เขียนไว้ในหนังสือกาลาเทีย 5:13 ว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลายที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด” จงตัดโซ่ตรวนที่มัดเราไว้กับความเห็นแก่ตัว และจงใช้เสรีภาพนี้ในการรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์

ทุกครั้งที่เรารู้จักพระเจ้ามากขึ้น เราจะทราบว่าพระเจ้าทรงต้องการอะไรบางอย่างจากเรามากขึ้น สำหรับชีวิตของอับราฮัมอาจเป็นดังนี้ว่า พระเจ้าทรงรอคอยเวลาที่เปิดเผยพระองค์เองให้อับราฮัมรู้จักมากขึ้น พระองค์ทรงรอจนกระทั่งอับราฮัมพร้อมจะให้สิ่งที่พระองค์ต้องการบางครั้งเราบ่นต่อว่าพระเจ้าที่ทำให้เราต้องรอคอย แท้จริงแล้วเราเป็นฝ่ายที่ยังไม่พร้อมและพระองค์กำลังรอคอยให้เราเจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณมากพอที่พระองค์จะทรงไว้ใจเราได้ ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณมิได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วภายในวันเดียว ชีวิตฝ่ายร่างกายของเราจำเป็นต้องโตขึ้นถึงขนาดหนึ่งก่อนที่เราจะได้รับมอบให้ทำอะไรบางอย่าง เช่นเดียวกันชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราต้องเติบโต ก่อนที่เราจะได้รับมอบอะไรบางอย่าง ดังนั้นเราจึงไม่สามารถทำตามพระประสงค์ทุกประการของพระเจ้าได้ในทันที เหตุฉะนั้นเราจึงไม่อาจกล่าวได้ว่า เราได้มอบทุกสิ่งที่เป็นของเรานั้นแก่พระเจ้า ถึงแม้ว่าเราอาจกล่าวได้ว่าเราตั้งใจจะมอบทุกสิ่งให้พระองค์ แต่เราไม่อาจพูดได้ว่าเราได้มอบสิ่งโน้นสิ่งนี้ให้พระองค์แล้ว นอกจากถึงเวลาที่พระองค์ทรงเรียกเรื่องสิ่งนั้นจากเรา เมื่อนั้นแหละจะเป็นบทพิสูจน์ว่าเราได้มอบให้แก่พระองค์แล้วหรือยัง ในช่วงท้ายของพระราชกิจบนแผ่นดินโลกพระเยซูคริสต์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้” (ยอห์น 16:12) ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่าเราต้องระมัดระวังการบอกผู้อื่นให้มอบถวายชีวิตทั้งหมดแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงหวังว่าเขาจะเข้าใจผิดโดยคิดว่า การมอบถวายตัวครั้งเดียวเป็นพอและต่อจากนั้นเขาไม่จำเป็นต้องมอบถวายอะไรให้แก่พระเจ้าอีก ชีวิตแห่งความเชื่อเปรียบเสมือนการเดินทาง เมื่อเราเดินทางก้าวเท้าสลับกันไปข้างหน้าตลอดเวลา เปาโลเตือนว่า “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) การประกอบด้วยพระวิญญาณนั้น ถึงแม้ว่าเราจะตั้งใจแค่ไหน ก็ไม่อาจทำครั้งเดียวเป็นพอ แต่ต้องทำอยู่เสมอด้วยการขอมตามการทรงนำและฟังในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณเป็นประจำทุกวัน

แล้วพระเจ้าได้ตรัสสั่งอับราฮัมให้แสดงความเชื่อฟังต่อพระองค์ โดยให้ท่านถือนเนื้อของตัวเอง เพื่อเป็นเครื่องหมายถาวรแสดงถึงการเป็นประชากรของพระองค์พิธีสุหนัคเมื่อทำแล้วไม่อาจต่อเข้าเหมือนเดิมได้ “เจ้าจงเข้าสู่หนัคตัดหนังหุ้มปลายของคชาตของเจ้า นี่จะเป็นหมายสำคัญของพันธ

สัญญาระหว่างเรากับเจ้า” (ปฐมกาล 17:11) ทำสุหนัดแล้วไม่อาจเปลี่ยนใจหันหลังกลับได้ พระคัมภีร์ พันธสัญญาใหม่ได้บันทึกไว้ในทำนองเดียวกัน ปราภฏในหนังสือโคโลสี 2:11,12 “ในพระองค์นั้นท่าน ได้รับพิธีสุหนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสู่หนัดแห่งพระ คริสต์ และได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพิธีนั้นท่านได้ฟื้นขึ้นมาจากตายกับ พระองค์ด้วย โดยเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมา” พระเจ้าทรงต้องการ ให้คริสเตียนยอมจำนนต่อพระองค์มิใช่ในเรื่องการตัดหนัง แต่ในเรื่องการสละสันดานความบาป และ การยอมให้ร่างกายทั้งร่างกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อเราบนไม้ กางเขน พระองค์ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา และเราได้มีส่วนร่วมกับพระองค์ที่กางเขนและการฟื้นคืน พระชนม์ เพื่อเราจะอยู่อย่างสมกับผู้ที่ตายแล้วจากชีวิตเก่า และมีชีวิตทั้งชีวิตเป็นของพระองค์ ดังนั้น การยอมจำนนต่อพระเจ้าในชีวิตคริสเตียนเป็นสิ่งที่มีความหมายมาก หากใช่เป็นเพียงการตัดชิ้นเนื้อ บางส่วนออกจากร่างกายไม่ แต่เป็นการตัดทุกสิ่งที่ยึดขวางไม่ให้เราเป็นภษณะที่พระเจ้าทรงใช้ได้ อับ ราฮัมจำเป็นต้องเหมือนเนื้อของท่าน ซึ่งเป็นการฝึกวินัยตนเองให้พร้อมเผชิญกับความเจ็บปวด เหตุ ฉะนั้นคริสเตียนจึงได้รับคำสั่งให้ “ทำลายการของฝ่ายกายเสีย” “จงถือว่าท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิต สนิทกับพระเจ้า...” และเราต้อง “อย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน” (โรม 8:13,6:11,12) ก่อน เป็นคริสเตียน เราไม่อาจตัดบางสิ่งออกจากชีวิตของเรา แต่เมื่อเรามาเป็นคริสเตียนเราสามารถตัดสิ่ง เหล่านี้ได้โดยพึ่งในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ในตัวเรา เรายังจำเป็นต้องตัดสิ่งที่เป็น อุปสรรคเหล่านี้ออกไปเรื่อย ๆ การอธิษฐานแต่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่พอ เราจำเป็นต้องฝึกฝนตัวเองอยู่ เสมอ เพื่อจะตัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคเหล่านี้ออกไปเรื่อย ๆ

ปฐมกาลบทที่ 17 บันทึกให้เห็นว่าประสบการณ์กับพระเจ้าครั้งใหม่นี้ทำให้อับราฮัมบังเกิด ความตื่นเต้นและประหลาดใจในพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อท่าน อับราฮัมก็ขบหน้าลงหัวเราะคิดใจ ใจว่า “ชายผู้นี้อายุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตรได้หรือ ชาราห์ผู้มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ” (ปฐม กาล 17:17) ข้าพเจ้าเองมีความเห็นว่าคำพูดประโยคนี้แสดงให้เห็นความเชื่อพร้อมกับการไม่เชื่อ ความ ประหลาดใจพร้อมกับความสงสัย พระสัญญาคู่สวยหรือจนเหลือเชื่อ และมหัศจรรย์จนดูไม่เป็นจริง แล้ว อับราฮัมเสนอความคิดเห็นต่อพระเจ้าว่า อิชมาเอลควรเป็นผู้ได้รับพระพร เพราะอิชมาเอลเป็นบุตรใน ชายคาของท่าน แต่พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนพระประสงค์ของพระองค์ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงอวยพรอิชมา เอลมีลูกหลานมากจนกลายเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง พระองค์ยังคงดำเนินแผนการของพระองค์ “ฝ่ายพันธ สัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งชาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้” (ปฐมกาล 17:20,21)

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ใช้วิธีการธรรมชาติเพื่อทำให้เกิดสิ่งอัศจรรย์ในชีวิตของอับราฮัม ซึ่งอาจมี ส่วนทำให้อับราฮัมเกิดความสงสัย ประสบการณ์ของท่านตลอดชีวิตทำให้ท่านแน่ใจว่าตัวท่านเองไร้

ความสามารถที่จะให้กำเนิดบุตร สำหรับท่านการวางใจในพระสัญญาว่าท่านจะให้กำเนิดบุตรอาจจะยากกว่าการเชื่อว่าหญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์ บางทีเราอาจอยากขอและคาดหวังให้พระเจ้าใช้วิธีการอัศจรรย์ แทนที่จะยอมให้พระองค์ใช้วิธีการธรรมชาติเพื่อให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์ เรามักชอบอธิษฐานขอการรักษาโรคด้วยการอัศจรรย์โดยไม่ต้องใช้ยา แต่ไม่ค่อยอธิษฐานขอพระเจ้าให้ใช้วิธีการแพทย์เพื่อรักษาผู้ป่วยรายที่หมดหวัง เราต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าจะทรงใช้วิธีไหนก็ได้ ไม่ว่าพระองค์จะทรงใช้วิธีไหนย่อมเกิดผลทั้งนั้น การหายโรคทุกรายเป็นพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าจะหายด้วยวิธีใดก็ตาม การตั้งครรภ์และการคลอดบุตรเป็นผลงานของพระองค์ รวมทั้งกำเนิดของยิสอากด้วย หากเราทิ้งพระเจ้าเมื่อพระองค์ใช้วิธีการอัศจรรย์ เราควรทิ้งด้วยเมื่อพระองค์ใช้วิธีการตามธรรมชาติ

พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งที่เลิศประเสริฐในทุกกรณีและพระองค์ไม่ทรงยอมให้อับราฮัมเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ อิชมาเอลอาจมีส่วนเล็กน้อยในแผนการ ส่วนยิสอากเป็นบุตรตามพระสัญญา เราเองก็อาจเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ เรามีหน้าที่ดำเนินตามแผนนั้น เราไม่อาจเปลี่ยนแผนการที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ลูกของเรา เราไม่อาจแม้กระทั่งบังคับให้ลูกของเรามีความเชื่อเหมือนเรา เราทำได้แต่เพียงมอบพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงปฏิเสธแผนการที่อับราฮัมวางไว้ให้อิชมาเอล แต่อับราฮัมต้องมอบเขาไว้ภายใต้การดูแลของพระองค์

เราได้เรียนรู้ในบทนี้ว่า บุรุษแห่งความเชื่อได้มีประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ท่านได้เรียนรู้พระลักษณะของพระเจ้ามากขึ้น และรู้คุณค่าแห่งแผนการของพระองค์สำหรับประชากรของพระองค์ ท่านได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการอะไรจากท่าน ท่านได้เรียนรู้ความยิ่งใหญ่ของความรักและความดีของพระเจ้า มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ท่านต้องทำตาม ท่านต้องทำสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งให้ทำ เนื่องจากท่านเป็นผู้มีเหตุผลท่านจึงไม่รีรอที่จะทำตาม “อับราฮัมจึงเอาอิชมาเอลบุตรชายของตนและทุกคนที่เกิดในบ้านของท่าน หรือที่เอาเงินของท่านซื้อมาก็คือผู้ชายทุกคนในบรรดาผู้ชายที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เขาเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขาในวันนั้นทีเดียว” (ปฐมกาล 17:23) หากจะเชื่อฟังแล้วไม่ต้องรีรอ เช้าวันจันทร์เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่จะนำคำเทศนาที่ได้รับฟังในวันอาทิตย์มาปฏิบัติตาม การได้ยินคำเทศนาแล้วไม่ปฏิบัติตามเปรียบเหมือนการเติมน้ำใส่ตุ่มที่ก้นรั่ว เมื่อเรามีประสบการณ์ครั้งใหม่กับพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้เราทำอะไรบางอย่างและถ้าเรายอมทำยิ่งเร็วเท่าไร ยิ่งดีเท่านั้น

12. ความเชื่อเผชิญกับสิ่งเหลือเชื่อ

ผู้คนที่อาศัยอยู่ในสังคมที่แก่งแย่งชิงดีกันมักต้องทำอะไรด้วยความรีบร้อน เรารีบออกจากบ้าน ไปยังที่ทำงานรับประทานอาหารเช้ากลางวันด้วยความรีบร้อน เมื่องานเลิกเราก็รีบเร่งกลับบ้าน ถึงตอนหัวค่ำเราก็รีบร้อนออกจากบ้านไปอีกที เราอยากให้งานของเราเสร็จเร็ว ๆ เราเหมือนเด็ก ๆ ที่ขณะนั่งรถยนต์เดินทางไกล มักชอบถามว่า “อีกนานไหมกว่าจะถึง?” และเมื่อถึงจุดหมายปลายทางเราก็ถามอีกว่า “อีกนานไหมกว่าจะกลับถึงบ้าน?” ด้วยเหตุนี้เราจึงอยากเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณอย่างรวดเร็ว และชอบหาหนังสือที่บอกเคล็ดลับซึ่งจะทำให้เราเติบโตเร็ว ๆ หนังสือประเภทนี้มีขายมากมายในท้องตลาด เราอยากเห็นแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ และใจร้อนต้องการทราบทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นในอนาคต บางทีเราอาจจินตนาการอย่างอับราฮัมเพราะเราเข้าใจคิดว่าท่านรู้ทุกอย่างตั้งแต่ต้นจนจบ พระเจ้าไม่เคยรีบร้อนไม่ว่าในยุคของอับราฮัมหรือในสมัยของเราพระองค์อาจทรงรอถึงสี่สิบปีก่อนจะประทานบางสิ่งที่ทำให้เราพระเจ้าไม่ทรงเร่งร้อน

ดังนั้นเราต้องเตรียมตัวรอคอยเวลาของพระเจ้า และเตรียมตัวรอรับแผนการของพระองค์ทีละขั้นทีละตอน อาจจะช้าหรือเร็วที่สุดแล้วแต่พระองค์ พระเจ้าอาจทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์อย่างช้า ๆ อย่างเช่นในชีวิตของอับราฮัม ปฐมกาล 11:30 เขียนไว้ว่านางซาราห์เป็นหมัน ปฐมกาล 12:7 บันทึกว่าพระเจ้าทรงปรากฏพระองค์แก่อับราฮัม และทรงกล่าวถึงพงศ์พันธุ์ของท่านที่จะรับดินแดนนี้เป็นมรดก แต่พระองค์ยังไม่ทรงบอกว่าท่านจะได้พงศ์พันธุ์อย่างไร ปฐมกาล 15:4 เขียนไว้ว่าบุตรชายของอับราฮัมเองจะเป็นผู้รับมรดกของท่าน หาใช่ชาวคานันที่ที่เกิดในบ้านของอับราฮัมจะเป็นผู้รับมรดกไม่ มาถึงปฐมกาล 17:16-19 พระเจ้าทรงให้ความมั่นใจว่านางซาราห์จะเป็นผู้ให้กำเนิดบุตรคนนี้ ทั้ง ๆ ที่นางมีอายุมากแล้ว ท้ายสุด ปฐมกาล 18:10 พระเจ้าทรงกำหนดเวลาที่พระสัญญาจะสำเร็จ “ปีหน้าเราจะกลับมาหาเจ้าอีก แน่แน่นอนซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” เป็นเวลานานถึงสี่สิบห้าปีนับตั้งแต่พระเจ้าทรงเริ่มสัญญาจะประทานบุตรจนถึงวันที่พระองค์ทรงบอกแน่นอนว่าบุตรคนนี้จะคลอดเมื่อไร

พระเจ้าทรงใช้วิธีนี้กับเราบ่อยครั้ง พระองค์ไม่ทรงบอกแผนการชีวิตของเราตั้งแต่ต้นจนจบรวดเดียว แต่พระองค์ทรงค่อย ๆ เปิดเผยแผนการของพระองค์ทีละขั้นทีละตอน เริ่มแรกพระองค์ทรงบอกแผนการแต่เพียงราง ๆ แล้วทีละขั้นทีละตอนพระองค์ทรงบอกรายละเอียดอย่างชัดเจนขึ้น ข้าพเจ้าแน่ใจว่าคริสเตียนที่ได้ดำเนินชีวิตกับพระเจ้ามาเป็นเวลานานหลาย ๆ ปี หากมองย้อนไปในอดีตย่อมเห็นว่าพระเจ้าทรงใช้วิธีการดังกล่าวกับเรา ข้าพเจ้าเริ่มต้นด้วยการเรียนนิติศาสตร์ ต่อมาพระเจ้าทรงเรียกให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลา ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์ในวงการอุตสาหกรรมมาก่อนและต่อมา

ได้เข้าเรียนศาสนศาสตร์ หกปีต่อมาข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งสถาปนา ข้าพเจ้าสนใจไปเป็นมิชชันนารี ในแอฟริกา หลายปีต่อมาพระเจ้าทรงค่อย ๆ เปลี่ยนความสนใจของข้าพเจ้ามายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หกปี ต่อมาข้าพเจ้าและภรรยาผู้สี่กัว่าเราควรรับใช้พระเจ้าในช่วงท้ายของชีวิตที่ประเทศอังกฤษ แต่พระเจ้า ทรงเรียกและนำเรามาประเทศมาเลเซีย หลังจากนั้นต่อมาอีกหกปีเราพบว่างานรับใช้ชิ้นสำคัญที่สุดของ เราอยู่ในประเทศสิงคโปร์เมื่อเราเริ่มรับใช้พระเจ้าเราจะลงท้ายอย่างไร หากเราทราบแผนการทั้งหมด ตั้งแต่แรกเราอาจตกใจกลัว แต่พระเจ้าทรงมีหนทางของพระองค์ในการเตรียมและเปลี่ยนแปลงเราทุก คน เพื่อว่าพระองค์จะทรงนำเรามาถึงจุดหมายตรงตามเวลาของพระองค์ เมื่ออับราฮัมมองย้อนหลัง กลับไปยังสิบห้าปี ท่านได้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงวางแผนการไว้แล้วตั้งแต่ต้นจนจบ และเมื่อมองย้อนไป ยี่สิบเจ็ดปีข้าพเจ้าก็เห็นเช่นเดียวกัน ถ้าถามพระองค์ว่า “นานเท่าไรจึงจะถึงจุดหมาย?” และถ้าได้รับ คำตอบว่ายี่สิบเจ็ดปี ข้าพเจ้าอาจหมดกำลังใจตั้งแต่แรก พระเจ้าของเราไม่ทรงรีบร้อน

การที่พระเจ้าทรงกำหนดเวลาแน่นอนว่าอับราฮัมและซาราห์จะมีบุตรเมื่อไร ทำให้ท่านทั้งสอง ต้องใช้ความเชื่ออย่างมาก เมื่อท่านทั้งสองคำนึงถึงความชราของตนเองแล้ว ท่านทั้งสองจะวางใจใน พระคำรับสั่งของพระเจ้าได้มากแค่ไหน? พระสัญญาที่กล่าวอย่างกว้าง ๆ ว่าท่านจะมีพงศ์พันธุ์นั้นย่อมจะ เชื่อได้ง่ายกว่าพระสัญญาที่กำหนดแน่นอนว่าท่านทั้งสองจะให้กำเนิดบุตรในระยะเวลาหนึ่งปี เรา จำเป็นต้องใช้ความเชื่อเมื่อเรากำลังเผชิญกับสิ่งที่เหลือเชื่อ

วิธีการที่พระเจ้าทรงใช้บอกข่าวดีแก่อับราฮัมนั้น เป็นวิธีที่เต็มไปด้วยพระกรุณาธิคุณ พระองค์ มิทรงใช้เสียงดังลงมาจากสวรรค์ พระองค์มิได้ทรงใช้นิมิตในยามค่ำคืนในเมื่อสักวันหนึ่งพระเจ้าจะ เสด็จมาอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จมาหาอับราฮัมและซาราห์ในร่างของมนุษย์ หาก เราเปรียบเทียบการกำเนิดอิสอัคและพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์ เราจะพบหลายอย่างที่คล้ายคลึงกัน ในสายตาของมนุษย์แล้วนางซาราห์ไม่มีทางมีบุตรได้ การปฏิสนธิของอิสอัคจึงเป็นสิ่งประหลาด ส่วน การเติบโตในครรภ์และการคลอดนั้นเป็นไปตามวิธีการปกติ การปฏิสนธิของพระเยซูเป็นสิ่งประหลาด อีกรูปแบบหนึ่ง เพราะไม่มีมนุษย์ผู้ชายเข้ามาเกี่ยวข้อง ส่วนการเติบโตในครรภ์และการคลอดดำเนินไป ตามปกติ นางซาราห์อายุมากเกินกว่าที่จะมีบุตรได้ นางมาเรียมีบุตรทั้ง ๆ ที่ยังเป็นหญิงพรหมจารี ซา ราห์ไม่อาจตั้งครรภ์เองได้เพราะหมดระดูแล้ว นางมาเรียไม่อาจตั้งครรภ์เองได้เพราะนางไม่เคยมี ความสัมพันธ์กับผู้ชาย นางซาราห์ให้กำเนิดชนชาติของพระเจ้าที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซู ทรงให้กำเนิดชนชาติสวรรค์ของพระเจ้า พระเจ้าตรัสสอนนางซาราห์ว่า “มีสิ่งใดที่อัศจรรย์เกินฤทธิ์พระ เจ้าจะทำได้” (ปฐมกาล 18:14) ทูตสวรรค์พูดกับนางมาเรียว่า “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำ ไม่ได้” (ลูกา 1:37) ประสบการณ์ของนางทั้งสองเป็นอุทาหรณ์สอนมนุษย์ทุกคน ทั้งนี้เพราะมนุษย์ทุก คนไม่สามารถให้กำเนิดชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณได้ เราเป็นหมันเหมือนซาราห์ เราเหมือนนางมาเรียตรงที่

ไม่อาจมีบุตรได้เอง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเราไม่อาจมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณด้วยตัวเองได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถให้กำเนิดและสร้างชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณในตัวเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องการที่สุด เราต้องบังเกิดใหม่โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเจ้าทรงมาหาอับราฮัมในช่วงเวลาที่ไม่มีความคิดว่าแขกจะมา เพราะเป็นเวลาพักผ่อนของเจ้าของบ้านใน “เวลาแคร์รอน” (ปฐมกาล 18:1) ผู้ที่เคยอยู่ในประเทศเขตร้อนย่อมทราบดีว่าอับราฮัมต้องการพักผ่อนในช่วงเวลานั้น และช่วงเวลาดังกล่าวไม่เหมาะที่จะไปเยี่ยมบ้านใคร จากเหตุการณ์นี้ทำให้เราทราบว่าพระเจ้าจะมาหาเราเมื่อไรก็ได้ไม่ว่ากลางวันกลางคืน พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ยกเหตุการณ์ตอนนี้เพื่อสอนเราให้พร้อมรับแขกอยู่เสมอ โดยการกระทำเช่นนี้อับราฮัม “ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” (ฮีบรู 13:2) ทำไมแขกไม่มาในช่วงเวลาที่เราสวดก? ขณะเราพักผ่อนในเวลาเย็นหลังจากงานยุ่งและเหนื่อยมาตลอดวัน อาจมีแขกมาหาเราที่บ้านหรือโทรศัพท์มา ในยุคของเราการคมนาคมสะดวกรวดเร็วและมีโทรศัพท์ แขกอาจไม่จำเป็นต้องมาหาเรา เขาอาจโทรศัพท์มานัดเราออกไปข้างนอก ถ้าเรารู้ว่าแขกคนนั้นเป็นพระเจ้า เราจะดีใจรีบออกมาต้อนรับ แต่ถ้าเป็นแขกแปลกหน้ามาหาเราในเวลาที่เราอยากพักผ่อน เราจะต้อนรับเขาอย่างไร ในคำอุปมาเรื่องฝูงแกะและฝูงแพะ พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเรา” (มัทธิว 25:43) บางทีเราอาจไม่มีความคิดอยู่ในใจว่าแขกแปลกหน้าอาจเป็นทูตสวรรค์ แต่พระเจ้าทรงไปหาคริสเตียนด้วยวิธีการที่เราคาดไม่ถึง ทำนองเดียวกับที่พระองค์ทรงมาหาอับราฮัม

เรามักไม่กระทำตัวเป็นเจ้าของบ้านที่ต้อนรับแขกได้ดีเท่ากับอับราฮัมและซาร่าห์ น่าเสียดายที่เราพลาดจุดนี้ ทำให้ในการต้อนรับแขกของท่านทั้งสองทำให้เห็นว่า ชาวตะวันตกมีทัศนคติการต้อนรับแขกดีกว่าชาวตะวันตกมาก เจ้าบ้านจะให้สิ่งที่ดีเลิศแก่แขก ถึงแม้ว่าเป็นคนแปลกหน้าและมาในเวลาไม่สะดวก อับราฮัมกล่าวถึงการมาเยี่ยมของพวกเขาว่าเป็นการให้เกียรติท่าน และขอย่านบ้านของท่านไป ท่านเป็นห่วงความเหน็ดเหนื่อยของผู้มาเยี่ยม และขอให้พวกเขาได้พักผ่อนขณะที่ท่านไปเอาอาหารมาให้กิน เป็นอาหารมื้อใหญ่ทีเดียว อับราฮัมมีใจถ่อมตามแบบฉบับของชาวตะวันออก และ “อาหารหน้อยหนึ่ง” ของท่านได้แก่ลูกโคที่เลือกสรรแล้ว นำมาปรุงกับเนยและน้ำมันให้ได้รับรสชาติดีเยี่ยม ท่านเรียกตัวท่านเองว่าผู้รับใช้และยืนอยู่ข้างพวกเขาขณะรับประทาน เมื่อรับประทานเสร็จท่านก็ตามไปส่ง ตามวัฒนธรรมที่ยังปฏิบัติในหลายแห่งของซีกโลกตะวันออก การต้อนรับอย่างอบอุ่นเช่นนี้ไม่มีในหมู่ชาวตะวันตกซึ่งเป็นสังคมที่รีบเร่ง และถ้าเรานำมาใช้ในประเทศตะวันตกจะกลายเป็นการเสแสร้งและน่าเงิน อย่างไรก็ตามเราควรเรียนรู้ว่าแขกเป็นผู้มีความสำคัญและบางทีพระเจ้าอาจเสด็จมาหาประชากรของพระองค์ในร่างของแขกแปลกหน้า

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว มักมีการสนทนากันตามธรรมเนียม ระหว่างการสนทนา อับราฮัมได้ข่าวว่านางซาราห์จะมีบุตรในปีหน้า ตามปกติแขกมักแสดงความปรารถนาให้เจ้าบ้านและครอบครัวได้รับการอวยพร ในสมัยนั้นพลเมืองของโลกมีจำนวนน้อย อัตราการตายของเด็กทารกมีจำนวนสูง คนสมัยนั้นจึงนิยมมีลูกหลายคน แขกของอับราฮัมมิได้ให้ความปรารถนาดี แต่กลับให้สัญญาแทน “ปีหน้าเราจะกลับมาหาเจ้าอีกแน่นอน ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรคนหนึ่ง” (ปฐมกาล 18:10) เขาทั้งสองจะเชื่อหรือไม่ว่าสิ่งที่เป็นไปได้กำลังจะเกิดขึ้น

นางซาราห์หัวเราะอยู่ในใจ “ฉันแก่แล้ว สามิของฉันก็แก่แล้ว ฉันยังจะยินดีอีกหรือ” (ปฐมกาล 18:12) คำฮีบรูซึ่งภาษาไทยแปลว่า “แก่” ในที่นี้ อาจแปลได้หลายความหมาย เป็นต้นว่า “เหน็ดเหนื่อย, ห่อเหี่ยว, อ่อนใจง่าย, พระเจ้าจะทรงใช้คนที่อ่อนใจง่ายได้อย่างไร? หลายคนถามปัญหานี้เนื่องจากเขาเป็นคนอ่อนใจง่าย เราารู้สึกว่าเราเป็นคนอ่อนใจง่ายและบางทีชีวิตของเราที่อดอวยเสียแล้ว เราไม่แน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงสามารถจัดความที่อดอวยของเรา เรายังไม่เห็นทางที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนอย่างเราบังเกิดผล”

พระเจ้าหันมาตรัสกับอับราฮัม พระองค์ทรงถามว่านางซาราห์หัวเราะทำไม และพระองค์ทรงถามคำถามที่อับราฮัมไม่อาจโต้แย้งได้ “มีสิ่งใดที่อัครรรย์เกินฤทธิ์พระเจ้าจะทำได้” (ปฐมกาล 18:14) เราทุกคนยอมรับในหลักการว่า พระเจ้าทรงกระทำได้ทุกสิ่ง แต่เมื่อเกิดปัญหาขึ้นจริง ๆ ในชีวิต จะเป็นการทดสอบว่าเราเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากน้อยแค่ไหน หลายครั้งเราพูดกับตัวเองว่า “แน่นอนปัญหานี้ไม่อาจแก้ไขได้เพราะว่ามันสายเกินไปแล้วและปัญหานี้ก็ยากเกินแก้ไข ถ้าหากเริ่มแก้ก่อนหน้านี้หรือถ้าปัญหาไม่ซับซ้อนขนาดนี้ ผมจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงอาจช่วยได้ แต่ตอนนี้ไม่สำเร็จแน่ ผมละหทัยอ่อนใจจริง ๆ พระคำรัสของพระเจ้าเป็นคำตักเตือนและคำหนุนใจในเวลาเดียวกัน ซาราห์ไม่กล้ายอมรับว่าตัวเองไม่เชื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้า ดังนั้นนางจึงปฏิเสธว่าไม่ได้หัวเราะ เมื่อเราพบว่าเราขาดความเชื่อ เรามักไม่ยอมรับสารภาพว่าเราขาดความเชื่อ ไม่เป็นการยากสำหรับเราที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้นางซาราห์ผู้แก่เฒ่าแล้วมีบุตรได้ แต่ถ้าปัญหายุ่งยากหรือสถานการณ์มีคมเป็นเรื่องของเราเอง เรามักไม่ยอมเชื่ออย่างจริงจังว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าและแผนการของพระองค์สามารถช่วยเราได้ เราเชื่อว่าพระเยซูฟื้นคืนพระชนม์ แต่เรามักไม่ยอมเชื่อว่าพระเจ้าสามารถทำให้เราหลุดพ้นจากความวุ่นวายของชีวิต เราเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทำให้คนหลาย ๆ พันกลับใจเชื่อพระเยซูในคริสตจักรยุคต้น แต่เรามักขาดความเชื่อว่าพระองค์สามารถนำเพื่อนบ้านและครอบครัวของเราให้กลับใจได้

ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าความเชื่อคือความมกมายมองโลกในแง่ดีโดยไม่สนใจสถานการณ์รอบข้าง บางทีเราใช้ความเชื่อเป็นเครื่องต่อรองให้พระเจ้าทรงทำในสิ่งที่พระองค์ไม่ประสงค์ การเหมา

เอาว่าความใฝ่ฝันของเราเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้ช่วยให้ความใฝ่ฝันของเราถึงความสำเร็จ พระเจ้าทรงแจ้งให้อับราฮัมและซาราห์ทราบตั้งนานมาแล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อท่านทั้งสอง ดังนั้นความเชื่อที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งพระสัญญาของพระองค์จึงไม่ใช่ความใฝ่ฝันของคนทั้งสอง แต่เป็นการเชื่อมั่นในพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงบอกให้ทราบ เราจำเป็นต้องอยู่ใกล้ชิดพระเจ้าเพื่อเราจะทราบพระประสงค์ของพระองค์แล้วเราจะเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ว่า ไม่มีสิ่งใดเกินฤทธิ์เดชของพระเจ้า หากเรามีความเชื่อที่น้อยกว่านี้ความเชื่อของเราจะลดค่าลงเหลือเพียงเป็นการมองโลกในแง่ดี ความเชื่อไม่ใช่การมองโลกในแง่ดีอย่างเห็นแก่ตัว ซึ่งเรียกร้องให้พระเจ้าทำการอัศจรรย์เพื่อประโยชน์ของเราเอง แต่ความเชื่อคือความมั่นใจที่เกิดจากความถ่อมใจของคริสเตียน ผู้ที่ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าและฟังอภัยฤทธิ์เดชของพระองค์ที่จะทำให้ทุกอย่างสำเร็จ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดูเหลือเชื่อเพียงไรก็ตาม เมื่อเราทราบเช่นนี้แล้ว เราจะสามารถซาบซึ้งในอุดมการณ์ของฮัคสันเทย์เลอร์ผู้กล่าวว่า งานของพระเจ้าเริ่มแรกดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ ต่อมาเหมือนเป็นสิ่งที่ยากเย็น แต่ในที่สุดก็สำเร็จ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรามาคำนึงถึงปัญหาจริง ๆ ของเรา เราทราบอย่างแน่ชัดจากพระคำของพระองค์ว่า พระองค์ตั้งพระทัยจะนำเราฝ่าปัญหาต่าง ๆ ถึงแม้ว่าพระองค์อาจทรงใช้วิธีแก้ปัญหานั้นที่เราไม่พึงพอใจ พระองค์อาจทรงสอนเราด้วยแรงบีบบังคับของปัญหาอยู่เป็นเวลานาน เพื่อชีวิตของเราจะเปลี่ยนไปเหมือนพระลักษณะของพระองค์มากขึ้นพระองค์อาจทรงนำเราไปเรื่อย ๆ จนเราแน่ใจว่าเราไร้ความสามารถ ตัวอย่างเช่น พระองค์ทรงคอยให้นางซาราห์แก่ลงทุกวัน ๆ จนความหวังจะมีบุตรไม่มีเหลือเลย แล้วพระองค์ยื่นพระหัตถ์เข้ามาเกี่ยวข้อง พระองค์ประทานพระสัญญาว่าพระองค์จะทรงช่วยเหลือและอวยพร ให้เรามั่นใจเถิดว่าพระสัญญาของพระองค์ไม่ใช่การเยาะเย้ยความหวังของเรา แต่พระสัญญาของพระองค์ คือแผนการของพระเจ้าผู้ไม่มีสิ่งใดเกินฤทธิ์เดชพระองค์

13. ความเชื่อสอนให้อธิษฐาน

“การประชุมอธิษฐานที่คริสตจักรในวันกลางสัปดาห์ยังมีคริสตจักรห้าสิบสามแห่งจัดประชุมอยู่ (จากจำนวนคริสตจักรเก้าสิบสองแห่งในโครงการสำรวจ) ปัญหาการคมนาคมเป็นอุปสรรคอันหนึ่งสำหรับคริสตจักรที่ยังมีการประชุมอธิษฐาน ผู้เข้าร่วมประชุมอธิษฐานมีจำนวนน้อย ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรเล็กหรือใหญ่ จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมโดยเฉลี่ยยี่สิบคนเท่านั้น” ข้อความข้างต้นเป็นรายงานของคณะกรรมการเพิ่มพูนคริสตจักร ของทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งทำงานอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา หากสำรวจคริสตจักรในประเทศอังกฤษ ตัวเลขอาจต่ำกว่านี้ ข้าพเจ้าจะประหลาดใจมากหากตัวเลขสูงกว่านี้ การประชุมอธิษฐานของเราจะมีอะไรผิดพลาด? แม้คริสตจักรที่ใหญ่และเติบโตก็ยังต้องยอมรับว่า มีผู้เข้าร่วมประชุมอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอจำนวนน้อยมาก แต่ถ้ามีคำถามเราว่าเราเชื่อการอธิษฐานก่อให้เกิดผลหรือไม่ และถามว่าเราอยากเข้าร่วมอธิษฐานหรือไม่ เราคงตอบว่าเกิดผลและอยากเข้าร่วมประชุม การฟื้นฟูในคริสตจักรเกือบทุกคริสตจักรเริ่มต้นในหัวใจของผู้เริ่มอธิษฐาน แล้วอะไรเป็นปัญหาในปัจจุบัน?

หลังจากอับราฮัมได้ต้อนรับทูตสวรรค์ โดยท่านไม่ทราบมาก่อนว่าเป็นทูตสวรรค์ และหลังจากพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแผนการอันล้ำลึกให้ท่านทราบ ท่านได้ทูลอ้อนวอนขอพระเจ้าเกี่ยวกับเมืองโสโดมและโกโมราห์ ที่ได้รับการกล่าวโทษ ท่านเรียนรู้อธิษฐานแบบนี้ได้อย่างไร? คำตอบมีอยู่ว่า การทูลอ้อนวอนที่ดีต้องเกิดจากความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า เทคนิคในการอธิษฐานไม่สำคัญเท่า การอธิษฐานของเรามักกลายเป็นการทูลอ้อนวอนเสียเป็นส่วนใหญ่ การอธิษฐานของเรากลายเป็นการขอบางสิ่งเพื่อตัวเราเองหรือผู้อื่น เราโผล่เข้าหาพระเจ้าและขอ ๆ จากพระเจ้าอย่างรวดเร็ว พอขอเสร็จแล้วเราก็หยุดอธิษฐานและกลับไปดำเนินชีวิตที่สับสนวุ่นวายต่อ เราลืมไปว่าผู้ทูลขอจากพระเจ้าต้องเป็นผู้ติดสนิทกับพระองค์ การอธิษฐานเพื่อผู้อื่นจะบังเกิดผลเมื่อผู้อธิษฐานมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า หลายคนอธิษฐานทูลขอตามความเคยชิน เพราะคิดว่าคริสเตียนควรทำเช่นนั้น แต่ยังไม่เรียบร้อย ๆ การอธิษฐานของเราก็ยิ่งแย่ลง ในที่สุดก็เป็นการขออย่างลวก ๆ ทีละอย่าง ๆ ตามรายการที่จดเอาไว้ การอธิษฐานจึงเป็นการทูลขออย่างสะเปะสะปะ การประชุมอธิษฐานจึงเป็นการประชุมที่จืดชืดและน่าเบื่อ คนหนุ่มสาวจึงไม่ยอมเข้าร่วมประชุมอธิษฐาน เนื่องจากคิดว่าเป็นการกระทำที่ปราศจากคุณค่า ดังนั้นถ้าการประชุมอธิษฐานของเราขาดชีวิตชีวาเราควรย้อนกลับมาดูความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างเรากับพระเจ้า

อับราฮัมพร้อมที่จะอธิษฐานทูลวิงวอนเพื่อเมืองทั้งสอง ทั้งนี้เพราะท่านได้ใช้เวลาอันมีค่าในความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า ความสัมพันธ์อันลึกซึ้งของท่านกับพระเจ้าได้ผลิดอกออกผลเป็น

คำอธิษฐานวิงวอน ท่านใช้เวลาขณะที่เดี่ยวอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และพระเจ้าได้เริ่มสำแดงให้ท่านเห็นว่าพระองค์สนพระทัยสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในเมืองโซโดม ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพระเจ้าลึกซึ้งเพียงไหน ให้เราพิจารณาคุณพระคำรัสของพระเจ้า “ควรหรือที่เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราจะกระทำนั้นมิให้อับราฮัมรู้เพราะอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากและประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน และครอบครัวที่สืบมา ให้รักษาพระมรรคาของพระเจ้า โดยทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ประทานสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วให้แก่อับราฮัม” (ปฐมกาล 18:17-19) ผู้ที่จะเป็นบิดาของชนชาติของพระเจ้าต้องมีโอกาสทราบแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษาและการอวยพระพร และเขาต้องมีส่วนร่วมร่วมกับพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงห้วงโยผู้หลงหายไปและเขาต้องเรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการทูลอ้อนวอนพระองค์ ด้วยเหตุนี้เมื่ออับราฮัมมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเจ้า พระองค์จึงทรงแจ้งแผนการของพระองค์ให้ท่านทราบ แล้วอับราฮัมจึงเริ่มอธิษฐาน

แม้กระนั้นอับราฮัมไม่ได้รับร้อนกราบทูลวิงวอนในทันที เมื่อพระเจ้าทรงบอกสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยจะทำ “บุรุษเหล่านั้นจึงออกจากที่นั่นเดินตรงไปยังเมืองโซโดมแต่อับราฮัมยังยืนเฝ้าพระเจ้าอยู่” (ปฐมกาล 18:22) ท่านทราบว่าสถานการณ์กำลังเป็นอย่างไร แต่ท่านยังคงยืนอยู่สักพักหนึ่งก่อนจะเริ่มทูลขอต่อพระเจ้า การสงบนิ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นการเตรียมใจ รวบรวมความคิดและทำให้เราระลึกถึงพระลักษณะของพระเจ้า หนังสือสดุดีได้เชื้อเชิญประชากรของพระเจ้าให้ “มาดูพระราชกิจของพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เรีสร้างในแผ่นดินโลกอย่างไร” และได้เตือนว่า “จงนิ่งเสีย และรู้เถาะว่าเราคือพระเจ้า” (สดุดี 46:8,10) เมื่อเราได้ทราบพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของมนุษยชาติที่สั่นคลอนทั่วทั้งแผ่นดินโลก เราต้องการเวลาสงบนิ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรวบรวมความคิดและความมั่นใจต่อจากนั้นจึงเริ่มเอ่ยปากทูลขอ บางทีการอธิษฐานของเราไม่ดีเท่าที่ควรเพราะเราไม่ใช้เวลาสงบนิ่งก่อนการอธิษฐาน

หลักการที่ว่าการติดสนิทกับพระเจ้าและการอธิษฐานเป็นสองที่ต้องควบคู่กัน ไปนั้น ปรากฏชัดในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็น “สหายของพระเจ้า” เป็นสมญาที่แสดงว่าท่านมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราจะไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามีมิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว” (ยอห์น 15:15) มิตรภาพระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัมเป็นช่องทางให้พระเจ้าทรงเปิดเผยความลับของพระองค์ให้ท่านทราบฉับไฉน พระเยซูทรงสัญญาว่าเราจะได้รับทราบความลึกซึ้งของพระองค์ เมื่อเรามีมิตรภาพที่ดีกับพระองค์นั้น พระคัมภีร์ตอนที่ยกมาข้างต้นนี้เป็นพระคำรัสของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงสอนเรื่องเถาะงุ่นและแขนง พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นคำสอน

ที่ชัดเจนและเป็นรากฐานสำคัญที่สุดในบรรดาพระคำที่สอนให้เรามีความสัมพันธ์ติดสนิทกับพระองค์ อยู่เสมอตลอดเวลา ในขณะที่พระองค์ทรงสอนเรื่องการติดสนิทกับพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนาที่จะได้ สิ่งนั้น (ยอห์น 15:7) การติดสนิทกับพระเจ้า จะทำให้พระเจ้าทรงตอบคำทูลขอของเรา ยิ่งติดสนิทกับพระองค์เท่าไร พระองค์ยิ่งทรงตอบคำทูลขอมากเท่านั้น หากเราไม่ติดสนิทกับพระองค์แล้ว ก็ยากที่พระองค์จะทรงตอบคำทูลขอของเรา ความล้มเหลวของการประชุมอธิษฐาน ทำให้เราเห็นจุดบกพร่องที่เป็นสาเหตุ และเราต้องเอาใจใส่แก้ไขจุดนี้ หลังจากที่พระเยซูทรงบอกสาวกว่าพระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนเพื่อน พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” (ยอห์น 15:16) การติดสนิทและการเชื่อฟังพระเจ้าทำให้คำอธิษฐานเกิดผลมากมาย

นอกจากนี้ อับราฮัมยังได้เรียนรู้จากเหตุการณ์นี้ว่าการทูลขอที่สมบูรณ์จำเป็นต้องมีความรู้สองสิ่ง ท่านต้องทราบความจำเป็นต้องการของมนุษย์ และพระราชกิจของพระเจ้า หลังจากที่ทูตสวรรค์และอับราฮัมได้มองลงไปยังเมืองโสโดมแล้ว อับราฮัมยังต้องทราบข้อมูลมากกว่านั้น ท่านต้องทราบความจำเป็นต้องการของประชาชน และต้องทราบว่า “เสียงร้องกล่าวโทษเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์นั้นดังเหลือเกิน และบาปของเขาก็หนักมาก” (ปฐมกาล 18:20) ท่านต้องทราบอีกว่าพระเจ้าจะทรงจัดการเรื่องนี้ และพระองค์จะลงไปดูว่าพวกเขากระทำผิดจริงตามคำร้องทุกข์หรือไม่ เมื่อเรารู้ความจำเป็นต้องการของมนุษย์ เราจะเริ่มอธิษฐานวิงวอน และเมื่อเราทราบว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไร เราจะรีบอธิษฐานโดยไม่รีรอ เรามีแหล่งข่าวมากมายที่จะทราบความจำเป็นต้องการของมนุษย์ ในสมัยของท่าน อับราฮัมมีโอกาสเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสองเมืองเท่านั้น แต่ปัจจุบันหนังสือพิมพ์ช่วยให้เราทราบข่าวทั่วโลก ขณะเรานั่งรับประทานอาหารเช้าโทรทัศน์ทำให้เราทราบถึงสงครามต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแม้ว่าเรานั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นของเรา ปัญหาของเราคือเรารู้ข้อมูลข่าวสารมากเกินไป หาใช่เราขาดข้อมูลไม่ เมื่อเราไม่ทราบข้อมูลเราจะไม่รู้ที่เราควรอธิษฐานเรื่องอะไร แต่เมื่อเรามีข้อมูลมากเกินไป เราก็ไม่รู้ที่เราควรอธิษฐานเรื่องอะไรเหมือนกัน เรากลายเป็นคนที่ชินชาต่อภาพของซากปรักหักพัง ถนนที่ถูกทำลาย แหกลลายเพราะสงครามกลางเมือง คนผอมโซที่ยืนเข้าคิวรับอาหารในค่ายผู้ลี้ภัย การทราบถึงพระราชกิจของพระเจ้าและโลกที่กำลังเผชิญกับการพิพากษานั้นไม่ได้เข้าถึงหัวใจของเรา เราจึงไม่สนใจอธิษฐานเพื่อในยามที่เราควรอธิษฐาน ถึงเวลาแล้วที่เราจะอธิษฐานเพื่อคนทั้งโลก แต่เรากลับพอใจที่จะอธิษฐานเฉพาะช่วงนมัสการวันอาทิตย์ หรือพอใจให้คนบางคนที่มิถุนเป็นผู้อธิษฐานแทนเรา

อับราฮัมบรูษแห่งความเชื่อ เมื่อท่านทราบข้อมูลต่าง ๆ แล้ว ท่านใช้ข้อมูลนี้ในการทูลขอจากพระเจ้า ทั้งนี้เพราะท่านรู้จักพระเจ้าของท่าน ท่านรู้จักเพียงครอบครัวเดียวในเมืองโสโดมและโกโมราห์ ครอบครัวนี้อาจเป็นเป้าหมายสำคัญในการอธิษฐานของท่าน แต่ท่านยังเป็นห่วงโลกที่กำลังพินาศอีกด้วย เหมือนที่พระเจ้าทรงเป็นห่วงท่านอธิษฐานเพื่อโลกที่กำลังพินาศด้วย ในปัจจุบันพวกคอมมิวนิสต์มียุทธวิธีที่จะครองโลกและทุ้มเท เพื่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ พวกเขาสนใจโลกนี้มากกว่าคริสตเดียน แต่พระเจ้ายังคงสนพระทัยโลกที่กำลังพินาศ พระเยซูคริสต์ได้ทรงมอบหมายให้แพร่ขยายคริสตจักรไปทั่วโลก คริสตจักรปัจจุบันต้องทำงานนี้ และต้องอธิษฐานเพื่องานนี้ เรามีข้อมูลพอที่จะต้องอธิษฐาน

เมื่ออับราฮัมเริ่มต้นอธิษฐาน **ท่านอธิษฐานโดยคำนึงถึงพระลักษณะและความยุติธรรมของพระเจ้า** ท่านคำนึงถึงความจำเป็นต้องการของมนุษย์ด้วยเหมือนกันแต่น้อยกว่า ท่านให้ความสำคัญแก่พระสง่าราศีของพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อเหตุการณ์ทุกอย่างสิ้นสุดแล้วทุกคนต้องยอมรับว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาสากลโลก พระองค์เป็นผู้ที่ทุกคนต้องยอมรับว่าทรงยุติธรรมอย่างสมบูรณ์ด้วยเหตุนี้อับราฮัมจึงไม่เคยคิดเลยว่าพระองค์จะทรงทำลายผู้ชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม หากผู้ใดคิดว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนั้น ผู้นั้นก็ใส่ความพระเจ้า ดังนั้นอับราฮัมจึงคิดอย่างมีเหตุผล และแสดงเหตุผลของท่านผ่านทางคำอธิษฐาน “ขอพระองค์อย่าคิดที่จะกระทำเช่นนั้นเลย อย่าคิดที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม ทำกับคนชอบธรรมอย่างเดียวกับคนอธรรม ขอพระองค์อย่าทรงทำเช่นนั้นเลย พระองค์ผู้ทรงพิพากษาสากลโลกจะไม่กระทำสิ่งที่ยุติธรรมหรือ” (ปฐมกาล 18:25) อับราฮัมให้ความสำคัญแก่การปกครองสากลโลกอย่างชอบธรรม ท่านคิดว่าสิ่งนี้สำคัญกว่าชะตากรรมของมนุษยชาติ ท่านคิดถูกแล้วเพราะหากจักรวาลนี้มีการปกครองที่ปราศจากกฎเกณฑ์และความยุติธรรมแล้วไซ้ จักรวาลนี้จะเหมือนนรกอเวจีความชอบธรรม พระสง่าราศีและความไม่รวนเรของพระเจ้าทำให้ความชอบธรรมดำรงอยู่ในสากลจักรวาลได้ อับราฮัมขอให้คุณได้เห็นความหนักแน่นไม่รวนเรของพระเจ้าคำอธิษฐานที่คำนึงถึงพระลักษณะและพระสง่าราศีของพระเจ้าเป็นคำอธิษฐานที่มีพลัง เราไม่ค่อยอธิษฐานแบบนี้

เรายังได้เห็นอีกด้วยว่า ถึงแม้ว่าอับราฮัมจะสนิทสนมกับพระเจ้าเพียงใด อับราฮัมไม่เคยถือว่า **พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และมนุษย์เป็นสิ่งไร้ค่าเมื่อเทียบกับพระองค์** ท่านเรียกตัวเองว่า “ผู้เป็นเพียงผงคลีและขี้เถ้า” และท่านหมายความว่าเช่นนั้นจริง ๆ ท่านกล่าวอีกว่า “ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่าทรงพิโรธเลย ข้าพระองค์จะขอกราบทูล” อีกครั้งหนึ่งว่า “ขอพระองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่าทรงพิโรธเลย ข้าพระองค์ขอกราบทูลอีกครั้งนี้ครั้งเดียว” (ปฐมกาล 18:27,20,32) ท่านสำนึกในความต่ำต้อยของตัวเองต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ท่านสำนึกในความจำกัดและความอ่อนแอของท่านต่อพระพักตร์ผู้พิพากษาสากลโลก เราอยู่ในยุคที่เราสามารถเข้าถึงพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ได้อย่างสะดวกและฟรี

แต่เราต้องรู้ตัวอยู่เสมอว่าเราอยู่ในฐานะอะไร เปโตรเตือนเราว่า “ถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระองค์ เรียกพระองค์ว่าพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่มีอคติ จึงประพาศดินด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้” (1 เปโตร 1:17) เราสนิทสนมกับพระเจ้ามากจนสามารถเรียกพระองค์ว่า “อับบา พระบิดา” แต่กระนั้นเราต้องอย่าลืมว่าพระองค์คือพระผู้สร้าง เราเป็นเพียงผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง ความอบอุ่นจากความสนิทสนมต้องไม่ทำลายความยำเกรงต่อพระผู้ทรงสร้าง สวรรค์ไม่ใช่การปกครองแบบประชาธิปไตย

อนึ่ง อับราฮัมมีความกล้าหาญที่จะขอในขณะที่ท่านเต็มไปด้วยความยำเกรง เมื่อท่านอธิษฐานไปเรื่อย ๆ ท่านก็ขอมากขึ้นเรื่อย ๆ เวลาผ่านไปนาน ท่านก็ยังอธิษฐานได้ลึกซึ้งขึ้น ความลึกซึ้งของการอธิษฐานมีมากขึ้นเมื่อเราอธิษฐาน ยิ่งอธิษฐาน เรื่อยิ่งมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบ บางคนถึงกับเข้าใจผิดว่า หากท่านขอมากขึ้นไปอีก เมื่อนั้นจะไม่ถูกทำลายเพราะเห็นแก่โลก ถ้าเราพิจารณานับดูว่าโลกและภรรยาของเขา บุตรสาวสองคนและชายสองคนที่จะมาเป็นเขยรวมกันเป็นหกคน แต่อับราฮัมของพระเจ้าไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่คนชอบธรรมสิบคน ถ้าอับราฮัมคิดจะขอไม่ให้พระเจ้าทำลายเมืองนั้น ท่านคงจะขอต่อไปอีก แท้จริงชายสองคนที่มาจะเป็นเขยของโลกได้แสดงความดูแลการช่วยเหลือของพระเจ้าเมื่อโลกออกไปพูดคุยกับเขาทั้งสอง กลับหาว่าโลกล้อเล่นไม่มีใครอื่นในเมืองสนใจ การช่วยเหลือของพระเจ้า ถึงอย่างไรก็ตาม เราได้เรียนจากตอนนี้ว่า เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ เราต้องอธิษฐานและคำอธิษฐานของเราจะมีคุณค่า เราต้องไม่หวั่นเกรงการอธิษฐาน และอย่ากลัวที่จะขอสิ่งยิ่งใหญ่จากพระเจ้า

นี่คือตัวอย่างของชายผู้หนึ่งที่ได้เรียนรู้การอธิษฐานนำแปลกที่เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในช่วงท้ายของชีวิตของอับราฮัม ไม่ต้องสงสัยเลยว่า อับราฮัมอธิษฐานโดยตลอดตั้งแต่ท่านเชื่อพระเจ้า และความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพระเจ้าลึกซึ้งมากขึ้นทุกวัน อย่างไรก็ตาม เราต้องเจริญฝ่ายจิตวิญญาณมากถึงระดับหนึ่ง เราจึงจะสามารถอธิษฐานบางเรื่อง ความมหัศจรรย์ข้อหนึ่งของการอธิษฐานได้แก่ เด็กตัวเล็กที่สุดสามารถอธิษฐานได้และผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณก็ยังคงเรียนรู้การอธิษฐานมากขึ้น ให้เราเริ่มอธิษฐานกันเถิด

พระคัมภีร์ตอนนี้จบลงว่า “เมื่อพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระองค์ก็เสด็จไป ส่วนอับราฮัมก็กลับบ้าน” (ปฐมกาล 18:33) ในวันนั้นพระเจ้าทรงเป็นฝ่ายตรัสเป็นส่วนใหญ่ และเมื่ออับราฮัม

กลับถึงบ้านท่านจำพระลักษณะของพระเจ้าได้มากกว่าคำอธิษฐานของท่าน ถ้าการประชุมอธิษฐานของเราเป็นเช่นนี้ จำนวนคนที่เข้าร่วมประชุมอธิษฐานจะไม่น้อยเท่านี้

14. ความเชื่อที่ซึ่งความสำเร็จและทำให้เกิดคำอุปมา

“ดิฉันไม่เคยคิดเลยว่าสิ่งนั้นจะสำเร็จ” คำพูดประโยคนี้เป็นของหลายคนที่พระเจ้าทรงเข้ามามีบทบาทเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ชูด คอลสันเคยเป็นผู้ทุจริตชั้นระดับหัวหน้าในคดีออเตอร์เกท ใครเคยคิดว่าต่อมาเขาจะได้ทำงานรับใช้พระเจ้าในเรือนจำ เพราะเขากลับใจใหม่และเห็นความจำเป็นของการประกาศพระกิตติคุณในคุก วอลเตอร์เคยเป็นผู้ไม่เชื่อพระเจ้าและต่อต้านพระคัมภีร์ แต่หลังจากเขาตายไปแล้ว ใครเคยคิดว่าบ้านของเขาจะกลายเป็นสถานที่ตั้งสมาคมพระคัมภีร์ การฆาตกรรมฆารอน เทต เป็นคดีอื้อฉาวที่สุดในสหรัฐอเมริกาแต่หัวโจกคนหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการฆาตกรรมต่อมากลายเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ใครเคยคิดว่าซึกคายนายด่านภาษีจะยอมคืนให้คนที่เขาถือโทษถึงสี่เท่าใครเคยคิดว่า คอรัรี่ เทน บูม จะสามารถรอดชีวิตจากค่ายกักกัน และมีโอกาสรับใช้พระเยซูคริสต์อย่างเกิดผลมากมาย สิ่งที่พลิกความคาดหมายได้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในอดีตและยังเกิดขึ้นในปัจจุบันตลอดเวลา

อับราฮัมและซาร่าห์มีความสุขเป็นที่สุดเมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ ปฐมกาล 21:1 บันทึกไว้อย่างสั้น ๆ ว่า “พระเจ้าทรงเยี่ยมซาร่าห์ตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเจ้าทรงกระทำแก่ซาร่าห์ดังที่พระองค์ทรงสัญญา” พระเจ้าเสด็จมาตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพระเจ้าทรงทำตามตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงทำตามพระสัญญาทุกครั้ง เราควรจะพูดประโยคนี้ใหม่แต่เปลี่ยนชื่อนางซาร่าห์ให้เป็นชื่อของเรา พระเจ้าทรงเยี่ยม...ตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเจ้าทรงกระทำแก่...ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง เราอย่าสงสัยฤทธานุภาพของพระองค์ เราอย่าสงสัยว่าพระองค์เต็มพระทัยทำตามตามที่พระองค์ตรัสไว้หรือไม่ เราอย่าสงสัยว่าพระองค์จะทรงกระทำตามพระสัญญาหรือไม่ ดังนั้นขออย่าให้เราหมดความอดทนเมื่อยังไม่ถึงเวลาของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าทรงทำตามตามที่พระองค์ตรัสแก่อับราฮัมและซาร่าห์ “ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน” (ปฐมกาล 21:2) ไม่เร็วกว่าที่ทรงกำหนดไว้ ไม่ช้ากว่าที่ทรงกำหนดไว้ พระเจ้าทรงรักษาเวลาที่พระองค์กำหนดไว้มิใช่เวลาที่เรากำหนดเอง

สองสามีภรรยาผู้มีความสุขได้ตั้งข้อบุตรว่า “การหัวเราะ” เพราะชายชราและหญิงหมั้นคู่หนึ่งมีความยินดีและประหลาดใจมากเมื่อเขาให้กำเนิดบุตร ซาร่าห์กล่าวออกมาด้วยความยินดีว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาร่าห์จะให้เด็กกินนม แต่ดิฉันก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว” (ปฐมกาล 21:7) เราหลายคนสามารถพูดได้อย่างซาร่าห์ว่า “ใครจะพูดกับ...ได้ว่า...? แต่ข้าพเจ้าก็ได้ทำ.....” ผู้ที่เขตกเป็นทาสของบาปและนิสัยชั่วได้หลุดพ้นเป็นอิสระ ผู้ที่อ่อนแอและไร้ความสามารถได้พบพลังใหม่ ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้จุดหมายในชีวิตมาตลอดได้พบความหมายที่แท้จริงของชีวิต ทุกคน

ต่างตะลึงในพระคุณของพระเจ้าที่ทรงทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ พระคัมภีร์โรม 4:17 ได้บรรยายถึงพระเจ้าผู้ที่ยับยั้งได้เชื่อว่าเป็น “พระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมาและทรงเรียกสิ่งที่ยังมิได้มี ให้มีขึ้น” ชาวโลกมักไม่ตระหนักในการอัศจรรย์ที่กำลังเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาไม่มีผู้ที่อาศัยอยู่ในคานาอันสักคนในสมัยนั้นให้ความสนใจแก่เด็กทารกชาวฮีบรูที่เกิดใหม่ แต่สำหรับครอบครัวของอับราฮัมแล้วกำเนิดของทารกนี้มีความหมายมาก ไม่เหมือนกับการมีบุตรของครอบครัวอื่น ๆ พระสงฆ์ของพระเจ้าผู้ซื่อสัตย์ได้ส่องเข้ามาในบ้านนี้ เพราะเขาได้เห็นแล้วว่าความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าไม่ทำให้อิทธิพลของพระเจ้าที่ทรงยินดีที่จะกระทำพระราชกิจของพระองค์ในหมู่ประชากรของพระองค์ทรงทำให้ผู้ที่ไร้ความหมายในสายตาชาวโลกกลายเป็นผู้พิชิต และได้ทรงพิสูจน์ให้เห็นว่าพลังอำนาจนั้นมาจากพระองค์ มิใช่ของเราเอง

ในชนบทของประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประเทศหนึ่ง บุตรของมิชชันนารีผู้หนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสที่ศีรษะเนื่องจากอุบัติเหตุรถชน แพทย์ประจำท้องถิ่นไม่กล้าผ่าตัด และบอกบิดามารดาของเด็กว่าอาการของเด็กแย่มากและอาจพิการตลอดชีวิต มิชชันนารีอีกผู้หนึ่งเขาเป็นศัลยแพทย์มิชชันนารีผู้หนึ่งเขามีโอกาสทำการผ่าตัดรักษา แพทย์ประจำท้องถิ่นตกลงให้เขาทำผ่าตัดหากผู้ปกครองยินยอม ผู้ปกครองก็ยินยอม และด้วยความช่วยเหลือของศัลยแพทย์ทางสมองที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของประเทศออสเตรเลีย เด็กคนนี้ได้ได้รับการรักษาอย่างดีที่สุดทันเวลา ใครจะคาดคิดมาก่อนว่าเด็กหญิงคนนี้จะรอดจากความพิการ และเป็นปกติทุกอย่าง เขารอดปลอดภัยจริง ๆ ในประเทศกัมพูชามิชชันนารีขององค์การคริสเตียน ได้ทำการประกาศอย่างซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ตั้งแต่ปี 1926 จนถึงปี 1970 มีคนกลับใจใหม่รวมทั้งสิ้นเจ็ดร้อยคน ในช่วงสี่ปีต่อมาก่อนกรุงพนมเปญแตก มีการทุบทำลายล้างมากมาย แต่มีคนที่กลับใจมากกว่าเจ็ดพันคน และมากกว่าหนึ่งหมื่นสี่พันคนกลับใจเนื่องจากความอดอยากในค่ายผู้ลี้ภัย ใครเคยคิดว่าคริสตจักรในจีนและรัสเซียปัจจุบันมีความเข้มแข็งมากกว่าสมัยคอมมิวนิสต์ยังไม่เรืองอำนาจ แต่พระเจ้าทรงทำได้ เราควรหยุดคิดสักนิดและถามตัวเองว่า ทำไมคริสเตียนสามารถทำสิ่งเหลือเชื่อเหล่านั้นได้

แน่นอนทีเดียว อับราฮัมและซาราห์ต้องอดทนรอคอย และท่านทั้งสองได้รอคอยอยู่เป็นเวลานาน เราต้องไม่มองข้ามจุดนี้ บางครั้งการรอคอยดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุดแทนที่ความหวังจะดูสดใสขึ้นทุกวัน ๆ กลับกลายเป็นมีดมนขึ้นทุกปี ๆ พระเจ้าอาจไม่ทรงใช้วิธีการทำให้พระสัญญาค่อย ๆ สำเร็จขึ้น ๆ เราเองอยากให้พระสัญญาใกล้ความสำเร็จมากยิ่งขึ้นในแต่ละวัน ๆ บางทีพระเจ้าทรงทำให้สำเร็จในฉับพลัน แต่ช่วงเวลาก่อนที่จะสำเร็จนั้นสถานการณ์กลับดูเลวร้ายมากขึ้นทุกที เราอาจอธิษฐานเพื่อบางสิ่งบางอย่างสม่ำเสมอ แต่ดูราวกับว่าสิ่งนั้นยิ่งไกลความเป็นจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ และแล้วพระเจ้ายื่นพระหัตถ์ของพระองค์เข้ามา สิ่งนั้นจึงสำเร็จได้ ในช่วงเวลาที่พระเยซูอยู่ในโลกนี้ ชาวฮีบรูมิได้ยอมรับ

พระองค์มากขึ้น ๆ จนถึงขั้นยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ชื่อเสียงของพระองค์มีมากที่สุด ในช่วงกลางของการประกอบพระราชกิจ พระองค์ได้รับการกล่าวขวัญอีกครั้งเมื่อพระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม แต่แล้วก็จับวูบจนถูกตรึงที่กางเขน ในยามที่ชีวิตคู่มือมนที่สุด พระเยซูทรงสำแดงความมั่นใจว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับพระองค์เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” แต่ผู้คนที่เฝ้าดูพระองค์กลับคิดว่าพระองค์ถูกสำเร็จโทษเรียบร้อยแล้ว ในสายตาของพวกเขา การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นการพิสูจน์ว่า พระองค์มิใช่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์และทรงปกครองอย่างมีสง่าราศีในปัจจุบัน ใครเคยคิดว่าพระองค์จะทรงทำได้สำเร็จ แต่มันก็สำเร็จแล้ว เป็นความสำเร็จที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ทรงกำหนดไว้ และก่อนหน้าความสำเร็จนั้นไม่มีวิ้วแววเลยว่าสำเร็จได้

พระคัมภีร์ห้ามมิให้ใช้เหตุผลบางอย่างแบบชาวโลก เราอาจคิดว่าหากเราวางแผนอย่างดีและทำอย่างจริงจังทุกสิ่งต้องสำเร็จ แน่แน่นอนทีเดียวเราควรคิดและวางแผนเราควรลงมือทำ แต่ผลสุดท้ายไม่จำเป็นต้องสำเร็จตามเป้าหมายของเรา เราอาจพบด้วยตัวเองว่าเราล้มเหลวและไม่บังเกิดผลเลย ถึงตอนนี้เราอาจถูกล่อลวงให้ไขว้เขวว่าเราทำผิดมาตลอด ผู้คนอาจทอดทิ้งเรา วิจาร์ณเราและตัดเราออกจากวงการเหมือนกับชาวยิวได้ทำกับพระเยซู เราก็อายุสงสัยว่านิมิตที่เราได้รับแต่แรกอาจไม่ถูกต้อง คนอีกกลุ่มอาจบอกให้เรายุติงานและใช้ชีวิตของเราไปในทางที่ก่อประโยชน์มากกว่านี้ แต่ถ้าหากพระเจ้าทรงเรียกเราจริง และงานของเราอยู่ในแผนการของพระองค์ เราจำเป็นต้องอดทนและดำเนินต่อไป แม้ว่าสถานการณ์ไม่อำนวยเลย จนในที่สุดเราหรือชนรุ่นหลังเราได้เห็นว่าเราทำสำเร็จ ในสมัยที่ชาวยิวถูกกวาดต้อนเป็นเชลย พวกเขาคิดว่าจะไม่มีโอกาสได้เห็นแผ่นดินของพวกเขาอีกเลย อำนาจของบาบิโลนที่ปกครองพวกเขาดูแข็งแกร่งและคงอยู่เป็นนิรันดร์ แต่แล้ววันหนึ่งอาณาจักรบาบิโลนก็ล่มจม และไซรัสมหาราชเปอร์เซียทรงมีนโยบายยอมให้เชลยมีโอกาสดำเนินไปอยู่บ้านเกิดเมืองนอน ชาวอิสราเอลแทบไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ “เมื่อพระเจ้าทรงให้ไซโอนกลับสู่สภาพดี เราก็คือเหมือนคนที่ฝันไป ปากของเราได้หวัระเต็มที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเขาได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า “พระเจ้าทรงกระทำกรรมโหดร้ายให้เขา” (สดุดี 126:1-3) ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่อาจสรุปได้ว่าสถานการณ์ใดสิ้นหวัง ในทางตรงข้ามเราไม่อาจคาดได้ว่า หากเราดำเนินตามแผนหรือวิธีการที่วางไว้แล้วเราจะสำเร็จ พระเจ้าไม่อยู่ภายใต้การบงการของมนุษย์ พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ด้วยวิธีการของพระองค์ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เรามั่นใจได้กล่าวคือ งานของพระเจ้าต้องสำเร็จในที่สุด”

วันแห่งความสุขของอับราฮัมและซาราห์ไม่ราบรื่นโดยตลอด อิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัม ขณะนี้อายุสิบขวบ และอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับบุตรแห่งพันธสัญญา เป็นธรรมดาที่อิซมาเอลจะรู้สึกว่าเขาสูญเสียความสำคัญ และเขาไม่อาจปกปิดความรู้สึกขมขื่นได้ เหตุการณ์ถึงจุดวิกฤตเมื่อมีงานเลี้ยง

ฉลองวันหย่ามของอิสอาก “ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัมกำลังเล่นอยู่กับอิสอากบุตรชาย” (ปฐมกาล 21:9) อิชมาเอลกำลังแสดงความเหยียดหยามเด็กน้อยซึ่งเป็นบุคคลสำคัญของงานนี้หรือ? อิชมาเอลอาจกำลังคิดอยู่ในใจว่า “เด็กคนนี้เป็นผู้ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จจริงหรือ? เด็กคนนี้มีอะไรดีกว่าฉัน? ฉันเป็นบุตรของอับราฮัมด้วย แถมยังเป็นบุตรคนโต ฉันแข็งแรงกว่าทำไมต้องจัดงานเลี้ยงให้มัน?”

นางซาราห์เห็นว่าความยุ่งยากกำลังเกิดขึ้น นางเห็นได้ทะลุปรุโปร่งด้วยสัญชาตญาณของมารดา นางรู้ว่าถ้าอิชมาเอลยังอยู่ในบ้านนี้ เขาต้องข่มขู่อิสอากอย่างแน่นอน ดังนั้นนางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไปทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอากบุตรชายของฉันไม่ได้” (ปฐมกาล 21:10) ในความเห็นของเราการกระทำเช่นนี้ดูเป็นการไม่ยุติธรรม หยาบคาย และค่อนข้างเห็นแก่ตัวอย่างไรก็ตาม ซาราห์ไม่ทราบจริยธรรมของพระคัมภีร์ใหม่ที่จะใช้แก้ไขปัญหานี้ และเราอย่าลืมนึกว่าการกระทำของนางเป็นสิ่งที่สังคมสมัยนั้นยอมรับได้ สิ่งที่สังคมของเรายอมรับในปัจจุบันก็มีใช้ว่าทุกสิ่งเป็นแบบฉบับของคริสเตียนได้ อับราฮัมรู้ซึ่งถึงความต้องการของนางดี อิชมาเอลเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านด้วย อิชมาเอลอยู่กับท่านมานานถึงสิบสามปี และเคยมีครั้งหนึ่งที่อับราฮัมอธิษฐานขอให้อิชมาเอลเป็นบุตรแห่งพันธสัญญา แต่พระเจ้าทรงเข้ามาเกี่ยวข้อง และทรงสำแดงให้อับราฮัมเข้าใจว่า บุตรที่เกิดจากแผนการของมนุษย์ ไม่อาจอยู่ร่วมกับบุตรที่เกิดจากพระสัญญาของพระเจ้าได้ ในเวลานี้ไม่ต้องสนใจว่าซาราห์มีอะไรแอบแฝงอยู่ในใจ การกระทำของอับราฮัมและซาราห์ครั้งนี้กลายเป็นคำอุปมาในเวลาต่อมา

เปาโลได้อธิบายคำอุปมานี้ในหนังสือกาลาเทีย 4:21-31 เขาได้อธิบายการไล่ อิชมาเอลออกจากบ้านว่า “ข้อความนี้เป็นอุปมา ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาสคือนางฮาการ์ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่” (ข้อ 24,25) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นางฮาการ์และอิชมาเอลเปรียบเหมือนคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติซึ่งมาจากภูเขาซีนาย บุคคลเหล่านี้อยู่ภายใต้พันธสัญญาที่ประกาศที่นั่น พันธสัญญานี้มีใจความว่า ถ้าอิสราเอลประพฤติตามธรรมบัญญัติทั้งหมด อิสราเอลจะเป็นชนชาติของพระเจ้า พันธสัญญานี้จึงทำให้คนเป็นทาสของข้อบังคับกฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ที่ไม่มีใครทำได้ครบทุกข้อ และนับวันยิ่งเป็นภาระหนักสำหรับผู้ยึดมั่นพันธสัญญานี้ ทั้งนี้เพราะทำให้คนรู้สึกล้มเหลวและถูกสาปแช่งอิชมาเอลเป็นบุตรที่เกิดจากความพยายามของมนุษย์ เขาจึงเปรียบเหมือนความพยายามของมนุษย์ที่จะประพฤติธรรมบัญญัติเพื่อจะได้รับความชอบธรรมและความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ลัทธิยูดาในสมัยเปาโลยึดมั่นและปฏิบัติตามหลักการนี้ ในปัจจุบันคนเป็นอันมากพยายามประพฤติ

ตามหลักศีลธรรมเพื่อจะได้รับความชอบธรรม พวกเขาคิดว่าคริสเตียนสอนให้คนปฏิบัติตนจนบรรลุความชอบพระทัยของพระเจ้า

แล้วเปาโลเขียนต่อไปว่า “แต่ว่าเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งหลาย” (กาลาเทีย 4:26) และ “คู่อ่อนพี่น้องทั้งหลาย เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค” (ข้อ 28) อิสอัคและซาราห์เปรียบเหมือนบุคคลที่ยอมรับว่าคนไม่สามารถสร้างชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณได้เอง ไม่หวังแสวงหาการยอมรับของพระเจ้าโดยการประพฤติ พวกเขาเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำบนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ และมีหลักการว่า หากพวกเขากลับใจจากบาป และมอบชีวิตของเขาไว้กับพระองค์ ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อเขา พระเจ้าจะประทานความชอบธรรมให้พวกเขา เมื่อพวกเขาขอมงานต่อพระองค์ พระองค์จะทรงยอมรับพวกเขาตลอดไป พวกเขาจึงหลุดพ้นจากการเป็นทาสที่จะต้องประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัติเพื่อให้ได้รับความชอบธรรม

ประการสุดท้ายที่เปาโลชี้ให้เห็นได้แก่ พันธสัญญาทั้งสองเข้ากันไม่ได้ และไม่อาจอยู่คู่กันได้ เราไม่อาจยึดทั้งสองพร้อมกัน เขาชี้ให้เห็นว่าพวกที่ยึดพันธสัญญาเดิมได้รับความนิยามมากกว่าพันธสัญญาใหม่ “แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามธรรมดาได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น” (กาลาเทีย 4:29) ในคริสตจักรเมืองกาลาเทียยังมีบุคคลที่ต้องการอยู่ภายใต้พันธสัญญาเดิม โดยแสวงหาความชอบธรรมด้วยการประพฤติตามกฎเกณฑ์และธรรมเนียม แต่ความคิดเช่นนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อเสรีภาพและอำนาจของพระกิตติคุณ เป็นการสงสัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าจะทรงสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้หรือไม่ แท้จริงแล้วพระวิญญาณทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตคนด้วยอำนาจของความรัก ไม่ใช่ด้วยการบังคับ

สันดานของมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เรายังชอบฟังตนเอง เราไม่อาจยอมรับว่าเราช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ เราคิดว่าอย่างน้อยที่สุดเราสามารถประพฤติตามธรรมเนียมข้อสำคัญ ๆ ได้ พระเจ้าคงให้อภัยในความผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเรา เราพยายามประพฤติเป็นคนดีจนสุดความสามารถ และหวังว่าความดีของเราจะลบล้างความชั่วได้ เราลืมไปว่าความดีลบล้างความชั่วไม่ได้ และเรามีสันดานบาปในตัวของเรา เราดิ้นรนพยายามประพฤติดีด้วยความทรนงแต่พอถึงวันหนึ่ง เราจึงพบว่าเราเป็นคนโง่ที่คิดเช่นนั้นเรามองคูที่กางเขนของพระเยซูคริสต์ และค้นพบสัจธรรมว่า พระเจ้าจะทรงยอมรับเราถ้าหากเรายอมรับสิ่งที่พระเยซูทรงทำให้เรา ซึ่งได้แก่การชำระล้างบาปให้หมดทั้งสิ้น เราเลิกฟังความดีของเรา และยอมรับสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้เรา เราสารภาพว่า

- “ตัวของข้าพระองค์ไม่มีความดีเลย
- ข้าพระองค์หวังอิงกางเขนของพระองค์
- ข้าพระองค์ไร้ความชอบธรรมเหมือนคนเปลือยกาย

สิ้นหวัง จึงขอพึ่งพระคุณพระเมตตาจากพระองค์
ข้าพระองค์ละอายในความบาป และวิ่งเข้าหาน้ำพุ
ของข้าพระองค์ โอพระผู้ช่วย โปรดล้างข้าพระองค์
หาไม่ข้าพระองค์ต้องตาย”

เราละทิ้งจิตใจแบบอิซมาเอล บุรุษผู้บังเกิดจากความพยายามของมนุษย์ เราวางใจในพระ
สัญญาที่จะได้รับชีวิตใหม่ เหมือนซาราห์ที่ให้กำเนิดบุตร ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณของพระเจ้าจึงสามารถ
สร้างชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณใหม่ในตัวของเรา แล้วเราต้องเรียนรู้ตลอดชีวิตของเราว่า หลักการสองอย่าง
ในการเข้าหาและดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่อาจไปด้วยกันได้ เราจะไม่พลาดท่า ถ้าหากเรายัง
พึ่งพระองค์และพระคุณตลอดเวลา ดังพระคำรัสของพระเยซูที่ว่า “ถ้าแยกจากเราแล้ว ท่านจะทำได้
ไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5)

ดังนั้นฮาการ์และอิซมาเอลต้องออกจากบ้าน แต่พระเจ้าทรงดูแลพวกเขา อับราฮัมได้จัดเตรียม
ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ และนางได้พนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา เมื่ออาหาร
และน้ำหมด นางก็สิ้นหวัง นางละอิซมาเอลซึ่งกำลังหมดแรงไว้ให้อยู่ห่างจากนาง เพราะนางไม่
อยากเห็นความตายของลูก (ปฐมกาล 21:16) นางก็เหมือนเราหลาย ๆ คน เมื่อเหตุการณ์ดูเลวร้ายนางมอง
ไม่เห็นบ่อน้ำที่อยู่ข้าง ๆ นาง นางปล่อยให้ความเศร้ามาบดบังทางออกของปัญหาที่อยู่แค่เอื้อม เมื่อพระเจ้า
ทรงเบิกตาของนาง นางจึงตักน้ำให้อิซมาเอลดื่ม และมีกำลังใจที่จะเลี้ยงอิซมาเอลจนเขากลายเป็นนักธนู
อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ความทุกข์ลำเค็ญของชีวิตไม่ทำให้ทุกอย่างจบสิ้นลง โดยพระคุณของพระเจ้า
พระองค์ทรงสามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ ให้เราเริ่มต้นใหม่อย่างบังเกิดผลหากเราพึ่งพระองค์ ยึด
พระหัตถ์ของพระองค์ ให้พระองค์เบิกตาของเรา เพื่อเราจะได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเตรียมให้เรา เรา
จะมองเห็นผ่านน้ำตาของเรา

15. การทดสอบความเชื่อครั้งสุดท้าย

“ดิฉันทำงานอยู่ในคริสตจักรหลายปี และพยายามรับใช้พระเจ้าสุดความสามารถ คุณิ ดิฉันได้สูญเสียอะไรไปพระเจ้าทรงทำกับดิฉันเช่นนี้ได้อย่างไรกัน ดิฉันจะไม่ไปคริสตจักรอีกเลย” เป็นคำพูดของผู้เป็นแม่คนหนึ่ง หล่อนระบายให้ผู้รับใช้พระเจ้าฟังด้วยความขมขื่นในใจหล่อนทำตัวเป็นสมาชิกที่ดีของคริสตจักรเป็นเวลานานหลายปีแต่มาบัดนี้บุตรชายของหล่อนอายุยี่สิบเศษ เสียชีวิตลงเพราะอุบัติเหตุรถยนต์ ทำให้หล่อนต้องทุกข์ระทมใจเป็นอย่างยิ่ง หล่อนทำงานรับใช้พระเจ้า แต่พระเจ้าไม่เห็นตอบแทนหล่อนด้วยการคุ้มครองชีวิตบุตรชายของหล่อน หล่อนคิดว่าหล่อนควรได้รับการตอบแทนจากพระองค์ดีกว่านี้ เราทุกคนเข้าใจความเศร้าสลดใจของหล่อน เรารู้จักความอ่อนแอของจิตใจมนุษย์ และหล่อนอาจไม่เข้าใจว่าชีวิตแห่งความเชื่อเป็นชีวิตเช่นใด ดังนั้นจึงไม่มีใครกล่าวโทษหล่อนที่มีทัศนคติผิดเช่นนี้ เนื่องจากหล่อนมีความเศร้าเสียใจมากหล่อนจึงอาจคิดว่าเราไม่มีสิทธิต่อรองกับพระเจ้า เราไม่มีสิทธิเรียกร้องจากพระองค์โดยคิดว่าทำอะไร ๆ ให้พระองค์มากมาย พระเจ้าทรงรักเรามาก พระองค์ไม่ขึ้นชอบที่จะต่อรองกับเราแบบพ่อค้า พระองค์ทรงอุทรมบรินุรณ์ด้วยความรัก มากพอที่จะหล่อเลี้ยงจิตใจของผู้ที่ทุกข์ยากลำบากใจที่สุด ส่งผลให้เราสามารถมีความสัมพันธ์แนบสนิทกับพระองค์ได้ และเป็นความสัมพันธ์ลึกซึ้งซึ่งมากขึ้นตลอดเวลาเป็นความสัมพันธ์ที่ซบหายน้ำตาของผู้ทุกข์โศก

อย่างไรก็ตาม เราต้องมีความเชื่อเพิ่มมากขึ้นจนถึงระดับหนึ่ง ก่อนที่พระเจ้าจะทรงให้เกิดวิกฤตการณ์ในชีวิตของเรา มิฉะนั้นแล้วเราอาจพลาดทำได้ เมื่อเริ่มปฐมกาลบทที่ 22 อับราฮัมมีความเชื่อถึงขนาดแล้ว ถึงเวลาที่ท่านจะพบการทดสอบที่ยากที่สุดในชีวิตและท่านพร้อมแล้วเมื่อท่านได้ออกจากเมืองเออร์ตามพระคำรัสและการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า ด้วยความเชื่อ ท่านไม่ทราบว่ามีอะไรอยู่ข้างหน้าท่านบ้าง ถ้าท่านได้ทราบก่อนท่านอาจจะไม่ยอมเริ่มออกจากเมืองเออร์ก็ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมักค่อย ๆ หยั่งรากลงลึกอย่างช้า ๆ เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่ต่างคนต่างเรียนรู้ที่จะไว้วางใจกัน เรียนรู้ที่จะแสดงตัวจริงของตัวเองออกมาทีละเล็กทีละน้อย ดังนั้นทีละขั้น ๆ พระเจ้าทรงนำอับราฮัมให้ค่อย ๆ เข้ามาใกล้ชิดสนิทสัมพันธ์กับพระองค์และแต่ละขั้นอับราฮัมได้เรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าในสิ่งที่มีค่ามากขึ้น ๆ ในการออกจากเมืองเออร์ ท่านเรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าในเรื่องการมีเพื่อน ความปลอดภัย ธุรกิจและทรัพย์สินสมบัติ ท่านไม่ทราบว่าดินแดนที่ท่านจะไปนั้นเป็นอย่างไร และท่านไม่อาจเดาได้ว่าจะพบอะไรที่นั่นบ้างในการขัดแย้งกับโลหที่ท่านเรียนรู้ที่จะวางใจให้พระเจ้าเป็นผู้เลือกมรดกให้ท่าน ในการทำสงครามกับเหล่ากษัตริย์ท่านมอบความเป็นความตายของท่านให้อยู่ในการคุ้มครองของพระเจ้า และเมื่อท่านชนะสงครามท่านเรียนรู้ที่จะขอบพระคุณพระเจ้า

แล้วท่านก็ได้ถวายสัตวบูชาตามพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นตอนที่ท่านต้องรอคอยและเต็มไปด้วย ความเศร้าโศก ท่านได้ผ่านความมืดมนนี้จนได้รับความมั่นใจมากขึ้น ในพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัด อับ ราฮัมยอมที่จะเจียนเนื้อของตัวเองให้พระเจ้าผู้ทรงพร้อมสละทุกอย่างเพื่อท่าน แล้วเมื่อท่านสนิทกับ พระเจ้ามากขึ้นอับราฮัมเริ่มมีส่วนแสดงความคิดเห็นร่วมกับพระเจ้าในปัญหาของสังคมมนุษย์ และ วางใจพระเจ้าในความต้องการ ส่วนลึกที่สุดของจิตใจเมื่อท่านอธิษฐานขอเพื่อเมืองโสโดมต่อมาท่าน ยอมสละอิซมาเอลบุตรของท่าน ท่านเรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าที่พระองค์จะทรงดูแลอิซมาเอลเมื่อเขา ออกจากบ้านเพื่อไปมีชีวิตแบบใหม่ในถิ่นทุรกันดาร

เราอาจแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตของอับราฮัมได้สองแนว แนวแรก เราอาจ คิดว่าชีวิตของอับราฮัมเป็นชีวิตที่พบแต่ความทุกข์ระทม ครั้งแล้วครั้งเล่าท่านจำใจยอมตามชะตาชีวิต ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ยากสำหรับท่านที่จะเชื่อฟัง เราอาจคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมที่เรียกร้องให้ท่านทำ อย่างโน้นอย่างนี้ ถ้าเราคิดในแนวนี้แสดงว่าเรายังมองไม่เห็นคุณค่าของความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระ ผู้สร้างจักรวาลผู้ทรงรักเรามากมาย เราให้ความสำคัญแก่สิ่งของมากกว่าตัวบุคคล เราสนใจว่าเราจะได้อะไรมากกว่าเราจะเป็นอย่างไร เราละเลยพระคุณและความรักอันอุดมของพระเจ้า ผู้ล้อมพระทัยลงมา เรียกมนุษย์ให้เป็นสหายของพระองค์ แต่หากเราคิดอีกแนวหนึ่ง เราอาจคิดว่าเป็นสิ่งน่าประทับใจที่พระเจ้าเสด็จมาหาเราอย่างอับราฮัม พร่ำสอนท่าน โดยใช้สถานการณ์อันเหมาะสมที่สุด ทรงสอนว่าพระเจ้า อยู่กับท่านเสมอ ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักเป็นพระเจ้าที่มนุษย์วางใจได้ ทรงหวังให้ผู้รับใช้ของ พระองค์ได้รับแต่ส่วนดีที่สุดเท่านั้น เราอาจคิดว่าเป็นโอกาสดีที่อับราฮัมได้รับประสบการณ์ครั้งแล้ว ครั้งเล่า ประสบการณ์เหล่านี้ทำให้ท่านพบกับตัวเองว่าพระเจ้าทรงซื่อสัตย์ในบรรดาสัญญาของ พระองค์ ถ้าพระเจ้าไม่สถิตอยู่ด้วย ชีวิตของอับราฮัมจะเป็นชีวิตที่น่าสมเพชที่สุด แต่หาเป็นเช่นนั้น ไม่

แนวความคิดทั้งสองแตกต่างกันอย่างไร แนวความคิดแรกเป็นของบุคคลผู้กระแสรุนฝ่ายจิต วิญญาณ ผู้ที่เห็นแก่ตัวและสนใจแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง ส่วนแนวคิดที่สองเป็นของบุคคลที่มีชีวิต แห่งความเชื่อเจริญงอกงาม เป็นผู้ดำเนินชีวิตก้าวหน้าอยู่เสมอ บางคนในปัจจุบันคิดว่าชีวิตคริสเตียน ต้องมีแต่ความสนุกและสันติสุขในจิตใจ เป็นชีวิตที่จะไม่พบความ โศกเศร้า ราบรื่นไปตลอดจนสุดทาง ที่สวรรค์ พวกเขาไม่เคยคำนึงถึงการกลับใจใหม่หันมาวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขน เพื่อเรา พวกเขาไม่เคยลิ้มรสสถานการณ์ที่เขาจำเป็นต้องพึ่งแต่พระเจ้าเท่านั้น ไม่อาจพึ่งผู้ใดได้เลย ด้วย เหตุนี้พวกเขาจึงขาดความสุขที่จะได้เมื่อเราพบกับตัวเองว่าพระเจ้าทรงไม่ทอดทิ้งเรา ซึ่งเป็นการ ค้นพบที่เพิ่มพูนความเชื่อ พวกเขาจะมัวระวังพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำให้ลำบากใจ ทำให้ไม่ ประสบกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยได้ทันการ พวกเขาไม่มีความมั่นใจในพระองค์เพราะไม่ยอม พิสูจน์ด้วยตัวเองว่าพระองค์ทรงซื่อสัตย์ เมื่อพวกเขาได้รับการขอร้องให้ทำบางอย่างมากกว่าที่พวกเขา

ได้ทำมาแล้ว พวกเขาจะปฏิเสธว่าพวกเขาทำไม่ได้เพราะไม่เคยทำมาก่อนเมื่อมีการสอนให้ถวายสิบลด พวกเขาจะปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่ามีเงินไม่พอใช้ เมื่อมีการเชิญชวนให้แบ่งปันทรัพย์สิ่งของให้ผู้อื่น พวกเขาจะปฏิเสธและแก้ตัวว่าเงินไม่กล้าทำ พวกเขาไม่ยอมวางใจพระเจ้าแม้ในสิ่งเล็กน้อย พวกเขาจึงไม่มีประสบการณ์กับพระเจ้าว่าพระองค์จะนำพวกเขาให้ผ่านวิกฤตการณ์ที่อาจมีขึ้นได้ ในเมื่อความเชื่อของพวกเขาไม่ก้าวหน้าขึ้นเพราะไม่เคยฝึกหัดวางใจพระเจ้าในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ความเชื่อของพวกเขาจึงเหี่ยวเฉาไป คริสเตียนที่หยุดนิ่งจะเป็นผู้ถอยหลัง กลายเป็นเพียงสมาชิกคริสตจักรแต่ในนาม ต่อมาก็ไม่มาร่วมประชุมที่คริสตจักร ขอให้เราหลีกเลี่ยงความหายนะฝ่ายจิตวิญญาณเช่นนี้ ให้เราแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า เชื่อฟังโดยกระทำตามไม่ว่าจะยากลำบากใจแค่ไหน ชีวิตจิตวิญญาณของเราจะสดใส ชีวิตแห่งความเชื่อจะเร้าใจมากขึ้น หากเรากล้าเสี่ยงไปกับพระองค์

เราไม่ควรประหลาดใจเมื่อทราบว่า ชีวิตแห่งความเชื่อมิได้ดำเนินไปด้วยความสะดวก สนุก หรือสบายไปตลอดชีวิตจนถึงสง่าราศี พระเยซูตรัสว่า ผู้ใดไม่เต็มใจแบกกางเขนและเดินตามพระองค์ ผู้นั้นไม่อาจเป็นสาวกของพระองค์ได้ ทศนคติที่ว่าชีวิตคริสเตียนเปรียบเหมือนการเดินทางไปตามทางที่มีแต่เกียรติและความสุขสบาย ไม่ใช่คำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ และไม่พบในสมัยที่คริสตจักรรุ่งเรือง ในปัจจุบันหนุ่มสาวจำนวนมากเมินต่อคริสตศาสนาไม่ใช่เพราะเขากลัวจะต้องสละหลาย ๆ สิ่ง แต่เพราะพวกเขาเห็นว่าคริสเตียนคือผู้ฉาบฉวยและขาดคุณธรรมของชีวิตไม่รู้จะอยู่เพื่ออะไร และไม่รู้ว่าจะตายเพื่ออะไร ถ้าแม้พวกเขาเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเรียกพวกเขามาให้มอบทุกอย่างเพื่อจะรู้จักพระเจ้า ถ้าหากพวกเขารู้ว่ารางวัลของพวกเขาคือการได้มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ พวกเขาจะพบว่าพระกิตติคุณคือสิ่งที่ทำทนายอย่างมาก

อับราฮัมบิดาแห่งความเชื่อ ได้ผ่านการทดสอบที่ยากแสนเข็ญยิ่งกว่าการทดสอบที่พวกเราเคยได้รับ ปฐมกาลบทที่ 22 เริ่มต้นว่า “ต่อมาพระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม” พระเจ้าตรัสว่า “จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัคบุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังแคว้นโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” (ปฐมกาล 22:2) บางคนรู้สึกขัดเคืองใจเมื่ออ่านพบว่าพระเจ้าทรงต้องการให้อับราฮัมถวายบูชาอิสอัค บางคนมีความเห็นว่าการกระทำเช่นนี้ เป็นตัวอย่างของลัทธิป่าเถื่อน ซึ่งต่อมาพัฒนาเป็นศาสนายิว บุคคลทั้งสองกลุ่มพลาดที่จะจับจุดสำคัญ ซึ่งได้แก่เหตุการณ์นี้เป็นการทดสอบ การทดสอบทุกอย่างไม่ใช่สิ่งที่ผิดหรือโหดร้าย เราทดสอบสิ่งของด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกเพื่อแสดงว่าสิ่งนั้นใช้ไม่ได้ ประการที่สอง เพื่อแสดงว่าสิ่งนั้นใช้การได้ดี เมื่อห้องโถงรถยนต์เชิญชวนข้าพเจ้าไปทดลองขับรถยนต์รุ่นล่าสุด พวกเขามีได้หวังว่า เมื่อข้าพเจ้าขับแล้ว จะบอกว่ามันเป็นรถยนต์ที่เยี่ยมมาก แต่หวังให้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นรถยนต์ที่ดีและเชื่อมั่น พวกเขามีความมั่นใจในคุณภาพของรถยนต์ พวกเขาจึงได้ชวนข้าพเจ้าไปทดลองขับ ในทางตรงข้าม เมื่อข้าพเจ้ามีเครื่องจักรที่

รวนเกตตลอดมาตั้งแต่เช้า และนำกลับมาไปให้ผู้ขายทดสอบ ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ขายทดสอบเพื่อจะ
รู้ความแน่ของมัน และจะได้เปลี่ยนเครื่องใหม่ให้ข้าพเจ้า พระเจ้าไม่ทรงทดสอบมนุษย์เพื่อหวังจะแสดง
ว่า เขาเป็นคนใช้การไม่ได้แต่พระองค์ทรงต้องการแสดงว่า พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราให้
ดีขึ้น พระองค์ทรงมีความตั้งใจดีเมื่อพระองค์ทรงทดสอบเรา ทรงหวังว่าเราจะผ่านการทดสอบ
และมีความมั่นใจมากขึ้นหลังจากผ่านการทดสอบ พระองค์ทรงทราบดีว่าเรามีขีดความสามารถแค่ไหน
บุคคลที่เป็นแบบอย่างมักได้รับการทดสอบที่ยากกว่าบุคคลทั่วไป อับราฮัมจะเป็นแบบอย่างของผู้มี
ความเชื่อ ท่านต้องแสดงให้คนทุกชั่วอายุเห็นว่าชีวิตแห่งความเชื่อเป็นชีวิตที่แท้จริงและบังเกิดผล และ
ทุกคนที่เดินไปกับพระองค์ตามการทรงเรียกของพระองค์จะได้มีความมั่นใจว่า พระองค์จะทรงทำการดี
ในผู้นั้นให้สำเร็จถึงความบริบูรณ์

อับราฮัมเกือบจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต และชีวิตการเป็นสาวกได้จำเริญมากถึงขนาด และ
พระเจ้าทรงแน่ใจว่าถึงเวลาการทดสอบขั้นสุดยอด เพื่อพิสูจน์ว่าท่านรักพระเจ้ามากกว่าสิ่งอื่นใด
มากกว่าของประทานของพระองค์ทั้งสิ้น มากกว่าสิ่งที่ท่านได้รับเนื่องจากพระสัญญา เหมือนกับที่
พระองค์ตรัสว่า “อับราฮัมเจ้ารักเราหรือรักของประทานที่เราให้ เจ้าวางใจเราเพราะเราเป็นพระเจ้าหรือ
เพราะเจ้าต้องการบุตร เราต้องการให้เจ้ารักเรา นมัสการเรา และเชื่อฟังเราเพื่อพระนามของเรา เรา
ต้องการให้เจ้าทำสิ่งเหล่านี้เพราะเราเป็นพระเจ้า จงคิดสิ่งที่คุณจะได้รับเนื่องจากพระสัญญาให้แก่เรา จงให้
บุตรชายสุดที่รักของคุณแก่เรา อย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขวางกลางระหว่างเราเว้นแต่ความสัมพันธ์แน่น
แฟ้นระหว่างเรากับเจ้า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ที่แน่นแฟ้นยิ่งนัก ระหว่างพระเจ้า
ผู้สร้างกับมนุษย์ที่ทรงสร้าง ดังนั้นจงให้บุตรคนเดียวของเจ้าที่เจ้ารักแก่เรา”

อับราฮัมกระทำตามทันที เป็นการแสดงให้เห็นว่าท่านเชื่อมั่นความเป็นพระเจ้าของพระเจ้าของ
ท่าน พระองค์เป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้ พระเจ้าผู้ทรงอยู่กับมนุษย์ จากประสบการณ์การทดสอบที่ยากกว่านี้
ท่านได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าของท่านนั้นไว้วางใจได้ อับราฮัมแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของท่านเป็นของแท้
ไม่ใช่ความรู้สึกคล้อยตามผู้อื่นในคริสตจักร แต่เป็นการวางใจอย่างยิ่งในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้
ตรัสกับท่านให้ทราบถึงพระทัยในแต่ละอย่าง การทดสอบที่ยากยิ่งนี้ ทำให้เห็นว่าความเชื่อของท่าน
แข็งแกร่งแค่ไหน ท่านไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลอง เพราะท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่จริง

อับราฮัมได้กลับมาสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ในครั้งแรกท่านได้รับการทรงเรียกให้ก้าวออกจาก
เมืองเออร์ เป็นการก้าวออกมาเหมือนเด็กหัดเดิน บัดนี้ท่านได้รับการทรงเรียกให้ก้าวไปอีกครั้งหนึ่ง
เป็นก้าวที่ก้าวออกไปอย่างมั่นใจและมั่นคงด้วยความเชื่อที่เพิ่มขึ้นจนเต็มขนาด ทั้งสองครั้งเหมือนกัน
ตรงที่เป็นกันก้าวไปข้างหน้า ในครั้งแรกพระเจ้าทรงเรียกท่านให้ไป “ยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้”
(ปฐมกาล 12:1) บัดนี้พระเจ้าทรงบอกให้ท่านถวายอิสอัค “บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” (ปฐม

กาล 22:2) ทั้งสองครั้งท่านไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างใด แต่ทั้งสองครั้งท่านวางใจในผู้ที่ตรัสกับท่าน อับราฮัมกำลังไปสู่การนัดพบที่สมบูรณ์กับพระเจ้าของท่าน

อับราฮัมทำตามทันที “อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีคอกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่าน ด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่ท่าน” (ปฐมกาล 22:3) การเชื่อฟังในทันทีป้องกันการเปลี่ยนใจ ของบางอย่างเราต้องทำทันที มิฉะนั้นเราจะทำไม่สำเร็จ จากข้อความในพระคัมภีร์อับราฮัมไม่ได้บอกให้ซาราห์รู้ ท่านทำถูกแล้วของบางอย่างเราไม่อาจบอกให้ผู้ที่ใกล้ชิดที่สุด และเรารักมากที่สุดนั้นทราบ การบอกให้ซาราห์รู้จะทำให้นางวิตกกังวลโดยไม่จำเป็น นางต้องคัดค้าน ซึ่งอาจทำให้อับราฮัมเปลี่ยนใจได้ ถนนบางสายต้องเดินเพียงคนเดียว

ท่านเดินทางเป็นเวลาสามวัน จากบ้านที่อบอุ่นและปลอดภัย ไปยังที่ซึ่งมีความทุกข์ใจ ความตายรออยู่ที่นั่นและหัวใจต้องแหลกสลาย ที่นั่นมีจะแทงบุตรของท่านและดาบจะแทงทะลุหัวใจของอับราฮัม ในระหว่างสามวันนั้น ท่านรู้สึกเหมือนว่าอิสอัคตายจากท่านไปแล้ว แต่ท่านยังมีความเชื่อ เมื่อถึงปลายทางท่านได้ละคนใช้ไว้ข้างหลังท่านพูดกับคนใช้ว่า “เรากับลูกจะเดินทางไปที่โน้นนมัสการพระเจ้าแล้วจะกลับมาพบเจ้า” (ปฐมกาล 22:5) ท่านมั่นใจว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยชีวิตบุตรของท่าน หรือพระเจ้าจะชุบชีวิตบุตรของท่านขึ้นมาจากความตาย อย่างไรก็ตามก็ได้ไม่แตกต่างกัน อับราฮัมรู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำหนึ่งในสองอย่างนี้ มิใช่แต่เพียงเพราะท่านเชื่อในพระสัญญา แต่เพราะท่านยังเชื่อในพระเจ้าผู้ประทานพระสัญญา ถ้าพระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านถวายบูชาบุตรแห่งพระสัญญา พระเจ้าจะต้องนำเขากลับมามีชีวิตอีกครั้ง

เป็นเวลาสามวันอับราฮัมและบุตรได้เดินทางมาพร้อมกับคนใช้ ต่อจากนั้น “อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชาย ถือไฟและมิด” (ปฐมกาล 22:6) แล้ว “พ่อลูกไปด้วยกัน” มาถึงเวลานี้คนอื่นจะตามไปด้วยไม่ได้ สองพ่อลูกต้องเผชิญการทดสอบตามลำพัง อิสอัคถามคำถามที่เขาควรถาม “นี่ไฟและฟืน” แต่ลูกแกะสำหรับเผาเครื่องบูชาอยู่ที่ไหน (ข้อ 7) อับราฮัมตอบด้วยความเชื่อว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เอง เป็นเครื่องเผาบูชา” (ข้อ 8) แล้วพระคัมภีร์ก็ระบุข้อความที่สำคัญยิ่งเป็นครั้งที่สอง “พ่อ ลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน” (ข้อ 8) อิสอัคมีอายุประมาณสิบกว่าขวบ เขาจะเอาได้หรือไม่ว่าคุณพ่อของเขากำลังคิดอะไร? และเขาพร้อมหรือไม่ที่จะทำตาม? อับราฮัมก็ชราภาพแล้ว ท่านคงไม่มีแรงบังคับจับอิสอัคมัดให้อยู่บนแท่นบูชาถ้าอิสอัคขัดขืน เราอ่านไม่พบว่ามี การต่อสู้หรือต่อต้านเลย

ตลอดเวลาที่อับราฮัมกำลังเตรียมการเผาบูชา ซึ่งเป็นการเตรียมสิ่งที่โหดร้ายต่อจิตใจท่านมาก พระเจ้าไม่ตรัสอะไรเลย “อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวาง

ไว้บนแท่นบูชาบนพื้น แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมิดจะฆ่าบุตรชาย” (ข้อ 9-10) ขณะนั้นพระเจ้าจึงทรงเข้า
ขวาง พระองค์ไม่ทรงมีพระประสงค์ให้อับราฮัมฆ่าบุตรชายของท่าน แต่พระองค์ทรงต้องการทราบว่
ท่านยอมเชื่อฟังมากแค่ไหน พระองค์ไม่ทรงต้องการการเชื่อฟังที่ริมฝีปาก แต่ต้องการการประพฤติตาม
อย่างมอบถวายทุกสิ่ง บัดนี้พระองค์ทรงทราบแล้วพระเจ้าทรงเป็นอันดับหนึ่งในหัวใจของอับราฮัม
ท่านวางใจพระองค์จนสุดใจ แม้แต่อิสอัคก็ไม่สำคัญเท่าพระเจ้า

อับราฮัมบอกอิสอัคว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา
พระองค์ก็ได้จัดเตรียมแล้ว บนภูเขานั้นมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ที่บ พระเจ้าทรงเตรียม
มันสำหรับการเผาบูชาแทนอิสอัค เราอาจสงสัยว่า ทำไมพระเจ้าต้องทดสอบความเชื่อของผู้รับใช้ของ
พระองค์มากเท่านี้ เราจะเข้าใจวัตถุประสงค์ในการทดสอบได้ชัดเจนขึ้นหากเราพิจารณาคางเขน พระ
เจ้าพระบิดาได้จัดเตรียมลูกแกะคือพระบุตรของพระองค์เพื่อการถวายบูชาบนภูเขาคางเขน ในเวลานั้น
พระบุตรสิ้นพระชนม์ พระเจ้าไม่ได้ปลดปล่อยพระบุตรให้หลุดพ้นจากคางเขน และพระองค์ทรงชুব
พระบุตรให้ฟื้นคืนพระชนม์ พระบุตรเป็นลูกแกะสำหรับเผาบูชาแทนคนบาปทั่วโลก พระองค์
สิ้นพระชนม์เพื่อลบล้างบาปของพวกเขา

เหตุการณ์สองเหตุการณ์นี้ใกล้เคียงกันมาก อิสอัคแบกฟืนและอับราฮัมถือไฟและมีด พระเยซู
ทรงแบกคางเขนและพระบิดาทรงถือความซอกซำจากการสิ้นพระชนม์ของพระบุตร พระเยซูทรงเต็มใจ
ที่จะทนทุกข์บนคางเขน พระองค์มิได้ปลงพระชนม์ของพระองค์เอง “กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่าน
ถูกตีคือพระเจ้าทรง โบยดีและข่มใจ แต่ท่านบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านพลก้ำเพราะ
ความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้นตกแก่ท่าน ที่ท่านต้องพลก้ำนั้นก็ให้เรา
หายดี” (อิสยาห์ 53:4,5) “แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ท่านพลก้ำด้วยความเจ็บ ไข้เมื่อ
พระองค์ทรงกระทำวิญญูณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นพงศ์พันธุ์ของท่าน ท่านจะ
ยี่ดวันทั้งหลายของท่านน้ำพระทัยของพระเจ้าจะเจริญขึ้น ก็ในมือของท่าน” (อิสยาห์ 53:10) เราอย่าคิด
ว่าพระบิดาไม่มีส่วนร่วมที่คางเขน เราอย่าคิดว่าพระเยซูพระบุตรสุดที่รักสิ้นพระชนม์เพื่อดับพระพิโรธ
ของพระบิดาและทำให้พระบิดารักเราทั้งหลายได้ อับราฮัมและอิสอัคเดินไปด้วยกัน เช่นเดียวกันพระ
บิดาและพระบุตรทรงดำเนินด้วยกันจนถึงการถวายบูชาครั้งสุดท้ายที่คางเขน พระบิดาทรงมีส่วนร่วม
ในเหตุการณ์ที่พระบุตรสิ้นพระชนม์บนคางเขน พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกัน
กับพระองค์โดยพระคริสต์ มิได้ทรงถือโทษในการผิดของเรา” (2 โครินธ์ 5:19)

พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมถึงดินแดนแห่งหนึ่งเมื่อท่านเริ่มชีวิตแห่งความเชื่อ และในที่สุด
พระองค์ทรงนำท่านมาถึงภูเขาสําหรับการถวายสัตวบูชา ในทำนองเดียวกันพระเยซูเสด็จเข้ามายังโลก
และในที่สุดพระองค์ทรงดำเนินไปถึงคางเขน พระเยซูเสด็จมาเป็นมนุษย์เพื่อไปถึงคางเขน คางเขนเป็น

สุดยอดของการแสดงความรักของพระเจ้าต่อมนุษย์ อับราฮัมได้ให้ทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่แก่พระเจ้าด้วยความรัก พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งแก่มนุษย์เนื่องจากพระองค์ทรงรักมนุษย์ แม้กระทั่งพระบุตรของพระองค์ พระองค์ “ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) เมื่อพระเจ้าทรงขอทุกอย่างที่อับราฮัมมี พระองค์ทรงพร้อมที่จะให้ทุกสิ่งทีพระองค์ทรงมีเช่นเดียวกัน แต่สิ่งที่เรานั้นมีค่าเล็กน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับสรรพสิ่งที่เป็นของพระองค์ และนี่คือคำตอบสำหรับปัญหาชีวิตของสุภาพสตรี ซึ่งได้กล่าวถึงในตอนเริ่มต้นบทนี้ เราไม่อาจได้จากพระเจ้ามากกว่าที่พระองค์ให้เราแล้ว ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงให้ทั้งหมดที่พระองค์มีนั้นที่กางเขน พระองค์อาจต้องการสิ่งที่เราคิดว่ามีค่ามหาศาล จะเป็นสิ่งของก็ดี เงินก็ดี หรือบุคคลที่เรารักก็ดี แต่สิ่งที่มีค่าที่สุดของเราไม่อาจเปรียบกับสิ่งที่พระเจ้าสละให้แก่เรา ดังนั้นเราจึงไม่อาจสงสัย และต้องไม่สงสัยความรักที่พระองค์มีต่อเรา

ที่กางเขน พระเจ้าตรัสกับเราในทำนองนี้ว่า “ลูกของเราเอ๋ย เราต้องการให้เจ้ารักเรามากกว่าสิ่งอื่นใด และมากกว่าบุคคลอื่นใด เราต้องการให้เจ้ารักเราด้วยสุดจิตสุดใจ สุดกำลัง สุดความคิดและสุดความสามารถ ความรักเช่นนี้แหละเป็นความรักที่เราให้เจ้า เราได้ไปยังจุดนัดพบแล้ว เราได้ไปยังภูเขานั้น พร้อมพระบุตรของเรา พระบุตรแบกกางเขน แต่เราถือมีด เรามัดพระบุตรไว้ที่นั่นพระบุตรถูกประหาร ลูกแกะของพระเจ้าได้ลบล้างความผิดบาปของโลกนี้ เรารักเจ้ามากเช่นนั้น สิ่งที่เราขอจากเจ้านั้นยังน้อยกว่าสิ่งที่เราได้ให้เจ้าแล้ว ลูก ๆ ของเราเอ๋ย เราขอใจของเจ้า ถ้าเรารักเจ้ามากเช่นนั้น ทำไมเจ้าถึงไม่ยอมให้ของเล่นไว้ค่าที่เจ้ายึดไว้แน่น ถ้าเรารักเจ้ามากเช่นนั้น ทำไมเจ้าไม่อดทนทำงานนั้นเพื่อเรา เจ้าไม่ยอมเลี้ยงดูคริสเตียนคนนั้นเพื่อเรา ทำไมเจ้าไม่ยอมเลิกความสัมพันธ์กับบุคคลนั้น เราให้บุตรของเราแก่เจ้า ไม่สมควรหรือที่เราจะขอเวลาช่วงที่ดีที่สุดของเจ้าบนแผ่นดินโลก เราไม่อาจนำบุตรของเจ้าไปทำงานของเราอีกซีกโลกหนึ่งหรือ?” เราขอจากเจ้ามากไปหรือ?

“อับราฮัมจึงกลับไปพบคนใช้หนุ่มของท่าน แล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา” และอิสอัคไปด้วย (ปฐมกาล 22:19) ท่านกลับไปพร้อมกับพระสัญญาของพระเจ้าทั้งหมดที่พระองค์ทรงกล่าวไว้ ทรงทำให้มั่นใจทรงลงนามผนึกตรา และส่งมอบให้อับราฮัม (ปฐมกาล 22:15-18) ไม่มีสิ่งใดที่จะมาขัดขวางอับราฮัมจากสิ่งที่พระองค์ทรงเตรียมให้ท่านและพงศ์พันธุ์ของท่าน เราได้รับพระสัญญาจากพระเจ้ามากมาย การให้พระเยซูเป็นขึ้นจากความตายและการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์นั้นทำให้เรามั่นใจว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จแน่ “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อให้ประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32) การฟื้นคืนพระชนม์ทำให้เรามั่นใจว่า

ไม่มีสิ่งใดบนสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก ที่อาจทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าไม่สำเร็จใน
ประชากรของพระองค์ ทุกอย่างจะสำเร็จครบถ้วนทุกประการ

16. ความเชื่อผีหาสวรรค์

ในสมัยปัจจุบัน สามัญชนทั่วไปปฏิเสธที่จะสนทนากันเรื่องสัจธรรมของชีวิตข้อหนึ่ง อันได้แก่ ความตายและชีวิตหลังความตาย เราสามารถคุยกันเรื่องการเมือง การทำแท้ง สิทธิสตรี หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ เศรษฐกิจหรือสุขภาพ แต่เรื่องความตายเป็นของร้อนที่ไม่มีใครอยากแตะเป็นการเสียมารยาทที่จะพูดเรื่องความตาย ใคร ๆ ก็นิยมพูดเรื่องการประกันชีวิตเพราะคุณเป็นการเตรียมตัววางแผนที่รอบคอบแต่การพูดเรื่องการเตรียมตัวตายและผลของความตาย กลับกลายเป็นเรื่องไม่เจริญใจ สังคมจึงยอมรับว่าการปฏิเสธที่จะพูดเรื่องนี้เป็น การปฏิเสธอันควร และเราหวังว่าความตายคงยังไม่ถึงเรา

ปัญหาเรื่องความตาย เป็นปัญหาที่นักปรัชญายอมยกธงขาว แต่ความเชื่อทำให้เรื่องความตายและชีวิตหลังความตายเป็นเรื่องดิงาม และเป็นเรื่องที่ดีขึ้นไปด้วยสง่าราศี ดังนั้นเมื่อเราอ่านถึงตอนที่อับราฮัมชรามากแล้วและกำลังยื่นข้างหลุมศพของภรรยา เราไม่ควรมีความรู้สึกว้าเหว่ประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดของท่านที่ผ่านมาอันกำลังเลือนหายไป เมื่อเรามองดูแต่สถานการณ์รอบด้าน เราอาจสงสัยว่าชีวิตแห่งความเชื่อนั้นมีคุณค่าจริงหรือ ซาราห์ได้จากไปแล้ว อับราฮัมชรามากแล้ว ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาท่านได้ถือกรรมสิทธิ์แต่เพียงถ้ำแห่งหนึ่งและทุ่งนาผืนหนึ่ง ท่านได้ซื้อถ้ำเพื่อใช้เป็นหลุมฝังศพ โดยจ่ายในราคางาม (ปฐมกาล 23) ท่านไม่ได้กรรมสิทธิ์ในดินแดนที่พระเจ้าทรงสัญญาจะให้เป็น ท่านมีบุตรตามพระสัญญาเพียงคนเดียว และยังไม่มียหลาน แต่อับราฮัมไม่ได้เศร้าใจหรือผิดหวังแม้แต่น้อย ท่านได้เคยเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ทรงปลดปล่อยอิสอัคจากความตาย อับราฮัมมั่นใจว่าพระเจ้าทรงสามารถชุบท่านจากความตาย และทรงสามารถทำให้พระสัญญาที่ให้แก่ท่านนั้นสำเร็จทุกประการ ในเวลาของพระองค์ ความเชื่อทำให้เรามองทะลุผ่านม่านที่กั้นมนุษย์ไม่ให้เห็นอนาคต ความเชื่อทำให้เราพอใจรอคอย

หลุมฝังศพที่อับราฮัมกำลังยื่นอยู่ข้าง ๆ นั้นแตกต่างจากหลุมอื่น ๆ ในโลกนี้ คนเป็นจำนวนมากตื่นรนเพื่อความมั่นคงและความร่ำรวยในชีวิตนี้ และได้ตกเป็นทาสของมัน ท้ายสุดเขาพบว่าเขามีกรรมสิทธิ์เฉพาะแต่เพียงหลุมยาวหกฟุต กว้างสามฟุต และปราศจากความหวังอื่นใด สำหรับอับราฮัมและสำหรับคริสเตียนทุกคน หลุมฝังศพเปรียบเหมือนตู้ (ซี.เอส. ลิววิส ได้ยกเป็นตัวอย่างในหนังสือชื่อเรื่องราวของนาร์เนีย) ตู้ที่ดูเหมือนไม่มีทางออกแต่แท้จริงแล้วมีช่องทางไปยังโลกใหม่ที่แสนดี

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้อธิบายชีวิตของอับราฮัมในการประชุมแห่งหนึ่ง ก่อนถึงเวลาพูดเพียงเล็กน้อย มีโทรศัพท์มาถึงข้าพเจ้า เนื้อหาข้อความที่ข้าพเจ้าจะบรรยายนั้นเน้นที่การถวายอิสอัคและมรดกกรรมของซาราห์ ข้อความที่ได้ยินทางโทรศัพท์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับข่าวการตายของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งจากอุบัติเหตุรถยนต์ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ เขาเป็นคนหนุ่ม มีภรรยาและบุตรสามคน พวกเขาเศร้าใจ

มาก แต่เมื่อเราได้อ่านพระคำของพระเจ้าร่วมกันเรารู้ว่าพระองค์กำลังสอนเราให้ทราบคำตอบของ ปัญหาเรื่องความตาย คำตอบนั้นคือภาพการปลดปล่อยอิสอัคให้อับราฮัม และคำตอบนั้นอยู่ที่การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความตายไม่ใช่อาวสานของทุกสิ่ง เพราะว่าชีวิตในพระเยซูคริสต์ไม่หยุดที่หลุมฝังศพแต่คงอยู่เป็นนิรันดร์ มีสวรรค์และโลกใหม่รออยู่ และมีแต่ความชอบธรรม

พระคัมภีร์ได้บันทึกเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าตั้งแต่สมัยของอับราฮัมจนนิรันดร์ว่า “คนเหล่านั้นได้ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที่ และไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้ แต่เขาก็ได้เห็นและได้เตรียมรับไว้ตั้งแต่ไกล และรู้ว่าเขาเป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในโลก เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา ถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ แต่ความจริงเขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้นคือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้จัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว” (ฮีบรู 11:13-16)

“คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีเพราะความเชื่อของเขา แต่เขายังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งซึ่งประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความบริบูรณ์ด้วยกันกับเราเท่านั้น เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีพยานพร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว ก็ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่และบาปที่เกาะแน่น ขอให้เราร่วมแข่งด้วยความเพียรพยายาม ตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับเรา หมายเอาพระเยซูเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อ.....” (ฮีบรู 11:39,12:2)

ในที่สุดสายตาของผู้มีความเชื่อสามารถมองได้ไกลทะลุปรุโปร่ง ผิดกับชาวโลกที่สายตาสั้นเห็นแต่เพียงของชั่วคราวที่เป็นวัตถุ เราอาจต้องรออีกนานกว่าจะได้รับมรดก แต่เราก็มีเวลาเหลือเพื่อที่จะรอ เรามีเวลาตลอดชีวิตบนโลกนี้และเวลาหลังความตายอีกนานเป็นนิรันดร์ เราสามารถอดทนรอคอยได้ เพราะเราได้พลังจากความเชื่อ

A Man and

His God

Denis Lane

